Ketabton.com

کچۍ ناوي

لنډۍ کيسې
دوهمه ټولګه

رفيع الله (روشن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ ناوې

لیکوال:

رفیع الله روښن

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

كتاب پېژندنه:

د كتاب نوم: كوچنۍ ناوې

لیكـــوال: رفیع الله روشن

خپرونـدی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنگي څانگه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

كمپوز: لیکوال

پښتۍ ډیزاین: رضا خان ایوبزاده

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل كال/ ۲۰۱۵م

ليکوال د خپرونو لړ: (۷)

د تحريك د خپرونو لړ: (۱۰۵)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ـــــــ دخپل ژوند ملګرې ته چې په ژوند کې له هرې ستونزې سره دمبارزې کولو په حالت کې مې ملا تړې.

ـ زمادهېواد هروګړي ته چې زه يې مينې اودرد ليکوالۍ اوخصوصاً دلنډې کيسې ليکلوته هڅولی يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

گڼه　　سرلیک　　مخ

۱- د روشن ځوانۍ کیسې...۱
۲- د روشن دویم بریالی گام...۳
۳- له کلي تر ښاره او له ښاره تر کلي...۴
۴- ځوان روشن او کوچنۍ ناوې...۵
۵- دا خاوره به د پر الفتونه وز پړوي...۷
۱_ سبا اختر دی...۹
۲_ دښوونځي جامې...۱۲
۳_ نالوستی خاوند...۱۴
۴_ د ځوی قاتل...۱۸
۵_ ستا یادونه...۲۱
۶_ دتاریخ مضمون...۲۵
۷_ دښځو نړیواله ورځ...۳۰
۸_ نا راضه مزدور...۳۵
۹_ دوهم ځل ناکام...۳۷
۱۰_ 1_4_3...۴۰
۱۱_ گل زرینه...۴۸
۱۲_ د ژوند رنگونه...۵۳
۱۳_ درې ملگري...۵۸
۱۴_ هغوی باید اعدام شي...۶۱
۱۵_ نالیدلې لیلا...۶۶
۱۶_ نابلده سوالگره...۷۱
۱۷_ زما موټر...۷۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸ـ دوينې ګروپ..۷۸
۱۹ـ بخښنه غواړم..۸۳
۲۰ـ ارمان..۸۷
۲۱ـ زما ليکونه..۹۲
۲۲ـ کوچنۍ ناوې..۹۵
۲۳ـ پلټنه..۹۸
۲۴ـ بې پايلې...۱۰۳
۲۵ـ مېلمنه کوچۍ...۱۰۹
۲۶ـ د مينې انځور...۱۱۲
۲۷ـ رنګين دسترخوان..۱۱۵
۲۸ـ د نجات فرشته...۱۱۷
۲۹ـ ګوانتنامو...۱۲۳
۳۰ـ دوهم نفر..۱۲۷
۳۱ـ سپين لاس..۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) کال په پيل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهير کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ کې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحريك په ياده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهير کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير کې يې يو بل سره مرسته او ملګرتيا کړې او دا فرهنګي بهير يې بريالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وايي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروشن ځوانې کيسې

د لنډو کيسو دغه ټولګه (کوچنۍ ناوې) راته ښاغلي روشن صيب را وسپارله، چې يو څو کرښې پرې تورې کړم، که څه هم زه چندانې کيسه ليکوال نه يـم ؛ خو وخت نا وخت ځينې کيسې له نورو ژبو پښتو ته را ژباړم.

د روشن صيب د لنډو کيسو ټولګه مې ټوله ولوسته ، رښتيا هم ډيرې يـې داسې کيسې وې،چې د لنډې کيسې تعريف يې په خپل ځان کې ځايولي شي، که چېرې لنډه کيسه داسې وپېژنو چې لنډه کيسه يو داسې فن دی چې ځـان ته ښکلاييز اصول اوفني غوښتنې لري لکه کوټلی تـاثير، رمزيـت او دمـوادو فنکارانه اوډل، هره کيسه بايد تلوسه، پيل ، منځ او پای سره يوه هيجاني پايله ولري، کيسه بايد له پيل څخه منطقي وي بايد پلاټ او بيان يې منطقـي او لـه ولولو ډک وي، که موږ د ښاغلي روشن کيسې په دغه تعريف کې را انحصـارې کړو، نو په تول تللې دي.

دا چې لنډه کيسه يو حکايت دی چې خيال او حقيقت سره نغـاړي تلوسـه او خوند لري ، همدا علت دي،چې له لوستلو وروسته لوستونکی ډېر خپه کوي او يا يې ښه خوشاله ساتي؛ نو په دې اساس ويلی شو،چې د يو بريالي او هنر پال کيسه ليکوال پياوړتيا او کاميابي په همدغه ټکي کې ده ،چې دا ښېګڼې مـا د ښاغلي روشـن (سـبا اختـر دی ،کـوچنۍ ناوې،دښـوونځي جـامې،د ژونـد رنګونه،نابلده سوالګره،پلټنه، او ستا يادونه) کيسو کې وليدلې، يعنې روشـن پياوړی کيسه ليکوال دی.

سبا اختر دی، کيسه موږ ته د روانو ناخوالو يو روڼ انځور راکوي، پـه کيسـه کې د دوو کوچنيانو پلار د سيمې د اوسيدونکيو په لمسون او شېطانۍ د شومو او نا کره دسيسو له امله د بهرنيو ځواکونو له خوا وژل کېږي ، په کور کـې يـو زوی او لور،په دې تمه وي،چې پلار به يې اختر تـه راځـي او دوی بـه د نـورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو په څېر له خپل پلار سره مېله ځایونو ته ځي؛ خو مور یې د حال نه ویلو په صورت کې له ډېر زور بدونکي حالت سره مخ وي.

ستا یادونه هم د ټولنې مجبوریتونه راښیي، یو ځوان له یوې نجلۍ سره په مینه کوژده کوي،بیا د ولور د پوره کولو لپاره ګاونډي هېواد ایران ته ځي. کوژده شوې نجلۍ یې په کور کې په تمه ناسته وي ،چې خاوند یې له ځان سره د ایران نه لاس نیولې ښځه راولي، کوژده شوې نجلۍ ددې حالت په لیدو سره ضعفت کوي او بیا په روغتون کې ساه ورکوي.

د دې دوارو کیسو پیل په ښو جملو سره شوي،یانې ښه پیل لري ، دلته به یې د بېلګې په ډول د (سبا اختر دي) کیسې پیل راواخلو،چې له پیله څومره ښې لنډې جملې، انځوریزه ژبه د ماشومانو له پوهې سره سمې کاربدلې مکالمې او تلوسه لري:

په هر صورت د روشن صیب کیسې لا په ځوانه مرحله کې دي، دا چې دی ځوان دی ، نو کیسې یې هم ځوانې دي، ځېنې سوژې یې دومره نوې دي،چې د هېڅ یوه لیکوال هم ورته نه دي پام شوی لکه زما موټر، زما لیکونه او داسې نورې.

دده د کیسو ښې ځانګړنې، دا دي چې دی د کیسو لپاره خوږه او معیاري کیسه ییزه ژبه لري او لنډې لنډې خو مانا لرونکې جملې کاروي ، همدا علت دي، چې د کیسو لوستونکي یې ډېر دي.

زه ښاغلي روشن ته ددغې ټولګې د چاپېدو مبارکي وایم او دا وایم،چې د روشن په هره کیسه باندې یو کتاب خبرې کېدای شي،خو د اوس لپاره همدومره.

د ښه کیسه ییز نثر د رونټیا په هیله یې،تاسودکتاب لوستوته رابولم.

بختیار تلاش

جلال اباد - صفا راډیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روشن دویم بریالی گام

د گران روشن د لنډو کیسو لومړۍ ټولگه مې هم لوستې او د دویمې د لوستو لوربینه یې دا دی،تر چاپ وړاندې را باندې وکړه، دا کیسې مې په ټولیز ډول ځکه خوښې شوې، چې د ژوند د بېلا،بېلو ډگرونو موضوعات یې پکې را اخیستي، جوړښت او ارایه یې دواړه تر مخکینیو کیسو لا د معیار خواته نبږدې ښکاري او زېرې کوي، چې که روشن صیب خپلې دا هڅاندې او فعالې هڅې همداسې په مینه روانې وساتي، د راتلونکې یو ښه کیسه لیکوال به وي.
الله دې همداسې کړي

آمین

ارشادرغاند جلا ل اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کلي ترښاره او له ښاره ترکلي

په ((کوچنۍ ناوې)) نومي کتاب کې د کليوال ژوند خاطرې، مينه، ساده والی، رښتينولي او ... په ډېره هنري بڼه انځور شوي دي. ليکوال تر ډېره هغه ځه ((کيسه)) کړي، چې ده؛ درک کړي او اغېز يې له ځان سره اخيستی، له کلي تر ښاره او له ښار ه کلي ته تللی، د لارې په اوږدو کې يې يو کوچنۍ ليدلی چې له خپلو لويو هيلو سره د مور تر غېږ ځان رسوي، ځو تنه ښوزله د پلار له عاطفي محروم ويني، د دوو تنو په اړه د اعدام؛ شوې پره کړه غندي، د يو ساده کليوال د عسکرۍ خاطرو اوريدو ته ډډه وهي، لرګيو راوړولو پسې غره ته له تللی کليوال خبر بېري چې د سوله ساتو بهرنيو ځواکونو لخوا په ډېرې بېغورۍ وژل کېږي او ورسره نور ليدلي ځه يې هم ياد کړي؛ خو د سړي کيسه ييزه تنده هغه مهال پرې خړوبېدلی شي چې دغه کتاب ((کوچنۍ ناوې)) تر پايه ولولي. زه ښاغلي روشن ته د ستر مينه پالونکي څښتن له درباره دده د نورو برياوو په نيت لاسونه لپه کوم او د کيسو مينه والو ته يې د لوستو بلنه ورکوم.

محب الله يار ننګرهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان روشن اوکوچنۍ ناوې

داخبره جوته ده چې هر فن اوهنر ځانته استعداد او ړتیا غواړي،ځکه خو ګران ملګری،ځوان شاعر اولیکوال رفیع الله روشن هم دشعر اوهم دلنډې کیسې په لیکلوکې ځانګړي سبکونه لري اودهرې پنځونې لوستل یې ځانګړی خوند لري،داچې کتاب یې دکیسودی نو غواړم یوڅوکرښې پرې تورې کړم اوخپل هغه مسؤولیت چې ده راته راسپارلی ادایې کړم،دهغه د هرې کیسې په لوستلو لوستونکی اړ کېږي، چې بله کیسه ولولي، دا به د لوی رب لورینه وبولو، چې پرښاغلي روشن یې کړې، کنه یوڅوک په دومره لنډه موده کې داسې شاهکارې پنځونې نشي کولی، څنګه یې چې ښاغلی روشن کوي، روشن که څه هم د لیکوالۍ په ډګر کې لکه د نورو لیکوالانو په شان کالونه ندي تېر کړي مګر لیکنې او کیسې یې ډېر له فهم او مطالبو ډکې وي، هره یوه کیسه یې جلا خوند لري، که مبالغه ونشي ،زه یې هره لیکنه هغه که نثري وي اوکه نظمي بار بار لولم ولې چې یوډول خوندورتیکي سره پېیي.

قدرمنو لوستونکو! تاسو د ښاغلي روشن د لنډو کیسو لوستلو ته رابولم، او ډاډمن یم چې تاسو به ترې هم همغومره خوند واخلئ، څومره چې ترې ما اخستی، د کتاب تر پایه به تاسو دې پایلې ته ورسېږئ، چې رېښتیا هم ځوان

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نوښتګر لیکوال ښاغلي روشن په هرې کیسې کې د خپلو هېوادوالو ستونزې او مشکلات رانغاړلي دي، زه ښاغلي روشن ته د لنډو کیسو د دوهمې ټولګې مبارکي وایم او له لوی رب(ج) څخه ورته د ژوند پاتې مزل کې د لابریـالیتوب او پرمختګ هیله کوم، دا هم تاسو او دا هم (کوچنۍ ناوې) قدرمنو لوستونکو! له تاسو څخه هم هیله لرم، چې د لنډو کیسو له لوستلو وروسته ښاغلي روشن ته د لابریالیتوب دعاګانې وکړئ.

دوروولۍ په تړوله هغه مینه چې له روشن سره یې لرم

امیرزېب دُرانی خوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خاوره به د پر الفتونه وز پرږوي

د روشن صیب اخلاص او پیرزوینه د ځان په اړوند د قدر وړ بولم ، چې زما امي څخه یې هیله وکړه تر څو دده دنوي کتاب چې
« کوچنۍ ناوې» په نامه یې نومولی یو څه ولیکم ، د اوسني وخت بادرکــه او بــا احساسه افغان ځوانانو او په خاص ډول د با استعداده او وطــن دوســته ځوانــو لیکوالو او شاعرانو لاس ته راوړنې زمونږ پردېسو افغانانو لپاره دروح غــذا ده ، دوی د خپلې ټولنې انځورګران دي ، هر څه چې نن زمونږ په افغاني ټولنه کــې تېرېږي ، دوی یې په خپلو لیکنو او اشعارو کې منعکسوي ، زمــونږ د تــولنې د اصلي ماهیت او حوادثو د ښودلو هنداري دي ، او مونږ ددوی له طریقه د وطــن په رمز او اسرار خبر یــږو ، زه روشــن صــیب لــه نــژدې څخــه پیــژنم ، دده د مقالو،لنډوکیسو او اشعارو سره اشنا یم او دده د ادبي ژونــد بهیــر تعقیبــوم ، روشن د داسې ځای اوسېدونکی دی ،چې کوم چې له اوس څخــه تقریبــاً یوه پېړۍ مخکښې پکې اروا ښاد استاد ګل پاچا الفــت زیږیــدلی دی ، زه پــه دې بلکل مطمئین یم چې روشن او د دې منطقې نور با استعداده ځوانان چــې د فرهنګ په جبهه کې کار او فعالیت کوي د الفت صیب د لارې پیــروان دي ، زه دې ټولو ځوانانو ته او په خاص ډول رفیع الله روشن ته د فرهنــګ پــه دې بــا مسؤولیته او سپېڅلې جبهه کې د زیاتو بریالیتوبونو هیله کوم .
محمد قاهر «دردمند» روسیه ، سانکت پتربورګ
ځوانیمرګه ناوې اودروشن له حقیقته ډکې کیسې
دښاغلي روشن د لنډو کیسو مجموعه راته داځل مخکې له چاپ راورسېده په داسې حال کې چې زه لا تراوسه د لومړنۍ مجموعې (بې موره) لوســتلو تــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې په لار یم دا ځکه چې مسافری او دوطن نه لرې والي ترې محروم کړی یم.

دغه مجموعه(کوچنۍ ناوې) مې په ډېره لیوالتیا او مینه له سره ترپایه ولوستله چې خورا په زړه پورې وه، ښاغلي روشن دهغه استعداد له مخي چې دکیسو په برخه کې پرې الله پېرزوینه کړې له ډېر دقت او زیرکتیا یې کار اخیستی، هره جمله یې ځانته د ځانګړي مفهوم په وړاندې کولو دټولنې له ناخوالو انځور جوړوي.

په کیسو کې له داسې کلمو او سوژو کار اخیستل شوی چې لوستونکي د یوې کیسې په لوستلو بلې ته مجبور وي او هغه څه چې لولي لکه په یوه واقعي او پخوا تېرشوی فلم کې یې چې د خیال په هنداره ګوري او دا هر څه هغه وخت کېدای شي چې حقیقت ولري او دروشن دلنډو کیسو لویه ځانګړنه همداده چې کیسې یې په حقیقت ولاړې دي اوهغه څه یې انځور کړي کوم چې دټولنې وګړیو په خپلو سترګو لیدلي.

زه د روشن صیب دقلم مینه والوته مبارکې وایم او ورته په دې برخه کې د نورو پنځونو په هیله یم.

سهراب سهار بلجیم، دافغانانو کلتوري او ادبي ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا اختر دی

د روژې وروستی ماښام وو، کوچنی ماشوم له لویوهیلوسره دمورخنګ ته ورغی دهغې له سره یې پړونی په نازکو ګوتوکش کړ،په وړه اونرمه ژبه یې ورته وویل:

مورې ! سباته، ماته زما نوې جامې اغوندې ؟

مور: هو زوی جانه بوټونه به هم درته په پښوکړم.

زوی: شانو خوهم نوي کالي لري هغه به یې هم اغوندي ؟

هوکنه! هغه خوهم ستا خور ده، دواړه به پاکې جامې واغوندئ او له ترونوسره به مو ماماګانو او نورو خپلوانوکره ولاړ شئ!

کوچنی موسکی شو، خوشبې غلی ولاړه وچې بیا شیطان وسوکُنده په موربانديې اوازوکړ،نورهلکان اونجونې خو له خپلو پلرونوسره مېلوته ځي، زه اوشانوبه له چاسره ولاړشو؟

د ښځې رنګ پک والوته ،دکوچني خبروته سوچ کې شوه ، سترغلي یې لامده شول ، رڼاوښکویې له سترګولارې وکړي ، دپړوني څنډه یې راپورته کړه په داسې حال کې یې سترګې وچې کړی چې دماشوم طرف ته یې شا وه، کوچنی هم دمورسکوت ته زړه تنګی شو، مخې ته یې راوګرځېده خودهغې سترګوته یې ونه کتل خبرې یې پیل کړې ، مورې: پلارمې داځل هم کورته نه راځي ؟ تاخو ویل چې هغه به ډېر ژر راشي،اوبیا نور هېڅکله هم نه ځي،ایا هغه تراوسه له مورِنه مروردی ؟ زه مې کاکا ته وایم چې په موبایل کې ورسره خبرې وکړي ، زه هم ورسره خبرې کوم؛ زه اوشانو به ورته زاری وکړو پخُلابه یې کړو ، بیابه راشي اوموږبه مېلې ته بوځي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې چې دکوچني په هره خبره يې زړه تپي کېده، سلګيونيولې وه ښه په زوره يې وژړل ،کوچنی حيران شو چې مور يې ولې ژاړي ،هغې سر په پخپلوزنګنوکېښود اوترډېرځنډيې راپورته نکړ ،کوچني هڅه کوله چې دمورسررا پورته کړي ، هغه فکرکاوه چې موربه يې ورسره ټوکې اولوبې کوي،خودامعصوم ماشوم لاپه دې نه پوهېده چې مور يې لوبې نه بلکې ويرکوي،هغه ديوداسې چاپه هجران کې اوښکې تويوي چې کوچنی يې سباته د راتللو په تمه دی،دهغه په راتګ پورې يې خپله ډېره لويه هيله تړلې ده ،چې دخپلو نورو همزولو پشان به يې دپلار لاس نيولی وي او په ښکليو ،ښکليو ځايونوکې به چکرې ووهي.

هغې چې زړه تش کړسريې راپورته کړماشوم يې غېږې ته ورنږدې کړ،په مخ يې ښکل کړ،ورته يې وويل:

نه زوی جانه ! کاکا ته دې ونه وايې چې پلارجان ته دې زنګ ووهي ښه! زه خوله تاسوسره يمه که پلار دې رانغی نوموربه ورشو زه به تاسوچکرته بوځم اوډېر سيلونه به دربandې وکړم.

کوچني يوځل ضد پيل کړ، نه نه !مورله تاسره نه ځو، مورمې له خپل پلارسره ځو،هغه بله ورځ يې هم موربېولې وو،خودا نازولی او له وخت اوحالاتوناخبره ماشوم لاپه وخت څه پوهېږي ، چې ورځ څنګه تېرېږي او شپه څنګه راځي؟ ددوی دچکر پوره پنځلس مياشتې تېرې شوې وې، مخامخ دميزپرسردپلارپه اينبې عکس يې سترګې ولګېدلې ،ورغی راپورته يې کړاوخبرې يې ورسره پيل کړې،هغه ته يې خپل کورته دژر راتللوبلنه ورکړه، موريې بياهډکيوونيوله ددې په خاطر چې چيغه يې له خولې نه وځي په بالښت به يې خوله ولګوله، ګلالي کوچني هغه پېښه له ياده ويستې وه چې نهه مياشتې وړاندې يې پلاردشپې له مخې په دې تور چې له طالبانوسره اړيکې لري له کورنه ووېستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو خووروسته دڅوفیرونوله اوریدلیدلویې یواځې دپلارجسد د کلیوالو لخــوا کور ته داخل کړای شو.

ماشوم عکس ببرته په مېزکېښود ،راغی دمورخڅنګ ته، ورته یــې وویــل: تــه وګوره چې سباته راځې اوکنه ،هغه ماته وویل چې ډېر ژر به راشي،ایا تــه هــم ورپسې خفه شوی یې ؟

زه خو ډېرورپسې خفه یم ، خو مور یې غوښــتل داخبــره دهلــک لــه فکــره وباسي،ورته یې وویل هغه څه کوې ،چې راغواړې یې،پرې یې ږده چې پیســې وګټي بیابه تاته پرې موټر واخلي،کوچنی خوشحاله شــو او منــډېې کــړه پــه خواږه خوب ویدې خور شانو یې له خوبۍ نه خپرې ولګولې، راپورته یې کــړه ،شانوګۍ!ای شانوګۍ! پاڅېږته نکریزې نه کوې؟ سباته اختــردی زه اوتــه بــه نــوې جــامې اوبوتــان واغوندوچکراوســیلونوته بــه ولاړشــو،لالا هــم راروان دی،ماورسره خبرې وکړې اوس به راورسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښوونځي جامې

په وړوپښو ولاړدالمارۍ خانه يې خلاصه کړه يوڅه يې ترې راواخستل دکورنۍ نورو غړوته يې شا واړوله او له الماري څخه له را اخيستي څيزسره بوخت شو، هغوی په خپلوکې پرې بحث پيل کړ،مشرې خور يــې وويــل داڅــه شــی يــې پيداکړ چې له مورڼه يې پټوي،پلار يې وويل پرې يې ږدی کار مــه پــرې لــرئ، چې دی خوښ وي،مور کوم اعتراض نلرو،ټولــوغلي غلــي وخنــدل،خوده پــه هېچاخيال رانه وړه اونه يې ددوی خبروته کوم اهميت ورکړ څوشيبې وروسته دټولوهېرشو،هريوپه خپل کارپسې پورته شو، دغرمې يوولس نيمی بجــې وي چې کلثوم بکسه پرشاه له ښوونځي را ورسېده، سلام يې واچاوه پلاريې په مخ ښکل کړه، شا بسې لورکۍ، هله ژرولاړه شه جامې دې بدلې کــړه کتابونــه دي هم پرځای کړه، چې ساحل يې درته ونه شلوي ، هغې هم دکوټې په لور منــډه کړه ، شېبه لانه وتېرشوې چې دکوټې له دننه څخه دساحل چيغې پورته شوې ، پلاريې ژر ورغی ، کلثوم ته يې وويل مه کوه له هلک سره غرض ، ساحل چې پلاروليده ، لستوڼی يې په ســترګو راکــش کړ،اوښــکويې ګرېــوان تــه غــاړه ورکړه،ويې ويل زه يې نه ورکوم، دازما دی، دواړه لاسونه يې پــه تخرګونــوکې داسې ننوويستي وولکه يخ چې نيولی وي ، خوده هغه شی چې له کلثوم څخه يې پټه وو اوله الماری نه رااخستی وو، پټ نيولی وو، کلثوم له ځانســره غلــې غلې خندېده ،په څټ يې راوکتل اوله کوټې ووتــه لــر وروســته دســترخوان هوارشو يوبل ته يې اوازونه وکړل خودغرمنۍ دخوړلولپاره اماده شي،خوريې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وروروپسې ورغلله ورته وويل ساحله! مونږ درنه ټوله ډوډۍ خلاصه کړه ، ته يې نه خورې ؟

هلک ځواب ورکړنه ! نه يې خورم ، ته پرې مړه شه، چې ډېره وږې شوې يې پلارېې پسې راغی خوهلک نه غوښتل له خپلې خبرې تېرشي ، پلارته يې وويل مونږ ډوډۍ نه خورو.

تاسو يې وخورۍ!. پلار دکوچنی په وږو، خوډېرو درنو خبروهک حيران شوځه!؟موږ يې نه خورو! موږ ؟ نور څوک دي؟دپلار په ټينګار ډوډۍ خوړلوته چمتوشو دالمارۍ خانه يې خلاصه کړه،پلارته يې وويل خوته به نه راګورې،هغه هم ورسره ومنله،څه يې دننه کېښودل،اوله کوټې ووت،ولاړډوډۍ يې ژر وخوړه هغوی دچايوپه څښلو بوخت وو،چې ساحل يوځل بياپورته شو، کلثوم،غوښتل چې پسې ورشي،خونازولی ساحل ورته په قهر شو مه راځه شيشکې ، بيزو، موږېکې تانه منو! اوکوټې ته ننوت! څوثانيې تېرې نه وې چې له يوه درزسره مل دساحل وېرونکې چيغې دټولوپه غوږو نوکې کړنګهارۍ وکړ ،کلثوم چې ډېره وېرېدلې اوله کوټې ځخه راپه منډه وه په حوېلۍ کې پريوته ژبه يې د دواړوژامومنځ کې راغله او سرو وينويې له خولې لارې وکړې، پلار يې اول کلثوم پورته کړه اوبيا کوټې ته ننوت،دتره ښځې يې کلثوم په غېږ کې ونيوله،خوهغې په داسې حال کې چې ژبه يې نيمه پرې شوې وه،ساحل ساحل ويل خو څوک نه پرې پوهېدل .

پلارېې کوټې ته له ننوتو سره چيغه کړه:

نا !!! ساحله !!! ساحل چې المارۍ پرې راچپه شوې وه له سرنه يېويني رواني وي، په کوچنيولاسونوکې يې دمور هغه عکس نيولي ووچې دهغې له مړې کېدوځخه يې يواځې درې مياشتې دمخه دساحل په ځلورمه کليزه کې اخستی ووا ساحل يې اميل په غاړه په غېږکې نيولې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالوستی خاوند

اجمل د ۱۴ کالو و،نور یې پلار ورسره تر پوزې راغی،اخر یې د ولسوالۍ په بازار کې له یوه مستري سره شاګرد کړ،داچې هغه ډېر زیرک او ویښ هلک نه و،هره ورځ به یې استاد پلارته شکایت کاوه او د اجمل له تنبلۍ به یې ورته ژړل، خو داچې مستري یې ملګری و ورته ویل به یې:

وروره نو زه به څه وکړم یواځینۍ اثره مې تاته ده هرڅنګه چې وي دا خدای وهلی به مستري کوي.

زه نه پوهېږم له دې بدبخته سره څه وکړم، ښوونځی یې هم ونه لوست،بله چاره یې ماته نه راځي، داجمل استاد به هم ناچاره ومنله، بله لار یې نه لرله ،نه یې خپل ملګری خفه کولی شو اونه یې په اجمل زړه ښه و، بالاخره اجمل په پوره ۴ کالوکې ښه مستري شو،اوس یې نو هغه د پېښوریانو خبره له خلکوسره هم (جان پهچان) پیداشوی و،بل داچې دخلکو خبروته به یې هم غوږ نیوه هرچابه ورته چغلي کوله او له خپل استاد سره به یې خفه کاوه، اخر یې له استاد نه ځان بېل کړ،پخپله یې دکان ونیو.

په همدې ورځوکې داجمل تره خپل یوه ځوی ته چې هم له اجمل څخه په عمر لوی و اوهم ورڅخه په مالي برخه کې مخکې وه کوژده وکړه،داجمل پلارته کینه ورغله ویې ویل ولې زه څه له معراج نه کم یم ؟

ته ګوره چې په پنځه ورځوکې اجمل ته ښځه کوم کنه.

په رښتیا یې همداسې وکړل څلورمه ورځ یې دخپل یوه همسایه لور اجمل ته وکړه،هلک چې کوژده وکړه نور دلته کار خوند ورنکړ له خپل یوه بل ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د کور له غړو پټ اروپاته روان شوی و،په ایران کې و چې پلارته يې زنګ وواه په کور کې ټول ورته غوسه و خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې.

کله چې د اجمل ناوې سپنا خبره شوه چې خاوند يې خارج ته تلی دی ډېره خفه وه، خوځه به يې کړي وای هغه ۴ کاله په جرمني کې تېر کړل مزدوري يې هم ښه وه کورته يې ښې پیسې را استولې اوس سپنا هم له ۱۲م ټولګي څخه فارغه شوې وه.

داچې هغوی دواړه له ښاره لرې په کلي کې اوسېدل سره له دې چې څو ځله اجمل خپلې مورته وویل ترڅو سپناته موبایل واخلي خو دهغې کورنۍ مخالفت کاوه او اجازه يې نه ورکوله چې لور يې له خپل نامزاد سره په موبایل خبرې وکړي.

له څلور کالو وروسته اجمل ډیپوټ(راو شړل شو) همداچې راغی په څو ورځو کې يې واده وکړ،غوښتل يې بیاپه افغانستان کې ځانته څه کاروبار جوړ کړي.

یوه ورځ چې سپنا د پلار کورته تللې وه د اجمل کوم څه پکار شوي و او هغه شی سپنا په بکس کې ایښی و،کله چې هغه بکس خلاص کړ ترڅوخپل مطلوب شی پیدا کړي،ګوري چې په یوه ښکلې کتابچه کې په ډېر ښکلي خط لیکل شوي څو لیکونه ایښي دي،پرته له دې چې لیکونه په کوم چا ولولي کتابچه يې له بکس څخه راووېسته اوبکس يې بند کړ،سپناته يې زنګ وواهه ورته ويې ویل:

ته یوځل کورته راشه چې ضرور کار مې درسره دی،داچې اجمل دوی او دسپنا د پلار کورونه سره نږدې و په څو دقیقوکې راغلله،همداچې خپلې خونې ته ننوته ګوري چې اجمل له غوسې تک سور اوښتی او دکوټې په منځ کې ولاړ دی.

غوښتل يې د غوسې او خلګان پوښتنه يې ورڅخه وکړي خو اجمل پرې چیغه کړه،بس سپنا بس!! چې یوه خبره هم ونکړې،ماتاته د یوې ډېرې پاکې او با

(c) ketabton.com: The Digital Library

عزتې نجلۍ فکر کاوه،زه خبر نه وم چې ته به دومـره کثیفـه او پلیتـه نجلـۍ یې،تا زما له نه شتون څخه دومره بده ګټه واخسته؟ چې بیا دې یارانې هم پیل کړې؟

له دې سره په سپنا سر وګرځېد له غم او ترهې یې چیغه کړه ولې اجمله! اخـر ما څه کړي چې ته دومره لوی تور راباندې پورې کوې،سترګې یـې د هغـه پـه سترګوکې وګنډلې ، د لاس ورغوی یې د اوښکو پاکولو لپاره سـترګوته پورتـه کړ ،غاړه یې کړه شوه ګوري چې د خوب په تخت یـې دبکـس کتابچـه پرتـه ده،پوهه شوه چې ټول غم همدې کتابچې جوړ کړی دی.

قدم یې پورته کړترڅو کتابچه راواخلي خو اجمل له لاسه ونیوله،همداچې مـخ یې د هغه په لوري کړ دومره مضبوطه یې له کینې سترګې پورته ووهلـه چـې ځای پرځای پر بوتله، بل وار یې پرې ونکړ،همداسې په قهر او غصب له خـونې ووت او دحویلۍ په منځ کې یې چیغې پیل کړې:

مورې! مورې! ته راشه او دخپلې بي بي اینګور ګلونه دې وګوره چې کرلي یـې دي،ته خبره یې چې هغه څو یاران لري،که نه یې خبره ورشـه او لیکونـه یـې وګوره.

ټول له شاوخوا خونو راووتل او داجمل خونې ته ورغلل ګوري چې سپنا دکوټې په منځ کې بېهوښه پرته ده،پرته له دې چې د پېښې لامل وپوښتي روغتون ته یې ورسوله.

اجمل لا هماغسې په کور کې تاوېده اوله غوسې اوقهر څخه یـې لـه سـترګو سپرغۍ الوتې چې شل دقیقې وروسته یې پلار ور ته زنګ وواهه په وارخطایې یې ورته وویل چې مېرمن یې مړه ده او دی باید له کـوره ځـان وباسـي کنـه پولیس به یې ونیسی پرته له دې چې څه ووایي له کوره ووت.

ډاکترانو یې پلار ته ویلي و چې دومره شدید وار پرې لګېدلی دی چې دعصابو رګونه یې شلېدلي او ۲۰ دقیقې مخکې یې ساه ورکړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپنا دمرګ په دریمه ورځ د اجمل خور شبانې هغه کتابچه چې په منځ کې يې ليکونه ايښودل شوي و او دهمدې ليکونو په وجه هغه ووژل شوه را واخسته، دکتابچې په منځ کې څلور ليکونه چې ډېر په مهارت او هنر سره ليکل او رنګه شوي و پکې و.

شبانې چې به هر ليک پرانيست او لوسته به يې نو سلګۍ به يې ورسره وهلې کله چې يې څلورم ليک نيمايي ولوست دومره په لوړ اواز يې وژړل چې په حويلۍ کې ولاړې ټولې ښځې کوټې ته راننوتلې،شبانې وويل ورور مې ددې کتابچې او خطونو له لاسه وربندار ووژله خوهغه بې ګناه وه!

ټولو ورته وويل : ته يې ووايه چې د اليکونه چا سپناته رالېږلي اوڅه يې پکې ليکلي دي؟

شبانې په داسې حال کې چې سلګيووار نه ورکاوه د څلورم ليک وروستۍ جمله داسې ولوسته: (اجمله! ګرانه داچې ته نالوستی يې زه هيڅ خفه نه يم،په دې هم پوهېږم چې ته به زما ليک هم ونه لوستلی شي ځکه چې تا ځان له لوسته لرې ساتلی دی .خير په دې هېوادکې ټول وګړي لوستي ندي ،هيڅ پروا نکوي خوته به زما يوه غوښتنه منې او هغه داچې کله پخير وطن ته راغلې او واده مو وشو نوته به د خپلې خوارۍ مزدورۍ ترڅنګ زده کړې هم پيلوې).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زوی قاتل

هغه د ناروغۍ پر بستر پروت و ورځې یې ډېرې ووتې شـېبه تـر بلـې یـې د ژوندي پاتې کېدو لپاره هیلې له منځه تللې، بالاخره هغه وخت هـم راورسـېد چې لاسونه،پښې،خوله اوسترګې یې هم له حرکته پرېوتـل،ډاکټران هـم زړه نازړه ورته تلل راتلل هسې دده دکورنۍ د تسل لپاره به یې ورتـه تـش ډراپ (سیروم) تېر کړ هغه به هم چلښت نه کاوه ځکه عضلات او رګونه یې له کـاره پرېوتي و،له ناچاره وه باید کورته یې بېولی وای ، خپل پور یې په کور کې پرې کړی وای او نور یې د کفن دفن لپاره ترتیبات نیول شوي وای.

سره له دې چې پلار او مور یې اوس هم نه منله خو دشهاب مشر ورور وویل:

د صدف له کورنۍ نه به هیله وکړو که یې ومنله یو دفه به صدف روغتـون تـه ورته راشي نصیبونه خو یې سره نه و شوي د وروستي ځل لیدو ارمان خوبـه د صدف پوره شي.

په ډېرو عزرونو یې خپل پلار اومور راضي کړل،یوڅوک یې د صدف دوی کورته ولیږل دوه ساعته وروسته صدف اومور یې روغتون ته راننوتل صدف په داسې حال کې چې زنګېدلي قدمونه یې په ځان پسې راکشـول او پخـوانی نـور او رنګ یې په مخ کې نه و پاتې ډېره بې سکې شوې وه روغتون ته راننوتله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د شهاب دبستر خونې ته ننوتل اوپه هغه یې نظر پرېوت صدف ځـای پرځای کېناستله،له زړه یې دمه وخته،ښه شېبه یې ژوره ساه واخسته مور یې له لاسه ونیوه او دشهاب مخکې یې کېنوله،هغې د چپرکټ په بازو سر ایښی و مرې مرې اوښکې یې په سپینو مرمرو څڅېدې،په داسې حال کې یې سترګې د ولاړو کسانو په لور واړولې چې اوښکو یې په مخ د ۱۱عددونه جوړ کړي و،لـه هغوی نه یې هیله وکړه چې څو شېبې صدف او شهاب په خونـه کـې یـواځې پرېږدي.

د صدف د مور په شمول په خونه کې ولاړ ټول خلک ووتل،صدف دشـهاب پـه بې متري بدن سترګې وګرځولې خپل دغاړې بیک ته یې لاس کـړ پـه درملـو لامده کاغذی ستمالونه یې څنې راواخستل او دشهاب مخ او لاسونه یې پـرې پاک کړل ،کله چې به یې دهغه مخ لاسونه پرې پاک کړل دستمال به یـې پـه باطله دانۍ کې وغورځاوه،دشهاب د مخ په پاکولو بوخته وه چې دهغه د ښـي لاس دوه ګوتې وخوځېدې.

صدف ژر دهغه لاس راواخست اوپه خپل مخ یې کېښود دهغه پـه سـترګوکې یې سترګې وګنډلې په زړه کې یې دهغه د ژوند هیلې وټوکېدې خو ژر ور پـه زړه شو چې دهغه ژوند او مرګ ددې هېڅ درد نشي دوا کولی ځکـه د شـهاب پلار چې د صدف ماما کېده هېڅکله نه غواړي چې دیوه مالداره سړي لور دې یې اینګور شي،او له خپلې کمپلې پښې وباسي،که څه هم دصدف پـلار خپـل ځان له دوی څخه پورته نه حساباو خو دوی ځانته یو ډول عار او شرم ګڼـه او په دې نه پوهېده چې صدف له خپلو قالینو د شهاب ټغر ته ډېر اهمیت ورکوي. بیا یې په کنده کنده سترګوکې اوښکې ښکاره شوې نور نو هـېڅ هـم ورتـه د زغملو وړ نه ول،د شهاب لاس یې ورسره وغزاوه ،په تندي یې ښکل کـړ او پـه چالاکۍ له خونې ووته،حتی مورته یې هم صبر ونکړ کله چې خلک خـونې تـه ننوتل شهاب په بند بند اواز د صدف نوم اخسته ،ټول هک پـک شـول ،هـېڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته د منلو نه وه ، د شهاب وروړچې ولیدل د ورور ساه یې د صدف په لاسونو کې ده ، له خونې راووت اوپه صدف پسې یې منډې کړې،له روغتونه بېرون یې هغه پیداکړه په ننواتو یې بېرته راروانه کړه او دخپل ورور د ژوند خیــرات یــې ورڅخه وغوښت.

صدف او دشهاب مشر ورور چې کله خونې ته راننوتل نو د شهاب زنه یــې پــه سپین ټوکر تړلې وه ، سترګې یې دخونې دروازې په لورې خلاصې پــاتې وې او دتل لپاره له دې دنیا تللی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا یادونه

غوټۍ چې فرهاد ډېرېرې ګران وو او دومره یې زړه پرې بایللی وو،چې نه یې غوښتل بله نجلۍ ورسره خبرې هم وکړي.

یوه ورځ یې په ښوونځي کې د تفریح پرمهال ورته وویل ګوره فرهاده! ته ښه په دې پوهېږې چې زه له تاسره ډېره مینه کوم،نویوه هیله درنه کوم چې له نورو نجونونه ځان وساته،له هغوی سره ډېرې ټوکې ټکالې مه کوه ډېر ورسره کېنه پاڅېږه مه،هغه ورته غوږ نیولی وو اودې ورته خبرې کولې.

چې خبرې یې خلاصې شوې هغه ورته وویل سمه ده زما ښایسته حورې! ځنګه چې ته غواړې همداسې به کېږي،خودهغې زړه پرې اوبه نه څښلې.

نه نه فرهاده! ګوره زه جدي یم کنه بیا درنه خفه کېږم، هغه ځواب ورکړ،وساده ګۍ ته به ولې له مانه خفه کېږي،وګوره تاته ما څوځله ویلي چې فرهاد به له هېچاسره مینه ونکړي،مګریواځې اویواځې له خپلې ګل غوټۍ سره،خو یوه خبره مې ته هم واوره،چې نور ماته داسې خبرې ونکړې.

ته پوهېږې چې ستا په بار بار ټینګار اوپرما شک کول،زما په زړه کې ستا لپاره دمینې دکمېدو سبب کېږي،اوزما اعتماد تریوه لوی سوال لاندې راځي،ته هېڅ غم ونکړې، هغه خوبه دې اورېدلي وي کنه چې جوړې په اسمانونو کې انتخابېږي،خو ګوره زه باور لرم چې فرهاد دغوټۍ اوغوټۍ دفرهاد لپاره انتخاب شوي دي،دواړو وخندل،دلاسونوګوتې یې یودبل په ګوتوکې ورکړې او روان شول،په دې کې ډېره موده تېره شوه، دوی په رښتیاهم یو له بل سره ډېر نږدې شوي وو،هغه ورځ هم راغله چې دغوټۍ دکوژدې دستمال یې دفرهاد لپاره ورکړ،اوس خو غوټۍ پوره ومنله چې فرهاد یې خپل شواونوریې څوک ترې نشي ولجه کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کوژدې څلور میاشتې وروسته فرهاد لـه دوه نـورو ملګروسـره ایـران تـه ولاړ،کله چې هغه یو ناڅاپه روان شو،اوغوټۍ خبره شوه نوله واره پـه رژېـدو شوه،په ډېر کم وخت کې یې رنګ تک ژېړ شو،دومره وچه کلکـه شـوه چـې یواځې پوستکی یې په هډوکو پورې نښتی وو ،که څه هم چې په اوونۍ کې یې یوځل له فرهادسره په ټیلیفون خبرې کولې،خوهغه خبرې به یې هم له غـم او ویرنه ډکې وې،هغه به ورته خبرې کولې اودې به ورته ژړل، تل به یې زړه شین وو،دکلي اوکوڅې نجونوبه ورپورې ملنډې وهلې اوورته به یې ویلې: چـې تـه څومره بې شرمه یې ،اخر خوبه راشي تاخو ځان له خفګانه مـړ کړ،ډېرخلـک داسـې وي چـې دولـور پـه پیسوپسـې لـه وطـن څخـه ورک شـي،آن لندن،امریکا،فرانسـې،کاناډااونورو لـرې هېوادونوتـه مساپرشـي،اوبیاپه کلونوکلونو هلته وي،ترڅوچې ښېرته راځي اودواده پیسې ګټي نو سپن ږیـری شوی وي،ډېرخوپه کلونوکلونـو ورک وي،سـتاخو دخـدای فضـل دی نـږدې ګاونډي هېواد ایران ته تللی دی.

هغوی به دې ته داسې خبرې کولې خوپه خپلومنځوکې به یې دغوټۍ پاکه او سپېڅلې مینه ستایله اوویل به یې چې هرڅوک دې داسې مینه وکړي.

خو! چاته یې وایې دڅو میاشتو په تېرېدو سره د غوټۍ زړه صبرشو ښېرته یـې رنګ یوڅه ځای ته راغی،خوهغه اوس ښوونځې ته نه تلله،بس همغه دکور پـه کارونوکې به یې له مور او خویندوسره مرسته کوله .

دفرهاد دسفرلړۍ په ایران کې یو نیم کال ته وغزېده،خود راتللو یـې څـه نـه ویل یواځې غوټۍ ته به یې نن اوسبا کول ،چې په دې سره به دهغـې زړه ښـه وو،اویوه تمه به ورته پیداکېده چې رابه شي.

بله ورځ په کلـي کـې دهغـه دراتللـو اوازې خپـرې شـوې،چې هېـواد تـه راستنېږي،اوپه ډېرکم وخت کې به غوټۍ په سره ډولـۍ کـې خپـل دخاونـد کورته ولاړه شي، غوټۍ خولا لدې هم خبره شوې وه، چې فرهاد خپل پلارتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټېليفون کې ويلي چې له رسېدوسره يې بايدواده تياروي،همداسې يې وکړل دغوټۍ پلارته يې هم خبرورکړ ،ترڅو ځان چمتوکړي او واده ته دوی هم تياری ونيسي.

اوس نوهره لحظه دغوټۍ لپاره پوره کال دی ،خوبونه يې ورک شوي،بس يواځې له خپلو خاطرو سره لوبېږي.

دهغه راتګ ته يواځې دوه ورځې پاتې وې، د واده لپاره کارتونه هم وليکل شول،مېلمانه راوغوښتل شول،دفرهاد خُسرته خوږه اومصارف هم وروړل شول،بس يواځې دهغه رارسېدل پاتې وواودواده شروع کېدل.

هغه ساعت هم راورسېده چې وروڼه ،دتره زامن اوماماګان دفرهاد مخې ته دسرک په غاړه ودرېدل، غوټۍ چې له خوښۍ نه يې په زړه ساړه ننوتي وو،داسې ر ېږدېدله لکه ګلاب ته چې دسهار وږمې ټالۍ ورکوي اوپه ګلبڼ کې يې يوه خوشګواره فضا جوړه کړې وي .

چې يوناڅاپه چيغې شوې هغه دی راغی! ،هغه دی راغی!.

کوچنۍ کرولا موټر دهلکانوپه منځ کې داسې ورک شولکه دشاتوپه ګبين چې مچۍ راتاوې شي،خوپه يوه ثانيه کې هرڅه بل شان شول اويوه حيرانوونکې چوپتياخوره شوه، ټول لکه وېرېدلي مرغان يوبل ته څک څک شول،څوک يوطرف اوڅوک بل طرفته سره بېل شول، په دې وخت کې دموټر دروازه خلاصه اوفرهاد ترې راکوز شو،دموټر مخې ته راتاوشو،ددوهم سيټ ،دروازه يې هم راخلاصه کړه،په سيټ کې دتنها،په تور حجاب کې ناستې ، نجلۍ لاس يې ونيوه   راکوزه يې کړله،خلک يوبل سره وپسنېدل،يوډول زوګ اوګونګوسې پيل شوې،ای دابه څوک وي؟بل به وويل څوک ده خو راتښتولې به يې وي کنه!، چابه ويل کومه نابلده انجلۍ به وي،بل به وويل ای څومره ښکلې ده،تاسوخووګورئ ته به وايي چې په قلم جوړه شوې ده،خوفرهاد دټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنې په یوه اواز سره لېرې کړې،ولې حیران یاست ،داچې دا نجلۍ څوک ده اوڅنګه له ماسره راغلې ده په همدې فکر کوئ کنه؟!

هېڅ دحیرانتیاوړ نده داستاسې راتلونکې،ورېندار،مانې،تندار اوزما مېرمنه مڅګان ده.

څه څه څه !!! دډېروله خولې داکلمه په لوړ اواز ووته.

څوکوچنیوماشومانو دغوټۍ دوی کورته هم داخبر رسولی وو،خوهغې نه منله،اوپه خپله مینه یې باور اواعتماد لاره،چې په دې وخت کې یې مشر ورور کورته له خفګانه په ډکه څهره، راننوته،مورته یې وویل:

مورجانې غرق شولو،تباه شولو،وشرمېدو،دده له خبروسره له هرې کوټې لوی او واړه،دحوېلۍ منځ ته راټول شول،هغه هم دکوچنیوماشومانوخبره تائید کړه،غوټۍ هم په راټولوخلکوکې ولاړه وه، ټول ارمانونه یې په اوبو لاهو شول،هره هیله یې مړه شوه ،نوره په ځان نه وه پوه شوې.

کله چې یې سترګې پرانستې ،په روغتون کې وه او فرهاد یې مخې ته ولاړ وو،له لیدوسره یې لېونۍ شوه،چیغې یې پیل کړې،په خپل ځای کې کېناسته ،دهغه سترګوکې یې خپلې سترګې ونیوې دومره یې په قهر ورته کتلې چې فرهاد یې ووېراوه،چې په همدې کې یې په لاس کې بند کنول(دسیرم ستنه)، کش کړه و یې و بسته ،سرې وینې یې په لاس ښکته راروانې شوې اوپه هغه یې ور ورټوپ کړ ګرېوان یې پرې څېرې کړ،ورته یې وویل :

ته پوهېږې چې زما له یادونوسره دې څه وکړل؟

له دې سره نسکوره شوه ،سر یې دچپرکټ له وسپنې سره ولګېده،فرهاد ورته لکه دبوت ولاړوو، ډاکټران راغلل،چې راپورته یې کړه نونړۍ یې دفرهاد دروغجنې مینې ته پرېښې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاریخ مضمون

نن يې دخبرو پيل په ډېرماڼېجن انداز کې راسره وکړ،له نورو ورځو ډېرل بدل،دځو خبرو وررسته مې زړه ورته تنګ شو،پوښتنه مې ترې وکړه اياکومه ستونزه خونه ده درته پېښه شوې؟

ددې پوښتنې ځواب يې دځوشېبو لپاره له ځانه سره وساته،له ډېرسکوت وروسته يې وويل نه! دتشويش کومه خبره نشته ،خونن مې فکر جوړ ندی،کار خوند نه راکوي،هېڅ شی مې نه خوښېږي،بياغلې شوه،ورته ومې ويل اياداټولې خبرې ستاله خولې راووتې!؟

بياځنډنۍ شوه،په جدي ډول مې اواز پرې وکړ،بيا دربانـدې ځـه وشول،خوخبرې وکړه کنه،اياچاخوڅه ندي درته ويلي؟

ځواب يې نه راکاوه،بيامې پرې اواز وکړ،ګوره شينکۍ! زه داسې ټوکې نه خوښوم هيله کوم زما دې تشويش پيداکړ،ووايه هرڅه چې شوي وي ماته يې ووايه که کومه ستونزه وي ، دواړه به ورته يوه دحل لاره وګورو،بيايې هم خپله خاموشي ساتله،خوزماچېرې طاقت کېده،وجلی!خوب درځي که څنګه؟که خوب درځي نو ورځه ويده شه،ځواب يې راکړ نه خوب نه راځي ،پوهېږې!په دې وروستيوکې يوډول عجيبه بدلون په ځان کې احساسوم.

ژرمې پوښتنه ترې وکړه هغه څنګه اوکوم ډول!؟.

ويل يې درس ويلوته مې زړه نه کېږي،خوراک ،څښاک مې هم ډېر کم شوی دی،لکه پخوابه چې فريزر(يخچال)رانه تنګ وو،دمه به يې نه شوای رانه کړای،کله به مې ترې جوس راواخست ،کله شيدې،کله تيارپاخه شوي غذا کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه اوکله څه اوپه ښه اشتهابه مې وخوړل،خو اوس په ټوله ورځ کې دوه ځلې هم دیخچال سر نه پورته کوم.

په شوخۍ یې راته وویل: زه نوداخبرې تاته دڅه لپاره کوم؟ته خوبه ایله خوشحاله شوی یې،تل به دې راته ویل خېټورې،ټوله ورځ خوراک کوې،داښه دی چې دایخچال انسان ندی کنه اوس به درنه لس ځله تښتېدلی وو،شکر به دې وېستی وي.

ماورته وخندل،هغې خپلې خبرې روانې وساتلې ،خوب دومره غلبه رابانـدې کوي،چې کله کله خو نژدې وي چې لمونځ هم رانه پاتې شي،هېڅوک مې په نظر ښه نه راځي،نه پوهېږم چاته ښه ووایم اوچاته بد،هېڅ پرېکړه نه شم کولای،کارونه هم ترډېره حده رانه پاتې وي،لاس مې نه ورځي،هېڅ نه پوهېږم چې څه وکړم؟

نوره مې حوصله ورته تنګه شوه،خبرې مې یې قطع کړې.

ـ غلې شه لېونۍ لېونۍ مه غږېږه،نه پوهېږم، څه دې اورېدلي چې ته یې داسې په غرونو خېژولې یې.

ایاداخبرې په رښتیاهم ته کوې ایا داهرڅه هغه څوک وایي چې زه یې په نړۍ کې عام فهمه،بااستعداده،باحوصله،باکلتوره،په خلکو اووطن مینه،دولس خدمتګاره،دانساني ژوندمالګه،دهرې بریا واسطه او وسیله ګڼم؟

نه هېڅکله هم داسې نه شي کېدای ته،داسې نه شې کېدای،دایوه هم ستاخبره نده،زه باور لرم چې دا ته نه یې.

غوښتل یې څه ووایي خو وار مې ورنکړ،ورته مې وویل هغه څوک چې تل به یې ماته د نصیحت کتابونه پاڼې پاڼې کول،ماته په یې د توانمندۍ خبرې کولې،زماپه هرې ستونزې دلاس برې کېدو ضمانت به یې کاوه،تل به یې راته ویل کله هم هڅه ونکړې چې دخنداځای ژړا اویاخفګان ته خالي کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن هغه په خپله دومره ناتوانه شوې چې،حتی پخپله دنهیلۍ خبرې کوي؟ځان ناتوانه بولي،مرګ هره شېبه سترګوته دروي او دومره وېره ترې لـري چـې آن لادمخه یې ورته پښې غزولي دي؟

دا اودېته ورته ډېرې له نصیحت ډکې خبرې مې ورته وکړې،خو دهغې ځـواب دنورو ورځو مخالف ډېر سسـت او دزړه پـه زور وه،اخرمـې ورتـه وویـل تـه دخوشـېبو لپـاره ارام وکـړه،اوس درسـره خبـرې نـه کـوم،زه هـم خپـل کارکوم،خودامې ورته وویل چې شینکۍ!په داسې لاعلاجه غم باندې دې اخته کړم چې کار به هېڅ خوندرانکړي،اوس به زه هم ستاپه اړه سوچونه کوم.

پرېکړه مې وکړه چې رخصت یې کړم، اواز یې راباندې وکړ،صبروکړه.

_څه وایې!؟

_هېڅ هم نه ځه ولاړشه.

_ګوره ووایه هرڅه چې وي زه یې اورم.

_نه هېڅ نشته هسې ماویل چې نه پوهېږم ولې،کله چې ویده شم نو یوناڅاپـه لکه دپېرۍ پشان دشپې راپاڅېږم،کمپیوټر روښانه کړم،له دوستانوسره دنېټ له لارې خبرې پیل کړم،خوهغې ته مې هم زړه تنګ شي،لکه دبت ورته ناسته یم،دوستان راباندې نارې وهي،څه شوېېېې!ویده شوېېېېېې، او نـور، خـو زما هېڅ په زړه کې دومره زور نه وي چې ځواب ورکړم.

ښه شېبه مې ورته وخندل،په ټوکه کې مې دمیاعلي صاحب زیارت تـه دتللـو بلنه ورکړه،په موسکاخو جدي لهجه یې وویل غلی شاااااا زه رښـتیاوایم اوتـه راباندې ریشخند کوې.

نور یې دخوب په خاطر رانه رخصت واخسـت،ماذیګر مهـال وو ،چـې بیـاهم رښتیالکه پېرۍ راپیداشوه.

_سلام زه بیاراغلم.

_علیکم سلام راځه راځه همداستاکمی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیایې هم په خبروکې کوم مثبت بدلون نه ښکارېده،ډېره نهیلې غږېده،ورتـه مې وویل داسې خبرې مه کوه چې ماهم خفه کوې،داسې خبرې وکړه چې یوه شېبه وخاندو.

داځل یې ډېرژر ځواب راکړ،خودایوځرګندحقیقت دی،چې نه ته ترې سـترګې پټولی شې اونه هم زه.

ای لېونیه! ته پوهېږې چې زه څه غواړم؟

ماوویل څه غواړې،غواړې والوزې؟

نه مړه! یوخوته هم هروخت ټوکې کوې،زه غواړم چې پـه راتلـونکې کـې یـو داسې کتاب ولرم چې،زموږ راتلونکی نسل په هېوادکې لـه تېـرو جنګونـو او ناخوالو خبرشي،ولې چې دوی دې ته ضرورت لري ترڅودخپل هېـواد پـه اړه وپوهېږي.

په کړس مې ورته وخندل،غلې شه مړې! ته خوسمه د فیل په غوږ کې ویـده یې،ولې ته نه یې خبره چې دافغانستان دپوهنې وزارت په پام کـې لـري چـې دتاریخ له مضمون څخه هغه تاریخي پېښې چې دجنګونو اوشخړویادونه پکې شوي وي اوباسي ،هغوی وایي چې په دې سره دشـاګردانو فکرونـه خرابېـږي اوبده اغېزه پرې کوي،اوته ورته داسې کتاب چاپوي چې ټولې خونړۍ کیسـې وي.

ځواب یې راکړخو دولت غواړي چې لمرپه دوه ګوتو پټ کړي اما داهېڅ امکـان نلري،دتاریخ له مضمون څخه خوبه یې وباسي،هغه به څنګه کړي چې دورځې یې په لسګونه مخ کې وژل کېږي.

نن مې ټوله ورځ دهغې خنداونه لیده،هره خبره به یې له یو عالم ناخوالو ډکـه وه،نه پوهېدم چې څنګه یې وخندوم،اخر مې ورتـه وویل:شـینکۍ!یوه خبـره درته وکړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر يې ځواب راکړ هوسل خو وکړه،ماوويل نه يوه خبره کوم خو ژر به يې ځواب راکوي،دومره ژر څومره چې زه تمه لرم.

_ښه ووايه سمه ده.

_نه اول ژمنه وکړه.

_اوففف په زړه کې مې زور نشته ووايه زه حاضره يم.

_ښه وايم يې خو ګوره ځواب به راکوې.

_وايم درکومه يې ته ووايه چې څه وايې؟

هغه داچې نن دې هېڅ ونه خندل،فکر کوم نن چې کله سهار يخچال ته دڅـه شي درا اخستلوپه خاطر ورغلې يې نو خندا درنه پکې پرېوتې اوښه يې کنګل کړې ده.

له دې سره يې دومره په لوړ اواز وخندل چې ببل خوند يې وکړ،اجازه مې ترې وغوښته،ښه نو دخدای پامان .

دښې شپې،ښه خوب اوښه صحت دوعايې راته وکړه ، دخدای پامان يې وويل ماهم کمپيوتر بند کړاونور sign-out شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښځونړیواله ورځ

ډېرکلونه پخـوا لـه کـوم نـامعلوم ځـای څخـه راغی،زمـوږ پـه کلـي کـې زموږدکورونوترڅنګ مېشت شو،نو م يې ولي وو،مګـر فکـر کـور او لاس يـې بېخي خالي وو،کسب او کار يې داوو چې له سيند څخه به يـې ماهيـان نيـول اوپه بازار کې به يې پلورل.

داماهيان يواځې ده نه نيول،بلکې دده ونډه بـه پکـې شـل فيصـده هـم نـه وه،اتيافيصده به يې ورسره مشرې لور وحيدې اودوهـم اودريـم زوی زري او مطيع الله نيول،مطيع الله په يوه سترګه مغذور هم وو،دربواړه کوچنيان به هغه وخت د لس،اته او اووکالو وو،دوی به دماسپښين له مخې په پرديوکروندوسـر وو،په لمدو ځمکوکې اوسيدونکي سره چينجيان به يې راوېستل،ترڅويې سبا په کونـډو(چنګکونو)کې وتـومبي ،ماهيـان پـرې وغولـوي او ښـکاري يـې کړي،دشپې به په کور وو،سهاربه دملا له اذان سره له کور ووتل،دابه که ژمـی وو اوکه به اوړی،ددوی لپاره بې تفاوته وه،دورځې به يې دوه درې کيلو ماهيان نيول،پلاربه ورته لکه دبادار اخواديخوا ګرځېده،يودره وال چره ايزتوپـک يـې لاره دمرغانوپه ښکار پسې بـه ګرځېـده اوکـوچني ماشـومان بـه پـه خپلـو خواريواخته وو.

ولي دډېرې غريبـی ترڅنـګ دومـره ظـالم اومستبدشـخص وو،چـې دغـه کوچنيوماشومانوته بـه يـې ديـوې وړې تېروتنـی لـه املـه دومـره سـخته سزاورکوله،چې هېڅ دانسانيت له شان سـره بـه نـه وه برابـره،دده دهمـدې ظلمونو له امله يې مشر ځوی چې زري به يې ورته ويلـې يـوه ورځ دماهيـانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلورلوپه بهانه بازارته ولاړ او بیارانغی،نژدې دوه کاله لا درکه وو،یوه ورځ مازیګرمهال وو،دکورپه طرف روان وم، دولې خبمې ته مې فکر شوچې مخې ته یې دده خپل ماشومان اودوه درې نورې ښځې ژاړې،زړه کې مې راتېره شوه،لکه چې دې ظالم خپل کوم ماشوم وژلی دی،ځکه چې هېڅ شک ترې نه وو،خیر پوښتنه مې وکړه ،خوهغه شخص راته وویل چې دولې هغه ورک شوی ځوی،زرې په جلا ل اباد ښآر کې په یوه ترافیکي پېښه کې وژل شوی او دوی یې مړی دننګرهار د عامې روغتیاپه روغتون کې موندلی دی،دګاونډیتوب اوهمدردۍ له مخې مو دقبرپه تیارولو او دتدفین په چاروکې مرسته ورسره وکړه،درېیمه ورځ وه چې له ننګرهار څخه څوک راغلي وو،ولي ته یې ویلي وو،چې تاسوکوم مړی تېره ورځ دننګرهار دعامې روغتیا له روغتون څخه راوړی دی هغه زموږدی،او غواړو موږ قبرلوڅ کړو،خو ولي ورته ډېرسخت په قهرویلي وو،تاسو اوس په ماباندې ریشخندوهۍ؟ایازه درته احمق ښکارم،چې اوس به خپل ځوی هم نه پېژنم؟خوهغوخلکوهم ډېر اسرار کاوه،چې بایدیوځل قبروکنې،همداسې وشول،هماغه وو،چې قبر یې راوسپړه،دلحد دسر یوه تېږه یې چې پورته کړه،مړی لا هماغه شان تازه وو،چې یې کفن له مخ څخه ورته لرې کړ،یوځل سرې چیغه کړه!! داخوپه رښتیا زلمی دی،څوشېبې راغلیو خلکوورته وژړل او بیایې له قبر څخه راپورته کړ، تابوت یې له ځانه سره راوړی وو،مړی یې پکې ځای پرځای کړ او روان شول.

ولي دوخت په تېریدوسره په هغه ځای کې له ډېرو خلکوسره وپېژندل،له هر راز خلکوسره یې راشه درشه پیل شوه،هغه دخلکوخبره سم خرابات وو،بچیوبه یې ګټله ،ده به مصرفوله اومزې به یې پرې کولې،ژوندیې همداسې تېریده،یوه یې نه دوه کېدله،دځینوپه وینابس په ډنګ حیران وو،کله به چې په کلي کې واده ،کوژده یادخوښۍ کوم بل پروګرام وو نو نڅاګروته حاجت نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، ولي او ورسره څو نور ګډېدونکي هم وو،دوی به مـلاوې ترلـې وي،داسـې سيل به يې ورته کاوه چې دډولکي مار او سورنه چې به يې ببخ وو ېست.

د اولادونو په همدې بـدبختۍ کـې يـې هغـوی دځـوانۍ پـه دُرشـل پښـې کېښودې،خوداچې ظلمونه پرې تردې اندازې زيات وو،چې هر ه لحظه بـه پـه ژوند نه بلکې په مرګ خوښ ښکار ېدل،نودشته عذابونوترڅنګ ورتـه ځـوانۍ هم په ژوندکې بله ستونزه شوه،هغه داچې کله به وحيده دماهيانو نيولولپاره له کوره ووته نو په لاره کې به دکلي کوڅولوچکان ورته ولاړ وو،يابه يې پـه هغـه ځای کې چې دې به ماهيان نيول،ورته مورچلې جوړې کړې وې،خودابېچاره به چې له کور له ورونوسره ووته نو لکه دبګۍ داسپې پشان به يې يـواځې خپلـه مخه ليدله،اخوديخوايې نه شول کتلی،له ډېر احتياط او فکر سره سـره بيـاهم پلار په سل نومونوپادوله اودې حد ته به يې وهله چې،له ځايه به د پورته کېدو نه وه،چې دايوه نوې ستونزه ورته راټوکېـدلې وه، هغـه دومـره حدتـه خپـل اولادونه وېرولي وو،چې کله به يې يو اولاد واهه نو بل به له وېرې خلاصولی نه شواونه به دومره جرئت پکې وو چې په زوره يې ژړلي وای ترڅـو يـې څـوک مرستې ته راشي،هغه زموږپه ټول کلي کـې پـه ظـالم مشـهوروو،چابه ورتـه چرسي ويلي اوچابنګي.

يوڅه وخت وروسته زموږ له کلي وکوچېد،خوداسې ويل کېدل چـې دلغمـان ولايت ته په ګرځېدلي سړک دسرخکانوپه سيمه کې مېشت شـوی دی اوپـه دې وخت کې يې هغه ورک اومړ شوی ځوی هم راپيداشوی دی،خوداځل هغه مطيع الله هم له ځانه سره په هواکړ،اوپه خپله مخه ولاړ،دهغه عاطفه او مينـه دومره ژوندۍ وه چې په خپل ورور يـې نـور هغـه شـان ظلمونـه نـه شـول زغملی،خو دولي لپاره اوس هم داکومه مهمه او دتشويش وړ خبره نه وو،ځکـه چې اوس يې په کور کې نورې لوڼي عابده،بي بي هوا اوفهميده، دومـره لـويې شوې وې چې د زري ،مطيع الله اووحيدې تشه ډکه کړي،اودهغوی چارې مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوسي،دوی هم دژوند په دې اړو دوړ کې رالویې شوې وې،دپلار له هر راز ظلم او ستم سره بلدې وي ،چاته به یې شکایت نه کاوه، ځکه پوهېدلې چې داورځ به حتماً په دوی راځي نوځکه یې په چپه خوله خپلو مسؤولیتونوته غاړې کېښودې.

له یوڅه وخت وروسته بېرته زموږ طرف ته راغی خو داځل زموږکلي ته نه بلکې زموږ له کلي یو کلی بره،منصور کلي کې یې واړول،او داځل یې په خپل ویروس (ظلم)هغه خلک تر دوه سپوږمو راوستل،خواوس زه ترې ډېر نه خبر یدم ولې چې نور ماته هم له کورنۍ سره داقتصادي ستونزې حلول راپه غاړه شول،خو ډېر ډېر شکر دلوی خدای ج اداء کوم چې یوحلیم،مهربان،باعزته،داولادحق پېژندونکی اومینه ناک پلار یې راپه برخه کړی دی،چې په ژوند کې ورڅه دیوې زرې په اندازه ګیله هم نه لرم،اونه یې کله په دې مجبور کړی یم ترڅو له هغه سره په کارونوکې مرسته وکړم،هغه زما او زمادټولې کورنۍ ډېرخیال ساتلی دی،خوددې هرڅه ترڅنګ دعاکوم چې ای خدایه کاش وحیدې ،زرې،مطیع الله،عابدې،بي بي هوا اوفهمیدې ته دې هم یومهربان پلار ورکړی وای،چې کمترکمه خو یې په خپله زنده ګۍ کې له خپل عمر څخه یوڅه خونداو لذت اخستی وای، خو افسوس چې داسې نده،هغه به خپل اولادونه ورې هم نه پرېښودل،هغه خوراکونه به یې ورکول چې ډېرو معتبرو خلکوبه نه شول کولی خو دهغې نه ورته زهر ډېر ښه وو،له هغوی بېچاره ګانو څخه یې د بیربل پسونه جوړکړي وو،دورځې به یې په ښو سرځایونوکې وڅرول او ماښام به یې دلېوه مخې ته وتړل.

یوه ورځ خبر شو م چې وحیده یې ځانته بدل کړې او بل واده یې کړی دی،نژدې یوکال یې دواده ووت،له همدې خبر څخه څو ورځې لانه وې تېرې چې په کور کې مې له پلار سره په موبایل خبرې کولې چې زموږ دکورنۍ کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړي مې پلارته څه وويل،نوهغه ماته وويل چې خبرشوې؟ماورته ژر وويـل نــه خير خودی له څه شي ؟

هغه راغبرګه کړه: ولي خپله نوې ښځه ووژله!!له دې خبرې ســره مــې دبــدن وېښتان ودرېدل،بې اختياره مې له خولې ووتل،هی لعنت دخدای شه په داسې بې شرفه مخلوق،هغه بېچاره يې په سيخانو دومره وهلې وه،چې ساه يې پــرې وېستې وه،دډېروخبرو توان راکې پاتې نشو،فقط دومــره مــې وپوښــتل چــې (مشره ښځه) يې چېرې وه ؟پلار ځواب راکړ هغه خويې لاپخواشــړلې وه،هغــه خپلې ښځې ته دښځوپه نړيواله ورځ په ډالۍ کې مرګ ورکړ او ژونديې ورڅخه ګانه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناراضه مزدور

د بربښنا اوسپنیزې پایې ته یې تکیه وهلې وه اوپه لاره دپلیو تېربدونکیو وګړیو لاسونو او جېبونوته یې کتل، ورته را رسېدونکي هر شخص به چې جېب کې لاس ښکته کړ ده به و انګېرله چې اوس به پیسې ورکړي، خو چې هغه کس به خالي لاس یا موبایل را ووېست بېرته به یې تندی ګونځې شو.

یو ځوان یې په څنګ کې بربېک واخست، جېب ته یې لاس کړ او په پوره حوصله یې د پنځوس افغانیو نوټ ورکړ او ترې روان شو.

لغړ ماشوم له ډېرې خوشحالۍ نوټ د جېب پرځای خلاص ګرېوان کې واچاوه خو چې ویې لیدل پنځوسي یې سینه لمس کړه ژر یې راووېست اوجېب کې یې واچوه ،خواته یې راغلم ورسره کېناستم، ورته ومې ویل ایا ډېر خوشحاله شوې؟

د سر په اشاره یې هو وویل،پوښتنه مې ترې وکړه : دورځې څو روپۍ پیداکوې؟

ټکنی ځواب یې راکړ :کله شل کله ډېر اوکله کله پنځوس.

خبره مې یې ورقطع کړه : ولې دروغ وایې همدا اوس خو دې درې نفرو اویا روپۍ درکړې،یواځې هغه یوه هلک پنځوس درکړې نوته بیا ولې وایې چې کله شل اوکه پنځوس ګټې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک ناراضه اسوېلی وکړ راته کړه یې هو خو ماته په پنځوسوکې لـس روپــۍ راکوي.

څه؟ څوک داکار کوي؟

هلک شاوخوا وکتل ویې ویل هغوی.

ماورته وویل خوهغوی څوک دي؟

ویې ویل: هغوی چې موږ هر سهار خپلو ځایونوته بیایي.

داچې مخکې مې څو څوځله اورېدلي و چــې اوس پــه ښــار کــې چوکونــه او سړکونه سوالګروته په کرایه او اجاره ورکول کېږي نو پوه شوم چې دا ماشــوم هم دکومې پروژې کار کوونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم ځل ناکام

بې له دې چې دهغه لورته وګوري،اواز يې پرې وکــړ هارونــه!ای هارونه!تاتــه وايم،ګوره چې بيا غړ نه راته کوي،بيا دپلار اومور ترمخــې مــا ملامتــوي،هغې همداخبرې له ځانه سره کولې،چې ده پرې برچ وهل،غلې شــاااا،بلادې پــه دې تور مخ شه،ځل ځله مې درته ويلي چې زما ددرس ويلو په وخت کې مه راسره غړېږه،جلی يې وو ېروله،غلې په خپل ځای کې مبخ شوه،لړه شېبه وروسته يې سرد هارون خواته کوږ کړ،دسترګوله کونجــه يــې ورتــه وکتل،هغــه بيــاهم د پخواپشان،په کتابچه کې رسمه شوې طياره درنګوپه واســطه رنګولــه،يواځې درنګو کښېهاری اودپزې سوناېې ختله،شين خالی دشوندوپه ســر وخندل،پــه مخ کې ايښې اوږده نانځکه چې ژ ېړطلايي وېښتان يې لرل،دسپين مساله يــې کمانک په واسطه يې پورته ورته اړولي وو،دېښي لاس په ځنګل کــې يــې تــور دستکول بندشوی وواودمردکو (توشلو)پشان شنې سترګې يــې دخوځولوپــه وخت کې خلاصې اوبندې کېدې،راپورته کړه،ورسره په خبرو شوه.

راځه شينوګی!انه دې راسره غړېږي څه پرواکوي،ته به وګوري مابه هم اغا پــه مختب(مکتب) کې واچوي،بيابه ته وګورې چې زه به له هارون نــه هــم تکــړه شم،،شينوګی!زه ګوره بيابه تاباندې نه غوصه کېږم ښه!

هارون چې تردې دمه په رسم اخته وو،مخ يې ورتــه راواړوه دپــزې لــه کــش کولوسره يې دهغې دخولې پېښې ورته وکړې.

زه درباندې نه غوصه کېږم،ماهم مختب کې اچوي،تا تــورمخې اول څــوک پــه مکتب کې پر ېږدي هم نه!ته نوله ماسره امتحان وهلی سې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین خالی، شینوګی دکوچني ماشوم پشان په ډېر مهارت سره په غبېږ کې ټینګه کړه یولاس یې ترې لاندې اوبل یې پرې له پاسه ونیو،هارون ته یې وکتل،اودپوزې په مونجولوسره له کوټې ووته.

څو ورځې وروسته یې پلار په رښتیاهم شین خالی په مکتب کې شامله کړه،نجلی په ډېره خوښی اولېوالتیاسره ښوونځي ته تلله،په لومړیوکې یوڅه کم جرئته وه،ځکه چې له خپلو همصنفیانوسره نوې او نابلده وه،خو دوخت په تېرېدوسره ښه شوه،پلاربه یې کله کله ،ښوونځي ته ،داحوال اخستوپه خاطر ورته،خوهر ځل به داستادلخوادشین خالی په هکله له صفت اوستاینې سره مخ کېده،چې پلاربه یې هم ډېر ترې خوښ شو،خوبرعکس هرځل به استادله هارون څخه سرټکاوه،شکایت به یې ترې کاوه،له نورور همزولواو همصنفیانوسره به یې دده له شخړو خبراوه،هارون څوځله دپلار لخوا ورټل شو،خوهغه به یې قصد له شین خالی اخسته،تل به یې وهله،ورته ویل به یې ورته ستاله لاسه زماژوند تریخ شوی دی،تل مې پلار وهي،په ښوونځي کې هم راته لوی غم جوړه شوې یې.

پلاربه یې ورته ویل چې ته هم باید ځان دشین خالی پشان عیار کړې،ټول استادان اوملګري یې ورڅخه خوښ دي خوله تانه ټول شکایت کوي.

دوی دواړه یې په یوه خصوصي(شخصي) ښوونځي کې شامل کړي وو،خو هارون له شین خالی یوکال دمخه داخل شوی وو،بله ورځ یې امتحانونه پیل شول،هارون به خوبونه کول،ټوله ورځ به یې لوبې کولې،یواځې کله به یې چې دپلار دراتګ وخت شو نو کتاب به یې راواخست خو شین خالی تل درسونه ویل،اوهڅې به یې کولې چې ښې نمبرې واخلي اوپه عمل کې هارون ته ثابته کړي چې په رښتیاهم تکړه ده.

ازموینې خلاصې شوې،دنتایجو داعلان ورځ وه،په دوی پسې موټر راغی،خو چلوونکي هارون ته یوپاکټ ورکړچې داداري لخواورته ورکړل شوی وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترخــويې پلارتــه ورکړي،هــارون پاکــټ پلارتــه ورکــړ اوبېرتــه مــوټر تــه وخاته،چلوونکي ته يې وويل روان شه،خوهغه ورته وويل لږصبر وکړه،پــه دې وخت کې دهارون پلار له موټروان سره روغبړ وکړ،اوپــه مخکــې ســیټ کــې ورسره کېناست،هارون او شین خالی حیران وو،چې څنګه یــې پــلار لــه دوی سره نن په موټر کې پورته شوه،ښوونځي ته چې ورسېدل،دنتایجو اعلان هــم خلاص شوی وو،خوبیــاهم دهــارون پــلار دښــوونځي دمدیرلخواشــاګردانوته وروپېژندل شو،اودهغوی دواړو نتایج یــې پــه لاس ورکړل،کلــه چــې نورګــل دخپلې لور او ځوی نتیجې ولیدې،معلومه شوه چې ،شین خالی په خپل ټولګي کې اول نمره او هارون ددوهم ځل لپاره هم ناکام شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(1_4_3)

په یوه ناپېژانده ماحول او چاپېریال کې مو یواځې د سلام او علیکم تـر بریـده سره وپېژندل،هغې په یوه لوړ دولتي پوسټ کار کاوه خو زه دیوې غیر دولتـي اداري مامور وم،هسې خو دواړه مامورین وو خو فرق موپه دې کې و چې دهغې موقف،رتبه،زده کړې،عمراوهرڅه تر ما لوړ و،په دوهم ځل مې بیا په یوه ځـای کې ولیده تر ښو خبرو اترو وروسته یې خپله دفون شمېره راکړه ،راته کړه یې که کله اړتیا پېښېده او پوهېدې چې زه مرسته درسره کولی شم ،نو په ډاډمن زړه فون راته وکړه.

څه وخت وروسته مې رښتیا هم په هماغې اداره کې چې دې پکې کار کاوه کار پیداشو او کار مې هم تر ډېره بریده په همدې پورې اړوند و،فون کول مې ورته مناسب ونه بلل،په داسې حال کې چې له یـو ډول نـاروغۍ سـره هــم لاس او ګریوان وم، ډېر ګرځېدل هم راته ښه نه ول،خیر د فون کولو پرځای مې ورتلل مناسب وبلل،همداسې سوکه سوکه ور روان شوم هغه زما له ناروغۍ خبـره وه ،کله چې یې دفتر ته ورسېدم تر اجازې غوښتو وروسته یې کـاري خـونې تـه ننوتم ،همدا چې ویې لیدم له خپل ځایه را پورته شوه ویل یې ایا دومره اړیـن کار و چې په داسې حال کې په خپله راغلې؟ تاته خو ما د فون شمېره درکـړې وه ولې دې زنګ راته ونه واهه.

ماورته وویل خیر دا مې مناسبه ونه بلله چې د یوې وړې خبرې لپاره هم درتـه فون وکړم،په څوکۍ د کېناستلو یې راته وویل ،خپلې خـدمتګارې تـه یـې د چای راوړلو سپارښتنه وکړه ،بیا یې ماته وویل ښه نو وایه څه کار دې و؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اړین کار چې ورلپاره تللی وم ورته ومی ووایه هغې یې هم داجراء کېدو ژمنه وکړه خو له مایې هم ژمنه واخسته چې بیا ددومره کوچنۍ خبرې لپاره ځان په عذاب نکړم بلکی زنګ به ورته وهم.

دهغې له نېکو اخلاقو او واقعي خدمت نه ډېر متاثره شوم ،هغه د ځینو خلکو خبره په زړه مې راننوتله ،تر دې وروسته به مې کله کله زنګ ورته واهه پوښتنه به مې یې کوله اوس مو اشنایي ډېره زیاته شوه،یوه ورځ مې زنګ ورته وواهه چې څه کار ورسره لرم راته ویې ویل : اوس خو رسمیات ختم دي سهار په ۸بجې دفتر ته ځم او راشه چې له نږدې وګورو ،نه پوهېږم چې هغې ولې غوښتل ما له نږدې وګوري سره له دې چې کار تر پخواني هغه ډېر کوچنی و،سبا یې دفتر ته ورغلم دا لا نه وه راغلی ،بلخوا په ماهم ددفتر دتللو ناوخته کېده ،زنګ می ورته وواهه ځواب یې هم رانکړ،فکر مې وکړ چې هرو مرو مصروفه شوې او یایې ژمنه هېره کړې،ناچاره یې له دفتره راووتم او دخپل دفتر په لوري رهي شوم،۱۵۰ متره مزل به مې کړی و چې په مخه راغله، له لیدوسره یې رانه بخښنه وغوښته ویل یې ببرته وګرځه زه هم ورسره روان شوم ،داچې دځوانۍ جوش اوخروش و نو له دې سره په لاره ګډ تللو یوډول خوند راکاوه ،خدای شته په زړه کې مې ورته احساس پیدا شو، لنډه داچې زموږ د خبرو اړیکه په انټرنیټي اړیکو بدله شوه،زما ترڅنګ هغې هم زمالپاره یوډول احساس درلود چې زه یې په چټ او مسجونوکې دحروفو او کلماتو له استعمال څخه پوهېدم خو نه هغې دا جرئت لاره چې دزړه خبره وکړي اونه هم ما.

یوه ورځ مې دمینې دښکاره کولو څو کلمې د اعدادو په ډول په چټ کې ورته ولیکلې خو هغه پرې پوهه نشوه ،ببرته یې په ځواب کې وویل چې ددې اعدادو معنی څه ده؟ داچې زه وېرېدم هسې نه چې بده یې وګڼي نو خبره مې شاته وغورځوله له ځواب ویلو یې تېر شوم،خوهغې بیا هم اسرار او ټینګار کاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

،بالاخره مې له ځانسره پرېکړه وکړه چې معنی یې ورته وایم ،ترڅوبــه دادزړه خبره په زړه کې پاتې وي راځه په خوله یې راوله ،که یې بده وبلله نو اړیکه بــه مودتل لپاره له منځه ولاړه شي اوکه یې بده ونه ګڼله نو دا دوستي به مــو پــه حقیقي مینې واوړي.

همداسې مې وکړل،هغه اعداد (۱۴۳) چې د انګلیسی حروفو لــه (I love you) سره برابر و،کله چې مې ورته داسې ولیکل څو دفه یې له حیرانتیا په مسج کې څڅڅڅه راولیږل خوما ځان غلی کړ،له عکس العمل څخه یې وپوهېــدم چــې بده یې ونه ګڼله بلکې دې هم زما له خــوا دهمــدې خبــرې د اورېــدو انتظــار کاوه،خبرې مو وغزولې هغې راته ویل چې ما لاپه دې برخه کې فکر ندی کړی ،خو زه پوهېدم چې فکر یې کړی دی،یوه ورځ هغې هــم راتــه مثبــت ځــواب ووایه، اوس نو اشنایي په حقیقي دوستۍاو دوستي په حقیقي مینــه واوختــل کله کله به یې څنګ ته ورتللم،خو ددې لپاره چې ددفتر همکاران یې په مــونږ پوه نشي له ډېر کېناستلو او خبرو مې ډډه کوله.

یوه ورځ مې ورته وویل :

مرغلرې! ته ولې زمونږ کورته نه راځې،یوه ورځ راشه چې له خپلې کورنۍ ســره دې معرفي کړم هغې هم منفي ځــواب رانکــړ خــو ویــې نــه ویــل چــې کلــه راځي،څودفه مې بیا ورته وویل اخر یوه ورځ راغلله زما کورنۍ یې ولیده مــونږ هم خوشحاله شولو او داهم خوشحاله وه،په همدې ورځو کې مې یوه ورځ بیــا راوغوښته خو داښه ده چې زمونږ مینه دوه طرفه وه نه به هغې اونه به ما دهغې خبره ځمکې ته غورځوله.

یوه ورځ په کور کې یواځې وم زړه مې هم ډېر تنګ و مرغلرې ته مې فون وکړ ورته ومې ویل چې کور کې هېڅوک نشته راشه چې فکر مو بدل شــي،په ســر کې زړه نازړه وه خوداچې زه او زما مینه ډېر پرې ګران و ویې منله خو نــن نــه بلکې سبا یې د راتللو ژمنه وکړه،داچې یــواځې وم نــور کارونــه مــې پــه شــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښودل ،بلا مې ورپسې کړه ،دهغې راتللوته مې اماده ګي پيل کـړه، کارونـه دومره نه و خو زه يو ډول ذهني وارخطا بر ښنېدم،هره خوابه مې چې نظـر اړوه يوځه به راته ناسم ښکاره شول،هغه به مې پرځای کړ بيا به مې بل څه ته پـام شو بس ګرد تاو ېدم.

بالاخره سبا شو،ټيليفون مې ورته وکړ ويل مې له ژمنې څخـه خوبـه نـه وي اوښتې خو هغې وويل چې درځم .

له لږ ځنډ وروسته مې بيا ورته زنګ وواهه چې غـوږی يـې پورتـه کـړ سـاه نيولوې وه، د بوټانو ټقايې خته پوه شوم چې رارروانه ده ويل يـې دېـر ناراحتـه يې؟ دادی در روانه يم.

غوږی مې کېښود خو راياد شو چې داپوښتنه خومې ورنه ونکړه چې کوم ځای کې ده،خير هرچېرې چې وي رابه شی.

اوهو هلکه ! ته خو هم په ځآن لږ ګوتې ووهه که څه هم پـاک کـالي مـې لـه سهاره اغوستي و هنداري ته ودرېدم په وچو وېښتانو کې مې ګمنز تېره کـړه ويښتان مې شک شک ودرېدل خوند يې رانکړ،دهليز ته ووتـم د اوبـو بـدنی اينبې وه ورغوی مې غوچ او له اوبومې ډک دواړه لاسونه مې پرې لامده کـړل، ګوتې مې په وېښتانوکې تېرې کړې پرلپسې مې د وېښـتانو دغوړولـو تېـل را واخستل دې ته مې هم د چپ لاس ورغوي کې کنده جوړه کړه کله چـې مـې بوتل دهندراې په رپک کېښود بې تولې شو او لاندې ځمکې ته يې ور ودانګل ،داچې سرپوښ يې ما ټينګ کړی نه و نوپه هواکې هغه هم ورڅخه والوت تېـل ټول زما په کمبس راتوی شول ، اوه خدايه! دامې څه وکړل اوس خوبه مرغلـره را ورسېږي اوزه نورې اوتوکړې جامې هم نلرم،دابه نو څنګه شي.

ناچاره مې هغه جامې چې سهار مې وېستې وې بېرته واغوستې هغه هم ډېرې خبرنې نه وې،سر مې شانه کړ خو له کاليو مې راضي نه وم ،نن مې بايد له نورو ورځو ځان ډېر ښکلی کړی وای ځکه اخر مې معشوقه رارروانه وه او يواځې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یواځې ورسره ګورم، دروازه مې هم خلاصه پرېښوده ماویل چې ټک ټــک تــه یې اړتیا پاتې نشي مرغلری ته مې هم دفون پرکرښه وویل چې دروازه خلاصه ده او نېغه خونې ته راځه،زه دکوټې په منځ کې ولاړ وم د انتظــار شــېبې مــې شمارلې د فون لوی سکرین ته مې کتل دڅه شي په لیدو بوخت وم چې دکــور دروازه راخلاصه شوه کور حویلۍ نه لرله د یوې کوچنۍ خونې په اندازه دهلیــز و ،هغه دکور ښتن دکرایې لپاره جوړ کړی و اصلاً د هستوګنې وړ هم نه و خو موږ مجبوریت لاره چې پکې اوسېدو،دروازه چې خلاصه شوه ګورم پــه تــوره جوړه کې دنګه اودښکلي څهرې لرونکې ښتنه نجلۍ په داسې حال کې چې په ګلابي شونډو یې موسکاه جال خور کړی و دهلیز ته په راختلو پاړکو (زینو) راپورته شوه.

لاهم د کوټې په منځ کې ولاړ وم ماهم د موسکا په ډول شــونډې ســره بېرتــه کړې خودهغې روب داب دومره راباندې زورور و چې د ګوتو څوکې مې ډېر پــه زور ورکړې او ښه راغلاست مې ورته وواېه.

دا کېناستله او زه لا ولاړ وم، ولاړم د انګړ دروازه مې قلف کړه، بېرته دمرغلری خنګ ته په راتللو کې مې دوه ژورې ساه ګانې واخستې خونې ته ننوتم دالکــه د ګلانو په منځ کې چې یو تر ټولو لوړ اوښکلی وي په نــاز اوکرشــمو کــې تــر ستونې ډوبه ناسته وه ،زه یې هم تر خوا په ایخي بالښت تکیــه شــوم،د حــال احوال پوښتنه مې ترې وکړه لاهم د غرور په اسپ ناسته وه په داسې حال کې یې د صحت ډاډ راکړ چې مخ یې دتلویزیون په لوري و ، ښه شېبه دواړه غلــي و،زه ددې په هکله فکرونو واخستم له ځآنسره مې ویل چې دا خــو اوس هــم دفون له لارې یوډول او مخامخ بل ډول ده،بیا مې وویل ددې لپاره بــه داســې کوي چې ماتر خپل تاثیر لاندې راولي کله به مې ویل نه ! دابــه شــرمېږي پــه همدې سوچونو اوګروهنوکې وم چې د ټیټې خندا اواز مې تر غوږو شــو،خوبیا یې هم نه راکتل ،ماهم دسترګو غشي هغه لور ته مخامخ کړل چــې دې هــدف

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځولی و، دادفه یې نو خندا ته تشویش کې شوم چې ښه دې به ولي خنـدلي وي او داولې له ماسره خبرې نکوي؟

همدې کشمکش کې وم لاس مې د بالښت په اوږه اړولی و چې له ګوتو ونیـول شوم دومره لوی ټکان مې خوړ لکه برق چې نیولی اوسـم زړه مـی درزا پیـل کړه، له دې سره د مرغلرې له خولې یوه زورروره خندا راووته ،لکه لمده لښـته په ملا قاطېده را قاطېده او خندل یې زه هم خپلې بې ځایه وېـرې تـه خنـدا واخستم ډېره شېبه مو وخندل خو زما خنداتر ډېره بریده له مرغلرې سـره د ځان عادي کولو لپاره وه،په خندا کې مې ورته وویل ډوډۍ بـه وخـورو بیابـه خبرې کوو،موږ یو هم وږي نه و خو هسې عـادت مـووکړ ،مرغلـرې خـوبیخې بازاری خوراک وکړ هسې دګوتو څـوکې بـه یـې کاسـې تـه ورښـکته کـړې دسترخوان مې ټول کړ خبرې مو پیل کړې هغې راته کړه : ایا تـه رښـتیا زمـا لیدوته دومره تږی وې؟

ماورته وویل ولې ته یې نه منې؟

هغې وویل ولې یې نه منم چې شک مې کولی بیا له هغې ځایـه تـردې ځایـه ستالیدو ته راتللم؟ اوهغه هم په داسې حال کې چې په کور کې دې نور څـوک هم نه وي؟

او ای! ته دې دې جاموته وګوره ولې نورې جامې نه لرې ؟

ماورته وویل لرم یې خو ستا له راتلونه مخکې رانه پرې دسر غوړولو تېل تـوی شول،بیا یې وخندل پښې یې وغزولې څو ثانیې یې سترګې زما په سـترګوکې وګنډلې له ځآنسره مې وانګېرله چې اوس به می بیا په کوم ځای نیوکـه کـوي ،راته کړه یې رانږدې شه او په غېږ کې مې سر کېده.

له سترګومې نظر والوت،یخ ونیوم هېڅ مې دهغې له خولې دداسې خبرې تمه نلرله ،خومایي چې حوس او غوښتنه لرله جرئت مې نشو کولی فکـر تـه مـې وخت ورنکړ بس سر مې ورته په غېږ کې کېښود له سر کېښودو سره یې ژوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

او داسې بنده بنده ساه واخستله لکه د وچې سيلې مياشت کې چې په چا د يخ اوبه واچوي،مالپاره هم همداسې و په قراره يې پښې راټولې کړې اوپه غېږ کې يې دومره کلک ونيوم چې خوله او پوزه مې دواړه بند شول، تنفس مې هم ډېر په سختۍ اخسته خو دپر ښودلو غوښتنه مې نه کوله ځکه داشېبې مې ډېرې محدودې اوحتی ثانيې بللې.

څو شېبې وروسته يې سست کړم په مخ مې يې راته لاس کېښود ويل يې :

صادقه! پوهېږې چې ولې مې دومره خوښ يې؟

خپل ښي لاس مې د مرغلرې د اوږدو زلفو لاندې له غاړې تاو کړ ورته ومې ويل نه !

ويې ويل داځکه چې ته دخپل نامه په شان ډېر صادق او رېښتونی يې،کله چې په موبايل درسره خبرې کوم دخپل ځان په هکله ستا احساس له لرې محسوسوم ،ډېر وخت زه له خپل حده اوړم خو ته بيا هم سکوت اختياروې اويواځينی خبره چې زما دزشتوالي په ځواب کې يې کوي همدا ده چې (له تاسره ډېره مينه لرم).

صادقه! زه ستا مينې اومحبت ته سلام کوم او داچې نن مې له هر رواج،دود او دستور له احاطې څخه پښه اړولې اودهر جبر زنځيرونه مې مات کړي داټول ستا د رېښتوني محبت نتيجه ده، او دا چې نن مې په خپله غېږه کې ستا سر ايښی داهم ستا د بې اندازې مينې محصول دی .

ګرانه!نن دخپل زړه خبره د لومړي او وروستي ځل لپاره په خوله راوړم او درته په جهر سره وايم چې زه (تنها له تاسره مينه لرم) ته زما لومړی او وروستی مينه يې.

مرغلرې زما وېښتانو ته مساج ورکاوه په ټيټ اواز يې راته خبرې کولې هغې په داسې حال کې چې د زړه درزا يې ما ډېره په اسانۍ سره حس کوله ،خپلې نازکې شونډې زما پرمخ راښکته کړې ترڅومې ښکل کړي خو ،اوښکې يې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوندېو مخکې شوې ،له سترګو يې ښېلې او زماپر مخ يې خوله ولګوله،دمرغلرو ددانو پشان نورې اوښکې يې هم زماپر مخ را توپې شوې،سلګیو واخسته، ټوله لړزېده ،زه يې هم خواشینی کړم نه پوهېدم ولې داسې کوي سر مــې يــې لــه غېږې پورته کړ،هغې ښېرته زما په مخ لاس کېښــود او زړه پــورې يــې ونیــوم، مرغلرې خوله زما په خوله کېښوده اوپه بند ستوني ،جال جال سترګو او خــپ اواز يې داخبره وکړه :

صادقه! کاش زه واده شوې نه وای!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

گل زرینه

نن بیا له معمول سره سم له ټولونه مخکې د شنې ونې لاندې راورسېدم له وچو وښونه په جوړې شوې سترنجۍ په دېره کې وغزېدم، داهغه یخه او شنه دېره وه چې هر کال به داوړي دګرمۍ موسم په رارسېدوسره سپن ږیري علي خان اکا په خپلو لاسونو جوړوله،په دې دېره کې یوه غټه دتوت شنډه ونه ولاړه وه چې له ډډنه به یې ایله ددوه غټوسړیو لاسونه تاوېدل،زماپه شمول به دکلي ځو شوخ ماشومانو هره ورځ تر غرمې پورې پکې ساعت تېري کوله او دعلي خان اکا نه به مو په زړه پورې کیسې اورېدلې ، هغه به مونږ ته داسې ټوکې او کیسې کولې چې له ډېرې خندا نه به ډډه په ډډه اوښتو حتی تر دې چې نوربه مو له ډېرې خندانه له سترګو اوښکې روانې شوې.

زه ناست وم ، علي خان اکامې لیده چې څلورپټیه وړاندې یې په غوایانو باندې چې ده به ورته ((برګۍ))جوړه ویلې یوه (قلبه)کوله خو اواز مې پرې ونه کړ ولې چې نه مې غوښتل دده شوق متکورکړم هغه یوه پخوانۍ سندره په لوړ اواز زمزمه کوله غږیې تر ما ښه په اسانۍ سره رارسېده ، له ځانه سره مې ورته خندل ، چې سلیم اوناصر هم راورسېدل اولکه د تبک نیولو پسونو یې له ډېرې سترړیانه اینجه وهله، سمدستي په دېره کې پر ېوتل ،لس بجې به وې چې هغه هم قلبه خوشې کړه ، کُنده په پټي کې ولاړه، پاتې شوه او ده برګۍ جوړه ددېرې په لور را رونه کړه، هلته یې ورته په سپره کې ژور اخور جوړ کړی وه ، په سر کې یې ویالې ته بوتلل اوبه یې ورکړې،بیایې راوستل په خپلو خپلو مېوګیویې وتړل، اواز یې وکړ براته بچو! له دېرې نه یوه غبر خید(شنه جوار) راوخله او دغوایانو په مخ کې یې واچوه چې ډېر وږي شوي دي، برات لا تر دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخته ما نه وه لیدلی چې راغلی دی،هغه هم سستي ونکړه غبړ یې له خیدنــه ډکه کړه اودغوایانومخې ته یې په اخور کې وغورځول .
نور ترې دواړ ه راغلل،ټولو ورته سلام اوستړمشي ورکړه،زه را پورته شوم، پــه ختین جام کې مې ورته دشنې ونې لاندې لــه خښــې چــاټۍ نــه یخــې اوبــه رواخستې،لږې مې ورته په څټ کې تویې کړې،اخ اخ یې وکړ داکوم حرامي یې ؛مکوه چې شخک به شم ډېر ستړی شو یم،مخې ته یې راتاو شــوم اوبــه مــې ورکړې،هلکانو ټولوپه یوه اواز ورته ویلې ،بوډا! نن به کومه کیسه راته کــوې ؟ داچې هغه دبوډا په لفظ ډېر غوصه کېده نو یوځل یې ټول پسې واخستل اولــه دېرې نه یې وشړل ،خوبیا سره راټول شول اوپه زاریو اوننواتــویې ورتــه پیــل وکړ،چې خیردی یوه کیسه خووکړه،چې نورنو غرمه ده علي خــان اکــا وویــل: راځۍ نن درته زما د عکسرۍ د وخت کیسه وکړم، ټولوورسره ومنله.
کیسه یې داسې پیل کړه: دوه څلوېښتمه سنه وه ،موږ نه پوهېدو چې کومــه سنه یې یادوله خو خبرې یې پیل کړې، یوه ورځ د غرمې یوولس نیمــې بجــې وې د شنو وښو پنډ مې په شا کړی وه،او د کور په لــور روان وم د کــوځې پــه خوله کې (ګل زرینې) د مئینی ترور لور له مټ نه په ناڅاپه توګه ونیوم او کش یې کړم،علي ګیه! چیرته داسې ببغمه روان یــې؟ کلــي تــه اســکر(عســکر) راننوتي دي ځوانان له ځان سره عسکرۍ ته بیایي بیا یي راباندې یوه ټوکه هم وکړه، چې ته خو هسې هم ځوان نه یې ورځه تاته به څه نه وایي ، ګلزرینه زما ډېره خوښه وه،نه پوهېږم چې دهغې به هم خوښېدم اوکه نــه،خوتل بــه یــې راسره ټوکې کولې،چې مایې هم له ټوکونه ډېرخونداخسته،یو وخت مې ورتــه دولسوالۍ له بازارنه،دځونډي جوړولو لپاره یوه کــوچنۍ دمــخ کتلــو شیشــه اولونګ هم راوړي وو.
زما په زړه یې د ډار روې ګډې کړی سخت یې ووېرولم ؛ پنډ مې ځای پرځــای کېښود،لږ داسې ورمخکې شوم زمونږکور د کوڅې په اخر کې و،پدی ځای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوځه یو څه تاوه شوې وه او مور(ګولايي) يې لرله، کله چې له ګولايۍ نه ورمخکې شوم ګورم چې همدا زمونږ د کور په خوا کې يو کله فيل (واز) موټرولاړی دی چې خړ او نصواري رنګ يې و ځوتنه عسکر زمونږ ددروازې مخې ته ولاړ دي ټکان مې وخوړ، غوښتل چې بېرته وروسته ولاړ شم .

په دې وخت کې ،ادې مې چې له عسکروسره ولاړه وه راباندې فکر شو،يودم يې چيغه کړه، هغه دی علي ځوی مې راغی ، رښتياهم چې پخواني خلک ډېرساده او صادقه وو، ددې له غږسره دعسکرو فکر هم زما په طرف شو، ما غوښتل چې تېښته وکړم ، خو له پېښې به څه تېښته وي ، عسکرو وويل چې ځاې پرځاې ودرېږه او ونه ښورېږي ، نور نو لړزه راباندې ولګېده داسې شوم لکه دپښو لاندې مې چې په روانو اوبوکې شګې رواني وي، د قدم اخستو نه وم، ځاې پرځاې ودرېدم، هغوی هم راغلل او موټر ته يې ور پورته کړم.

مور ورته له خندا لوټ په لوټ اوښتو او ده راته کيسه کوله ، له ختين جام څخه يې يو غړپ وکړ حلق يې تازه کړ اوکيسې ته يې ادامه ورکړه، زمونږ له کوره يې سيده ولسوالۍ ته يوړم، درې ورځې ورسته يې له ځوتنو نورو ځوانانوسره کنړ ته ولېږلم ، هلته مو عسکري پيل شوه ، څه سربه مو خوړوم،يوکال عسکري وي ،ماچې کله اووه مياشتې تېرې کړې نو ر مې زړه تنګ شو، په کور پسې به ډېرخفه کېدم،خو مورته به مې غوسه راتله، يوه ورځ پټ دشپې دخوب له ځايه په څه بهانه پاڅېدم،او د تېښتې پرېکړه مې وکړه، ډېرفکر کولوته مې وخت ونه ليد،نو همداسې روان شوم،درې ورځې مې په پښومزل وکړ،وروسته له درې ورځو نه مې ځان د ننګرهار بهسود ولسوالۍ دبهراباد ته را ورساوه ، زه ډېر بلد هم نه وم ، ځوځله مې لارې ورکې کړې، په بهرابادکې مې غوښتل چې له سيند نه پورېوزم،تکل مې وکړ چې په اوبولاهوکېږم ،ګورم چې ځوعسکر هم دي او غواړي له ابونه پورېوزي، ددوی په ليد يوځل بيا هرڅه رانه هېرشول، زلزله راباندې راغله په ابولا نه وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډشوی چې ژامې مې په کړپېداشوې، هغوی چې زما دژامو ډول وهل ولیدل، نو سم دواره راباندې پوشول،چې زه حتماً کوم کیس لرم اویاهم کومه پېښه په مخ کې لرم، نو یې بې له ځنډه راباندې سترګې راوو پستې ای دغل بچیه څه کوي غواړې چې وتښتې؟ ژرکوه ووایه چې له کوم ځایه راوتښتېدلې،اوچېرته ځې،ماهم دنرپشان ورته وویل چې له کونړ نه راغلم،اوکورته ځم.
په کونړ کې دې څه کول؟
هلته عسکر وم!
له لاسه یې ونیوم ،راځه اوس دې کور ته بیایو، ډېرې زارۍ او عزرونه مې ورته وکړل،خو غږمې یې وانه ورېده،یورانه مخکې شو اوبل راپسې،پدې چې بیا ونه تښتم ،خوهغوی لاپدې نه پوهېدل چې که چېرې ماته د تېښتې چل راته نو اوس به دوی ځنګه نیولی وم!
ماورته وویل ښه نوبیا؟
ویې ویل: خېرسرو ورځ موراباندې تېره کړه نور نو وړی شوی یم اوخبرې نشم کولای، شهصوار ورته وویل ،خیر دی اکا نو زیاتې خوبه کیسه هم خلاصه شوې وي خو د ا اخرې یې هم ووایه چې بیا څه وشو، سړی په خندا شو چې آن په خوله کې یې دغاښونو دنه شتون له امله تالو ښکاره شو،موږ هم ورسره وخندل ،ویې ویل : بیاداسې وشو چې زما دتېښتې سزا داشوه چې یوکال عسکري مې په دوه کالوکې پوره کړه ، او وروسته له دوه کالونه د اول ځل لپاره کورته راروان شوم، چې دلارې په اوږدوکې ترخذ هم رانه ورک شو.
موږ ټولو بیا خپ وهل،په کړس کړس مو وخندل اوشور مو جوړ کړ،سلیم ورته ویل ښه نوبیا څه وشو؟ په خټ کې یې ورته څپېړه ورکړه نو بیاڅه خوکورته راغلم او چې راورسېدم نو داسې وم لکه ځرنګه چې تللی وم،نه راسره تذکره وه اونه ترخذ، هېچاراباندې باور نه کاوه چې زما وخت به پوره شوی وي ،ټولوبه ویل چې علي خان له عسکرۍ نه راتښتېدلی دی،نور نوله هماغې ورځې نه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یم او داسپېره پټي اودادی ترنن ورځې پورې پکـــې اوړم را اوړم، چـــې پــه دې وخت کې نور نو پخه غرمه وه هغه ته يې مېرمنې د غرمې نــاری راووړ او مـــوږ چې لکه دسپېرکوندکوبچي له ډېرو اوښتو او را اوښتو نه خـــړ پـــړ شـــوي وو د کورونو په لور وخوځېدواوپه لاره کې مو دعلي خان اکا کیسه یوبل ســره پــه خندا تکراروله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند رنګونه

ما دا منله چې دعصب،نصب او کلي کور له مخې مې ورسره پېژندګلوي او انشايي نه لرله خوپه دې باوري وم چې د زړه اړيکه اوپېژندګلوي مې ورسره تر نورو هغو څوچنده زياته وه، هغه مې دخپلې کورنۍ له غړيو څخه يوه بلله،هغې هم په زړه کې ځای راکړی و اوپه ښکاره به يې راته ويل،چې تر بل هرچا ورته ګران يم اوس يې په خپل ژوند کې دهغو کلکواو پېچليو غوټو خلاصول چې په خوله او غاښونو هم نا ممکن ول په لاس د خلاصېدو هيلې پيدا شوې وې.
هغې خپلې ډېرې مړاوې اوله منځه تللې هيلې دبېرته تازه او ګل کېدو په حال کې ليدلې او ماهم ډېرې هيلې ورپورې تړلې وې، هغه راته ډېره پياوړې،ښکاربده، حتی د پردې تر شاه به مې دهغې په مخ او تندي کې د وړتيا او لياقت کرښې لوستلې، هغې ډېر هنرونه لرل او له هريوه څخه يې ډېره په سمه توګه استفاده کوله،خويواځې يو هنر يې نه لاره چې هغه له جرئت څخه عبارت و او جرئت بيا د نورو ټولو هنرونو سرلاری او منعکسوونکی بلل کېږي.
په ډېرو کمو ورځوکې يې په خپل ځان ،فکر اوفعلونوکې ډېر مثبت تغيرات احساس کړل، يوه ورځ يې راته وويل:
زه غواړم په حقيقت کې يوه پياوړې،متحرکه او ژبه وره سياستمداره،ليکواله،وزيره او وکيله شم او ډېر مې زړه کېږي چې دا فکر او غوښتنې مې په حقيقت بدلې شي،نن مې په خپل زړه دومره باوري شوې يم چې آن که سلګونه زره خلک ناست وي نو مخکې به يې لکه دبلبلې پشان خبرې وکړم ،وروځې يې پورته واچولې د لړې شېبې لپاره دمکس کولو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر یې سترګې پټې کړې ،ژوره ساه یې واخسته ویې ویل : خوداهرڅه به ښنګه وشي؟؟ دومره خو اسانه هم نده زه هم د چاپشان په ویښه خوبونه وینم.
ماورته وویل: کوم څه چې تا وویل دا هېڅ نا ممکن ندي ډېر په ساده توګه کېږي خوکه ته یې له زړه څخه وغواړې.
هغې ژر زما خبره را قطع کړه.
اتله!ما اوس له زړه څخه له هر راز ستونزو، او کړلېچونوسره د ډغرو وهلو اومقابلې کولو پرېکړه په جدي ډول کړې خوستا همکارۍ ته تر ډېره اړتیا لرم.
ماچې کله دهغې په سترګو او مخ کې په واقعیت سره له هېواد،خلکو او دندې سره جنون اومینه ولیده نو په کلکه مې دهمکارۍ ژمنه ورسره وکړه، هغې ته مې ځینې لارښوونې وکړې،په خوشېبوکې په داسې حال کې چې رانه لرې وه خو دهغې په پخواني سست بدن کې مې یو ډول ځواکمن حرکت احساس کړ،هغه دومره پیاوړې په نظر راغله چې فکر مې کاوه همدا اوس یوه لوړ منصب لرونکې ده.
سبامې خپل ځای ته را وغوښته یوڅه لارښوونې او سپارښتنې مې ورته وکړې، اوپه بله ورځ مې په یوه ټلویزیون کې د مېرمنو په یوه خپرونه کې د ګډون لپاره وخت ورته واخیست،پروګرام یې ډېر په زړه پورې مخته یوړ،له همدې ورځې د ټلویزون د کار کوونکیو خوښه شوې وه د رسمي کار کولو وړاندیز یې ورته وکړ ترڅو همدا خپرونه چې خپله پکې مېلمه وه دکوربه په توګه مخته یوسي.
خبره یې د مشورې اخستو لپاره راسره شریکه کړه ما هم پرته له فکر کولو ورته وویل : چې لومړۍ بریا دې مبارک شه او ورته ومې ویل چې د هغوی وړاندیز ومنې خو هڅه بایدوکړې چې له ژمنې سره سم خپل کارونه معیاري اوپرمختللي کړې،همداسې یې وکړل ،بله ورځ مې په یوه ورځپانه کې دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه لیکل شوې علمي مقاله ولوسته، خوښ شوم له ځانسره مې وویل چې زموږ ګډو هڅو او هلو ځلو رنګ راوړ.

ماته هم ټولنې ته دیوه اهل او دکاري وړتیا لرونکي شخص دتقدیمولو ویاړ راپه برخه کېده،اوهغې په رښتیا هم زه ددې هرڅه لامل او دخپلوبریـاوو راز بللـم ،سره له دې چې په اوسنی عصر کې د هرچاد باور حلقه تنګه او محــدوده وي، خو هغې پرما ډېر باور کاوه،ماهم ډېره هڅه کوله چــې پــه ځــان دهغــې بــاور وروستي حد او اوج ته په رېښتینولی سره ورسوم.

له دې هرڅه سره سره په ښکلاکې ځینې ستونزې او تېروتنې وې چې بار بــار به ورځخه تکرار پدلې او دا عادتي تېروتنې یې زما هېڅ نه خوښــېدې،مګر پــه خوله مې ځکه څه نه ورته ویل چې داسې فکر ونکړي چې ګواکې زه په هغــې ځان غټ او مدمغ حسابوم، خوپه زړه کې به ډېر ورته ځوربدم،زه باور لرم چې ښکلابه فکر هم نه و وربانديې کړی خو ما دهغې دغه شان کړنې په یــوډول نــه یوډول د ځان توهین اوراته د اهمیت نه راکولو په معنی ګڼلې.

اخر مې یوه ورځ زړه ډېر لوی کړ او ورته ومې ویل :

ګوره ښکلا دا بار بار اشتباهات او بد عدتونه ستا شخصیت ،نوم او علمي سویې ته ډېره لویه صدمه رسوي،خو داچې متل دی وایي: (علت ورکېږي مګر عادت نه ورکېږي) دا اوس دهغې عادت ګرځېدلی و چې دخبرې ځواب به یې په خپل وخت نه درکاوه، فون ته به یې په خپل وخت ځواب نه وایه، پیغام بــه یــې پــه خپل وخت نه لوسته اوکه به یې ولوسته نو بیرته به یې ځواب ورکول اړین نــه بلل.

دا اودېته ورته نورې ستونزې وې چې د ښکلا د ورځني ژوند د بهبــود لپــاره باید جبران او له منځه وړل شوې وای، ځکه هغې ډېرې لویې هیلې او ارمانونه لرل او دهغو ټولو ارمانونو د پوره کولو لپاره باید هغې ډېره قرباني ورکــړې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

او داهرڅه یې له منځه وړي او یا بیخي کم کړي واي داځکه چې اور او اوبه هېڅ وخت نه سره جوړ یږي.
اوس نو هغه یوڅه مطرح شوې هم وه، وخت ناوخت به ځینو انځوریزو او غږیزو رسنیو کې د سیاسي، ادبي او ټولنیزو بحثونو لپاره هم ور غوښتل کېدله.
یوه ورځ مې د سهار پر مهال ورته وویل: ښکلا ! ته باید دخپلو ټولو هڅو او فعالیتونو ترڅنګ خپله کورنۍ هم وپالي او دهغوی اعتماد باید تل له تاسره وي زه پوهېږم چې ته په دې هرڅه پوهېږي خو غواړم بیا یې هم تاکید دربانديې وکړم او په دې دې پوهه کړم چې د ټولنیز او کورني ژوند چارې ټولې د اعتماد پر پایو ولاړې دي .
هغې هم په پوره سپېڅلتیا ډاډ راکړ او دخپل ژوند قهرمان یې خپل مشر وروړ راپه ګوته کړ همدارنګه یې له خپل پلار څخه ډېر رضایت وښوده او راته ویې ویل چې په هره چاره کې له هغوی سره مشورې کوي.
نور نو زما او دښکلا ټولې هیلې د غوړېدو په حال کې وې مور هره ورځ دخپلو ارمانونو د اسمان له لمنې د ګرم او روښانه لمر د راختلو علامې اونښې لیدې،مګر هغه څه چې په دې اسمان یې لاهم خال خال وریځ ساتلې وه هغه د ښکلا هغه عادتونه ول چې زما له پیل څخه نه خوښېدل او هغې ته مې یې ډېر وخت په کنایوکې یادونه هم کړې وه.
یوه ورځ مې ډېر اړین کار ورسره و نه یې فون ته ځواب ووایه،نه یې پیغام ځواب کړ اونه یې په مسنجرکې ځواب راکړ،سره له دې چې فون یې هم بند نه و او په مسنجر کې هم انلاین وه، تر ډېرو هڅو وروسته هم په دې بریالی نشوم چې په خپل وخت ورسره خبرې وکړم.
ډېرځنډ وروسته یې په مسنجر کې ځواب راکړ،څوخبرې چې مې ورسره وکړې هغه پوهه شوه چې زه خوشحاله نه یم نو یې همدومره راته وویل: ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره غوصه يې،د ځان د خلاصون لپاره يې ډېرځه وويل خو زه اوس دښــکلا له داډول خبرو اوکړنوسره عادت شوی وم.
ماخوستن مې په يوه مقاله کار کاوه چې رایاده شوه، مسج مې ورته وکړ، بیا يې ځواب رانکړ، وروسته يې يواځې سلام وکړ او نور يې هېڅ ونه ويل،تر ډېر ځنډ وروسته يې بیا په مسج کې لیکلي و:
پوهېږې! اوس مې سکوت دنده شوه، او دردونه مې خواږه ملګري،زه مې نور له خپلو تلپاتې دردونو سره ژوند کوم.
کله چې مې داخبرې ولوستې په سترګو مې تیاره شوه، زړه مې دومره ســخت ټکان پيل کړل چې نږدې و وچوي، ژرمې بېرون ته منډه کړه،دژمي په ســخته هوا کې ودرېدم،په تندي مې مړه ښوله راماته شوه، له ځانسره مــې وانګېرلــه چې نور يې لکه چې کورنۍ د کورله کارونو پرتــه د سیاســي،مدني ادبــي او او ژورنالېستکي فعالیتونو اجازه نه ورکوي،ځکه په دې ورځوکې زه يوځه شــکي شوی هم وم، خواوس مې خپل فکر باندې ٪۱۰۰فیصده ډاډه وم ،خپلــې ټــولې هیلې ارمانونه او هلې ځلې مې د شپې په دې توره تیاره کې د ورکېدو په حال کې ولیدې،تر ډېر ځنډ وروسته په داسې حال کــې کــوټې تــه را ننــوتم چــې ستونی مې شدید درد نیولی و،دکورنۍ دغړيو او ماشومانو شــور ماشــور هــم راباندې بد لګېده په لړزاندو لاسونو مې موبايل را واخست او دعلــت پوښــتنه مې ورڅخه وکړه.
ښکلا ځواب راکړ:
بس اتله! دا ازاد شعر مې ډېر زيات خوښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې ملګري

دماسختن لمونځ مې دالیکین ژېړې رڼاته په داسې حال کې وکړ،تابه ویل چې په کوټه کې دې ګرد چاپېره ژېړپلاستیک نښلولی دی،خوددې الیکین له رڼانه مې دومره خوند واخست باور وکړئ چې د راډ یابرق رڼاکې هغومره خونـد نـه وو،له لمانځه نه وروسته مې له خپلو درې تنو ملګروڅخه لـه یـوه سـره دزړه غوټه پرانیستله،هغه هم لکه زما خبروته چې تږی او وږی وه داسې پـه خـوږه ژبه یې راسره دزړه خواله پیل کړل،زه یې ډېرزیات دځـان پـه طـرف جـذب کړم،همداسې یې راته کتل یوه لحظه یې هم سترګې رانه نه اړولې اونه یـې زه دې ته پرېښودلم چې له دوه نوورملګروسره هم خبـرې وکړم،لـه ډېروخبـرو وروسته،یې راته له هغوی سره دخبرو کولو اجازه راکړه،ماهم مخ بل ملګري ته را واړاوه ،خودی یوڅه ګیله من راته ښکاره شو،البته دی به په دې ګیله من وو چې ولې مې اول له ده سره خپلې غورې پیل نکړې،خیر خوپه ماښېجن حالـت یې راسره دژبې په سر خبرې پیل کړې،کله به یې ګیله کوله اوکله به یې نازونه په زړه کې مې تېرېدل چې،درېیم ملګرخوبه هم راته ښه په قهروي،چې ولـې له هغه سره خبرې نه کوم ،دسترګوپه کونجوکې مې ورتـه غلـی غلـی کتلـې قسمت مې دلته کار نه کاوه چې له درې واړوسره مې په یو وخت کې خبرې نه شوی کوالی،له درېواړوسره مې موضوګانې بدلې وې،وېرېدم چې اواز رانه‌آنـدې ونکړي،خوښه وهغه هم خاموشـي اختیـارکړې وه ،داسـې نـه وه چـې مالـه ډېروخت وروسته داسې ملګري پیداکړي وو،هسې خـو،هره شـپه،هره ورځ او هره لحظه داسې ملګري راسره وي اوکه دامګري راسره نه وي نـو زمـا ژونـد بیخي نیمګړی دی،بس لنډه به یې ووایم چې همـدا دوسـتان، زمازنـده ګـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

،خوراک،ښکاک او تفریح دي،کله کله خوپه کور کې راته مور پلار یوه نیمه غوصه هم کوي او وایي چې له مور دې ببخي لاس اخستی دی،اوتل ته یې اوهمدا ملګري دي،خوزه په یوه له نازه ډکه موسکاترې ځان خلاص کړم،خوکله کله داسې هم پېښېږي چې ان له ماخخه دهغوی دببلولو هڅه هم کوي اوپه څوځله خویې ورته ګواښ هم کړی دی دڅوشېبولپاره یې زمااودملګروترمنځ یوڅه فاصله هم ایجاد کړېده،داځکه لکه څرنګه چې زه له خپلوملګرو سره دومره مینه لرم نو ددې لس چنده زما کورنۍ له ماسره مینه لري نو هغوی نه غواړي چې زه خپل ټول وخت له دوستانوسره تېرکړم،خودا اوس زماپه وینه کې نغښتې مینه ده ،چې وتل یې زماله وینې مشکل څه چې ناشونی کار دی،له دې ملګري سره مې هم ښې ډېرې خبرې وکړې،نور مې نوانداز اوکرکتر ورته داسې کړ،چې له دربیم ملګري سره هم څه ووایم،که څه هم زړه یې نه وو،چې پرې یې ږدم خو باید پرې ایښی مې وای،همداسې مې دربیم ملګري ته ورنږدې شوم،هغه چې په مخ یې ښکلی دسمال غوړولی وه چې رنګارنګ ګلانوباندې ښایسته شوی وه دده له مخ نه مې پورته کړ،خودی لا داسې خفه وو ،چې هېڅ یې نه غوښتل راسره سپین هم وکړي،نور مې نو ورته په عزر اونواتو پیل وکړ،خوچاته یې وایي،زه فکر کوم ده به هم داسې فکر کاوه چې ولې مې لومړی ده ته نوبت ور نکړ،خیراخر مې له سترګو ورته اوښکې راغلې ،بیایې هم راسره نه منله،الیکین هم زمادمظلومیت او دملګري دغرور نندارہ کوله اوخاموشي یې اختیار کړې وه ،چې ورسره یې له سینې یو تور لوګی هم راپورته کېده او په کوټه کې یې منډې رامنډې وهلې ترڅوله دې ځآی څخه دوتلولار وموميي،نور نو شپه ډېره تیاره وه ،چې دخوب مچې وچیچلم،داسې یې کړم چې نور مې ددې ملګري په مخ راته سترګې،پوزه،وروځې،زنه،خوله،هېڅ نه ښکاره کېدل،اخر مې ورته وویل چې نورې خبرې به سباته وکړو،هغودوه ملګروته مې ډېر وویل چې دده په پخلاینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې مرسته راسره وکړي،خوهغوی لاله هماغه وخته چې ما وسره خبرې بس کړې وې،سرونه تاو کړي وو،زه هم دخوب مچۍ داسې وچیچلم چې زهرویې هرڅه رانه ورک کړل،همداسې مې سر کېښود،سهارلمانځه ته چې پاڅېدم دی لا راته هماغه شان څرنګه چې یې ماله مخ نه دسمال اخواته کړی وه،لوځ مخ زمادخبروپه انتظار کې وو.

لمونځ مې وکړ بیامې دی راپورته کړ خبرې مې ورسره پیل کړې، خبرو یې ډېر خوند وکړ،ځومره نازدانه اوله جادوډکه ژبه یې درلوده، خوداچې دشپې یې ولې راسره خبرې ونکړې ،ددې علت به زما په نظر داوه ،چې ماورسره سمې خبرې نشوای کړای ولې چې تر یوې نیمې بجې پورې مې هغو دوه نورو سره خبرې کولې،خودوی داسې وو،چې یواځې یې له ماسره خبرې کولی شوې،په خپلوکې یې سره خبرې ،رازاونیازنه شوای کړای.

یوځه چې زما ورته فکر ونه شو چې درته مې داګلالي ملګري درپېژندلي وای،فکر کوم تاسوبه وایاست چې ماخوددې ملګرو نومونه هم تاسوته وانه خستل،اندېښنه مه کوی اوس هم لاڅه تللي راغلي ندي، اوس به یې دروپېژنم، یو ملګری مې،(شړل شوی لمر)ښکلی ناول چې عمراسحق لیکلی او دهېواد تکړه اوبااستعداده ځوان شاعر،کیسه اوناول لیکونکي ګل رحمن رحماني صیب ژباړلی دی ،دوهم ملګری مې،د(پاچاخوب)چې ګران بدیع الزمان هاشمي په ښکلیوټکولیکلی دی چې په زړه پورې نادر داستانونه پکې دي اودریم ملګری مې هم د(لښکرګاه)په نوم یوه ښکلې مجله ووه چې دهلمند دفرهنګپالوځونانولخواپه ښایسته او مؤثرو مضامینو، مقالو، شعرونو، غزلو او ادبي ټوټوپسولل کېږي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی باید اعدام شي!

دې خبرې په ټول کلي کې د لویو او وړو په فکرونوکې د یوې معما په شکل خطور پیل کړ،چې دلومړي ځل لپاره د یوه هلک او نجلۍ له خولې اور بدل شوي وو چې له یوبل سره مینه کوي.

د هر مجلس دمجلسي له خولې چې به خبره راوتله نوموضوع به یې کاملاً همدا نوې خبره وه، خوچابه په یوه ډول اوچابه په بل ډول کوله، هغه وخت کلي کې دمینې کلمه چا د پیسو په بدل کې هم نه شوه ویلی، ولې چې ددې کلمې ویونکی خو سوچه کافر بلل کېده .

مینه خولاڅه چې آن چا به جرئت نه شو کولی چې له خپل پلار او مور سره دخپل ژوند د ملګرې یا ملګري په اړه هم څه ووایي،نجونې خو ببخې داسې وې لکه هندو چې د غویي له غوښې پرهېز وي دکلي خلک راټول شول او په لوی جومات کې یې غونډه وکړه ترڅو د اشرف او شریفې په اړه تصمیم ونیسي چې څه ډول سزا ورته وټاکي ،دسزاټاکل حتمي وو،ولې چې نن دوی دخپل کلي له رسم او رواج څخه په ښکاره ډول بغاوت کړی وو او ترټولو له لوی څخه دلوی جرم دمرتکب کېدو هڅه یې کړې وه.

فیصله په دې وشوه چې سبابه د مسجد مخې ته په میدانۍ کې دواړو مئینوته ډېره درنه سزا ورکول کېږي،څکه چې بیاڅوک هڅه ونکړي ،چې ددوی په وینا داسې نارواکارته زړه ښه کړي،خودا چې سزابه یې څه وي ،په اړه یې څه ونه ویل شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې اشرف دخلکو له پر بکړې خبر شو نو یې ماذیګر د ګودر په لاره کې له شریفې سره ولیدل اوپه جومات کې دنن ورځې په فیصلې یې خبره کړه،هغـې ته یې وویل،زه نه غواړم چې دټول کلي پېغور پـه سـر واخلـم،زه دانـه شـم زغملای،ته دې په کورنۍ اوکلي کې چاسره دسترګو غړولو پـاتې نـه شـې،زه حیران یم چې څه وکړم ،شریفې!! اخر ولې دامخلوق دومره ظالم دی ،ولی دوی مورته دهغې ګناه سزا راکوي چې کول یې حرام نه بلکې حـلال او روا دي،دوی ولې هڅه کوي چې مونږ د لویو اوکوچنیوپه مخ کې رسوا کړي، ایـا لـه دې نـه مرګ بهتر ندی؟

شریفه چې تر دې دمه لکه بوت خاموشـه ولاړه وه اولـه سـترګویې اوښـکې رواني وې،د اوږده کوچاني ټکري څنډه یې ور پورته کـړه اوښـکې یـې وچـې کړې،له وچواو پتري نیولو شونډویې په ډېر زور خبره راووېسته :زه نه پوهېږمه چې څه وکړو،اشرفه تاته به مـې تـل ویـل چـې پـه دې خبـرو لویـه تیـږه کېږده،چېرته زه اوته او چېرته مینه،له ما اوتاڅخه مینه څـه غـواړي اوبیاپـه داسې یوه کلي کې چې ټول دمینې له نوم څخه کرکه او نفرت کوي،ښه نو اوس ته راته ووایه چې څه کول پکار دي ،داسې څه باید وکړو چې لـه دې لـویې او دټول عالم په مخ کې له دې بې عزتۍ څخه ځان وژغورو؟

اشرف مخ په کوڅه ولاړ وو ،دشریفې په لور راتاو شو،ورته یې وویل ،ته غم مـه کوه اوس زه پوهېږمه چې څه باید وکړو ،خویـوه خبـره ده چـې تـه بـه مـې ملتیاکوې،بغیرستاله مرستې زه هېڅ نـه شـم کـولای،هغې ورتـه رډې ،رډې کتلې،څه کوې؟

ده ورته وویل،بېګاته دواړه له کلي وځو،شریفه لکه ترهېـدلې هوسـۍ څکـه شوه،څه تښتوا!؟چېرته تښتو،افرین دې وي درباندې شریفه،څومره پـه اسـانه دې وویل،ته پوهېږې چې هغوی به له هرڅه دمخـه سـتاله کلیـو دوتلولپـاره ځانونه چمتوکړي وي،هغه بیاپرې رامخکې شو،ته هېڅ غم مه کوه،بېګاه تـه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک کوژده ده خلک دمبارکی لپاره ورته راځي،زه اوته هم په همدې منځ کې ځان وباسو یوځل ستاسودکلاترشا پټوپورې ولاړ شو نور ستا پېریان هم خلاص دي،شریفې زړه نازړه ورسره ومنله،هغه یې په ټوله خبره پوه کړه،وخت یې ورته وټاکه چې اشرف به ورته د هغوی دحجرې شاته ولاړ وي او شریفه به ځان په دیوال را ځوړند کړي اشرف به یې ونیسي اوپه همدې شکل به پښې له کلي سپکې کړي،همداسې وشول،اشرف ځان په ټاکلي وخت هدف ته ورسوه،شریفه هم په قابو ولاړه وه،ځان یې را اوړود کړ دلته له لاندې اشرف ونیوله او روان شول،اشرف شریفې ته وویل،اوس مه وېرېږه هرڅه به اسانه شي،کوم کار چې سخت وو،هغه له کور اوکلي راوتل وو،اوداکارمو وکړ،اوس راځه څو ښار ته هلته زما ملګري شته،سړک ته ووتل،موټرکې کېناستل او نېغ د اسلم دوی کورته ورغلل،هغه داشرف د پوهنتون ملګری وو، کورته داخلېدو دمخه یې اسلم په قضیه پوه کړ،اسلم په اوړه ورته لاس واچوه ډاډیې ورکړ،چې هېڅ غم ونکړې،شریفه یې بوتلله او له ښځوسره یې کېنوله او اسلم او اشرف حجرې ته روان شول.

سباچې خلکوپه میدانی کې داشرف او شریفې دسزا په انتظار ناست وواو هغوی نه ښکاره کېدل ،اخر ملک له څونفروسره دهغوی دکورونوپه لور وخوځېدل،داشرف او شریفې دوی کورونه یوبل ته مخامخ ول،چې دوی وروړسېدل دروازې یې وټکولې له دواړو دروازخخه ببرک او موسی په غم لړلو څهرو راووتل،ملک پرې په قهر شو،ولې داخلک ستاسو نوکران دي،چې درته به ناست وي،خوکله چې له پېښې خبرشو،نور هم په غوصه شو،دواړوته یې اختار ورکړ چې تر غرمې دواړه تورنان حاضرکړي کنه بیابه ګیله نه کوي.

هلته اسلم اشرف ته وویل چې هلکه خوښه دې نده چې نن مو نکاح وتړو او واده مو وشي،اشرف ټکنی شو،خو اسلم بیاپرې مخکې شو،ګوره زړه مه وهه پلار مې هسې هم ماښام ته راځي ،دهغه پلار قاضي وو،خواوس دکلي د جامع

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد امام وو،مګراشرف بیاهم ورسره ونه منله ویل یې چې که نکاح یې په خپل کور کې وشي دابه ډېره ښه وي همداسې یې وکړل، د اسلم پلار اشرف ته وویل: ځویه دابښه کار ندی چې ته تل له کوره فراري شي،ته که زماپه کور کې تول عمر هم تېر کړې،نه دربانديې تنګېږمه،خوفکر کوم چې تاسواوستاسودکورنیو لپاره به ښه نه وي،که ستاخوښه وي زه سبا له تاسو سره ځم ستاسو کلي ته اوستاسوهرډول ضمانت زما په غاړه،زه به ستاسو له مشرانوسره خبرې وکړم انشاء الله چې دخدای په توکل به هرڅه سم شي،اشرف هم ورسره ومنله او سباته قاضي له ځوځوانانوسره یوځای داشرف دوی دکلي په لور موټر روان کړل،چې ورسېدل،نوغرمه مهال وو او نېغ هماغه مسجد ته ولاړ کوم چې دهغوی لپاره پکې سزا ټاکل شوې وه،نجلۍ یې په موټر کې پر ېښوده او دوی راکوز شول،ملک اوځو نور ځوانان او سپین ږیري ددوی مخې ته را غلل،له سترې مشي او ښه راغلاست وروسته ،قاضي مخ ورته راواړوه ،ښه نوهغه داکلی دی چې مینه کول پکې جرم ګڼل کېږي،دمینې اظهار پکې له اصولو اورسمونو بغاوت ګڼل کېږي،عاشق اومعشوقه پکې کافران بلل کېږي؟

له جېبه یې دستمال راوکېښ د تندي خولې یې وچې کړې،اوبیایې په خبرو پیل وکړ،تاسوماته داووایئ چې هغه وخت کله چې تاسو خبر شوی دادواړه ځوانان اوپېغله یوبل سره مینه لري،اوددوی واده موپه خوښۍ سره کړی وای ښه به وای اوکه اوس ښه شو؟

ملک پرې رابرګ شو،قاضي ورته وویل :وروره غوصه دې تېره کړه،زه دلته دخبرو لپاره راغلی یم نه دجنګ او شخړې لپاره.هیله ده چې زما خبرې واورئ اوفکر پرې وکړئ زه پوهېږم چې ستاسو په سترګو دناپوهۍ جال خور دی،نو راځئ جال له خپلو سترګو لرې کړې،دونیا وګورئ او خپل ژوند په مینه محبت او ورورولۍ کې تېرکړئ،وګورئ په دنیاکې له مینې بله کومه خوږه کلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته،نوزه له تاسو هیله کوم چې دادواړه (اشرف اوشریفه)ونازوئ هغـوی تــه سزانه بلکې خوښي ورکړئ تاسوله هغوی سره په دې خوښي کې ګډون وکړئ او دنوي ژوند مبارکي ورکړئ اوله دې وروسته هــم ځوانــان تهدیدنــه بلکــې تشویق یې کړئ،هماغه وو چې دقاضي په خبرو ټولوفکر وکـړ او خوښــې یــې شوې،له هغه څخه یې مننه وکړه،وروسته له هغې یې شریفه له موټرنه راکــوزه کړه،خپل کورته یې ولېږله ،له دې ورځې وروسته په کلي کې اشرف او شــریفه دمینې اتلان ونومول شول،او هغوی یې په مینه کــې بریــالي لــیلا او مجنــون وبلل،څور ورځې وروسته یې واده هم وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالیدلې لیلا

سبايې په ښوونځي کې مسا بقه وه، ټولو هغو شاګردانو ته چې داستادانوپه اند، ذهين اولايق ول،دمقالو ليکلو په خاطر وويل شول .ښوونځی رخصت شو،ټول شاګردان خپلو کورونو ته ولاړل.دی چې کله کورته ورسېد،کورته په داخلېدوسره يې سترګې په دوه خويندوولګېدې چې له کټ نه يواوبل طرف ته ناستې وې دکټ له منځه دزګيرويو اوسړو اسوېلو اوازپورته کېده ، چې نړدې ورغی، ګورې چې مورېې ګرمې تبې نيولې ،چې سمه يې خوټوي،لورګانو يې ورته سراوپښې زور کولې ده سلام وکړ..مشرې خوريې په پرېشانه ډول له ژړا په ډکوسترګو دده لورته وليدل، غږيې پرې وکړ: ادې ښه نه ده.

په داسې مړاوواوکاواکو قدمونودکوټې په لورروان شو لکه د ژمي په موسم کې چې پانه ديخ له زوره نيمه ژېړه اونيمه شنه وي خو هره شېبه يې دغورځېدو امکان وي ،کتابونه يې په الماری کې ايښي وو، ترښايسته ځنډوروسته له کوټې راووت ،سترګې يې لمدې اودپزې سرېې سور اوښتی وو،چې دده دژړاشاهدي يې ويله،غږيې کړ.

زاهدې!

هغې ځواب ورکړڅه وايې لالا!؟

هغه تېره ورځ چې مې دتورګل لالا نه دفصل لپاره دسرې(کېمياوي کود) د راوړلو په خاطرپيسې پورکړي دي، راوايې خله چې مورډاکټرته بوځم.

ښه سمه ده لالا! داد ی اوس يې راوړم، کوريې سرک ته څېرمه و.هره شېبه دموټردپيداکېدو امکان وو ،نويې مورپشاه کړه له کوره ووت مشره خوريې ورسره روانه شوه ،ډاکټر ته چې ورسېدل ،هغه هم سستي ونکړه دناروغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحت ته پە لیدو یې لە نورو ناروغانو اجـازه واخسـتە اودو ی یـې وغوښـتل
.معاینات ترسره شول درمل هم ولیکل شول .د درملو اخستو په وخت پیسـو
کمبود وکړ.حیران ووچې اوس څه وکړي له غم اواندېښنې په ډکه څهره بېرون
ته راووت،خور یې ترې پوښتنه وکړه ولې څه شوي ؟
ده وویل پیسې کمې دي که دوا ټوله اخلو،نوکرایې لپاره څه نـه پـاتې کېـږي
هغې ورته وویل خیردې مورته دوا پوره واخله موټروان ته به هلته پیسې پیـدا
کړو،همداسې یې وکړل،تېرماښام ووچې کورته ورسېدل ،مورتـه یـې درمـل
ورکړل. هغې ارام وکړاودی خپلې خونې ته لاړد ډوډۍ دخوړلووخت شـوڅوک
ورپسې ورغی د ډوډۍ خوړلویې ورته وویل خوده انکار وکړ .
زه یې نه خورم موړ یم،فکر یې کاوه چې مقاله په څه ولیکي ترڅویې سـبا پـه
اداره کې ورکړي،له ډېرسوچ اوفکر وروسته یې سرپه کمپلـه کـې تاوکړ،څـه
وکړم هېڅ هم په ذهن کې ندي راپاتې،ویده بـه شـم ،کومـه بهانـه بـه ورتـه
وکړم،خو خوب هم نه ورته ،بېرته راپورته شو، کتابچه یې راوخسته اوپـه څـه
لیکلو یې پیل وکړمقاله یې ولیکله ،په بله ورقـه کـې یـې پـاک نـویس کـړه
.نورپرېوته،سهارله خوبه دپاڅېدوسره سم یې دموردصحت پوښتنه وکړه ،هغه
اوس ترپرون ډېره ښه شوې وه ،په خویندو یې ټینګار وکړچې دموردېرخیـال
وساتي ،نور ښوونځي ته روان شودتلوپه وخت کې یې له مورنه دعاواخسـتە او
ووت،.نن مکتب ته هم ناوخته ورسېده ،خپله لیکلې مقاله یـې پـه اداره کـې
مدیر ته وسپارله،دصنف په لورراون شو،دربیم ساعت وو چې مدیراوسـرمعلم
له نورومعلمینو سره صنف په صنف وګرځېده ، داخبره یې کوله چې د لـومړي
دوهم اوربیم مقام ګټونکوته به جایزې ورکـړل شـي،خو ګـورئ چـې سـباته
غیرحاضري ونکړئ چې دمعارف له ریاست څخه هم هیئتان راځي .سبا ته دی
بیا وختي له کوره راووت اندېښنه یې هم کوله ،ویل یې چې دمقالې لیکلو پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې يې فکرسم نه وو،خدای خبرچې څه به يې ليکلي وي ،هسې نه چې صفر نمره يوسي د ټولواستادانو اوهمزولانوپرورړاندې به وشرمېږي.
اوهو! رښتيا سباته خو دنجونو دليسې شاګردانې هم راځي کنه ځکه چې دا خومسابقه ده هغوی هم پکې ګډون کوي ،ښه نيولی شو.
نه نه هېڅ نه ځم! ،پر ېږده چې هرڅه کېږي وي به زه خو به يې نه وينم ،بيا به يې پريکړله بدله کړه خيرلاړبه شم خوپه اخرکې به کينم .هسې خوهم له وضيعت نه پته لګېږي ،که حالات ښه نه وو، غلی به راوه وځم.په همدې کرلو،ر ېبلوکې د ښوونځي په دروازه داخل شو،شاګردان لين ولاړوو.مديرد ستېج په سر خبرې کولې،کله چې دمديرخبرې پای ته ورسېدې،سرمعلم رامخکې شو،سلام يې وکړ ټولو شاګردانو اواستادانوته يې ښه راغلاست ووايه.ويې ويل چې اوس به تاسې ته دمقالوپه اړه خبرې وشي اوګټونکيو ته به خپلې جايزې ورکړل شي.
ټول استادان سره ټول شول،مديرووېل راځئ چې په دې دوه (دنجونواوهلکانو)په لېسو کې ستاسو وروريا خورااوممتازشاګرد ،دروپېژنو چې څوک دی ،دده په زړه دوېرې ساړه ننوتل لړزه پرې راغله هېڅ شي ، خوند نه ورکاوه ،هغه به ويل راځه بېرون ته وځم،خوجرئت يې ملتيانه کوله، دستېج پرسر استادانواوستېج چلوونکي په دې خاطر چې دټولوتلوسه ډېره کړې ويل به يې پوهېږې د ننني ازموينې ګټونکی به څوک وي؟
په لېسه کې به يوشورجوړشو،چا به يوچاته ګوته نيوله اوچابل چاته،اناونسر(ستېج چلوونکي) به غږکړ الله دې تاسو ته انصاف درکړي داپرتاسو څه شوي.ايا تاسو هېڅ نه دي زده کړي ټول ناکام شوي ياست!!يوه درنه چوپتيا به خوره شوه.بيابه يې وويل مه خفه کيږی ماشاء الله تاسوډېر با استعداده ياست.اوس! اوس!معرفي کوم دلمړي مقام اوغتې جايزې ګټونکی اوښکلی شاګرد!!! پوهيږی څوک دی ؟بيا به يودروندشورجوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوداسې لکه دچنچڼو یولوی اوورې سیل چې دمازیګرلمرپر ېوتوپه وخت کې د غنمو په پټي راتوی شي خو دهقانان ورته اشپلاق وکړي اوبېرته یې والوځوي ،داسې حال به جوړشو،نه نه تاسو یو هم ونه ویل،هغه با اسـتعداده ځـوان دی ،هغه دی ،ټولوبه ورته غوږونه کاږه کړل اویوډول تلوسه به یې زړه کې وه،نور نو انتظار هم سترې کوونکی کېده، چې په دې وخت کې له ستېج نه غـږ راووت هغه دی د یوولسم (ب)ټولګي تکړه،بااسـتداده اومـؤدب شـاګردجمال خـان !!!یوځل بیا هړااوچیغې جوړې شوې دلاسونوپړکایوبل قسم خونـدور زېګنـال جوړ کړی وو،ټول حیران وو،جمال هېڅ فکرهم نه کاوه هېڅ یې نه منله ،ویـل یې چې هغوی به ټوکې کوي ،خو کله چې یې وویل له جمال څخه هیله کېـږي چې ستېج سر ته تشریف راوړي ،دلاسونو دپړکولو په بدرګه په داسـې حـال کې له وروستي لین څخه راووت،چې په سـترګوکې اوښـکې ځلیـدې خـو دا اوښکې دخوښۍ وې.نږدې دوه دقیقې چکچکـې روانـې وې ،سـتېج تـه پـه رسېدودلېسې مدیر غاړه ورکړه په تندي یې ښکل کړ،مایک ته یې نږدې کـړ ،ویې ویل زه په داسې شاګردانوفخر کوم،نن جمال خان خپلې لېسې ته یوبـل ویاړ ورپه برخه کړ،ټولو استادانو مبارکي ورته و ویله ،اناونسر و ویل پوهېږۍ د جمال مقاله د څه شي په اړه وه ،جمال نن داټولو ته ثابته کړه چې لـه خپلـې مورسره څومره مینه لري دهغه د مقالې عنوان دی

(مورې! ستا مقام ته سلام) جمال ته خپله جایزه ورکړل شوه ،امیلونه په غـاړه له ستېج نه راکوزشو،د دوهمې جایزې ګټونکې د نجونودلیسې دلسم ټـولګي زده کوونکې نورجهان وه چې نن دکومې ستونزې له امله نه وه راغلې ،سبا تـه چې جمال له ښونځي نه کورته ولاړنو کشرې خورېې یوپاکټ ورکړ،پوښتنه یې ځني وکړه،داڅه دي ؟

خورېې وویل نه پوهېږم خو زمونږ همصنفۍ اود پروني دوهم مقـام ګټـونکې نورجهان راکړی هغه پرون نه وه کېداې شي تاته به یـې مبـارکي لیکلـې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

،دی هم کوټې ته ننوت پاکټ یې څېرې کړ،پــه ســپین کاغــذ یوښــکلی ګــل ایښودل شوی وو،لیک یې پرانیست لیکل شوي وو،مبارک، مبــارک ، جمــال خانه ډېره دې درته مبارک وي.زه ویــاړم چــې ســتاپه شــان ذهــین هلکــان لرو،ډېرې نورې خبرې یې هم لیکلې وې ،خو په اخرکې یې لیکلې ووچې ماته، لیدلی یې خوکېدای شي تا به زه نه یم لیدلې.

ده هم ورته خط ولیکه ،اول یې ترې مننه وکړه اوبیایې مبــارکي، ورتــه وویلــه ،خپلې خورته یې لیک ورکړ،سبا یې چې خور راغله جمال ته یې وویل لالا!تــا په نورجهان څه تعویز یاکوډې کړي، هغه خو سمه درپســې مــړه ده اوربښــتیا پوهېږې چې هغې نن درته زماپه مخ کې لیک ولیکه اوکه راباندې غوصه کېږې نه ،نو به یې درته ووایم ،هغې لیکلي چې غواړي له تاسره وګوري.

ورور خپلې خورته برګ شوغلې شه لیــونی! دهمــدې لیکونــو لــه لارې یــې دجمعې په ورځ یوځای وټاکه چې هلته به ګــوري ،جمــال ښــه ځــان لــوکس جوړکړ،له کوره ووت ،غوښتل یې ځان ټاکلي ځای ته ورسوي پنځلس دقیقــې وروسته دنورجهان سترګې په جمال ولګیدې چې له موټر څخه پیــاده شــو،په خپل ځای ودرېد،اخوادېخوایې وکتل،دجمال هم ورته په مخامخ ولاړې نجلــۍ سترګې ولګېدې،کومې نښې چې ورته دلیک لارې ښودل شــوې وې ،هماغــه نښې یې د نجلۍ په جاموکې ولیدی، نو په لوري ،یې ور روان شو،اخوا دېخو یې ونه کتل، تنده یې زیاته وه چې اوس به له نورجهان سره وګوري، له سـړک نــه په پورې وتوکې وو،چې د موټر دټایرکریکه اورسره جوښــت یــووېره وونکــې ،درز دخلکو توجه دسړک پرمخ نسکور هلک ته واړوله،نورجهان ،چــې ورتــه مخامخ ولاړه وه،چیغه یې کړه جماله !!منډه یــې کــړه تــر نــورو خلکــومخکې وروړسېده،خوبیایې یــوه بــې درېغــه چیغــه وکړه،هغــې دجمــال مــخ ونــه پېژانده،ولې چې موټریې پر سرختلی وو،خلک پرې راټــول شــول،خو جمــال مخکې له روغتون ته له وړلو مړ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابلده سوالګره

سترګې يې و زبېښلې، څه لاندې توپې شوې اوځه اوښکې يې د سهارني شبنم پشان د بڼو په څوکو کې ونښتې ، لمر هم تازه را پورته شوی و په بڼوکې بندې اوښکې يې ځلېدلې، پوزه يې هم کش کړه ،ويې ويل زه نه پوهېږم دلته څنګه راغلم اخر ولې له ماسره خدای پاک داسې کوي؟

همدا يې وويل نوريې ستونی را ډک شو مخ يې بل خواته واړوه،کله چې يې بېرته زما طرف ته را وکتل سترګې يې هم وچې وې اودپوزې څوکه يې سره اوښتې وه.

ورته ومې ويل نو په دې سهار وختي کې دلته څنګه ولاړه يې اوپه دې درسره پلاستيک کې څه دي؟

نجلۍ وويل :ولاړه خو ځکه يم چې هېڅ نه پوهېږم چېرې او څنګه ولاړه شم،نن مو په کور کې هېڅ هم نلرل، چې خوړلي مو وای حتی دځان ګرمولو لپاره مو هم څه نلرل، په کور کې وړوکی ورور يا خور نلرم نو ځکه پخپله له مورنه پټه را ووتم ، ترڅو زه هم ګدايي وکړم ،له دې خبرې سره نه يواځې دهغې بلکې زما زړه يې هم دومره نری کړ چې ناڅاپه ښه په زوره رانه وژړل شول،هغه هم سلګيو واخسته،جبب ته مې لاس کړ کاغذي دستمال مې را واخست اوښکو پاکولو لپاره مې سترګوته پورته کړ چې بيا مې ددې خبرې ترغوږه شوې،له ژړا سره په ګډ غږ يې ويل: اوس چې دلته بازار ته را ورسېدم په هرځای کې يو ،دوه او دسوالګرو ډلې ولاړې دي په ښار کې له نورو خلکو سوالګر ډېر دي اوس نه پوهېږم چېرې لاړه شم او له خلکو څنګه سوال وکړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې هغه لاس چې پلاستیک پرې نیولی و را پورته کړ ،په دې پلاستیک کې مې دوه کتابونه دي دامې ډېر قیمته اخستي دي او هېڅ نغواړم له ځانه یې بېل کړم ،سره له دې چې ماته یې لا تراوسه کومه ګټه نده کړې،په دې کې د ژوند د مشکلاتوسره دمبارزې کولو هنرونه او لارې چارې په ګوته شوي خو نن ما هغه وروستۍ لاره چاره هم و ازمایله مګر زما ژوند ته یې هېڅ تغیر ورنکړ.

ورته ومې ویل ښه نو زده کړې دې هم کړي دي؟

هو پروسږکال ۹ ټولګي ته بریالۍ شوم خو اوس یې نه وایم.

ولې یې اوس نه وایې؟

ځکه یې نه وایم چې په کور کې سرپرست نلرم ،ښوونځی مو له کوره لرې دی مخکې مې پلار دکلي له نورو نجونو سره راته یو کوچنی موټر نیولی و په ګډه به مو پیسې ورکولې، اوس یې توان نلرم، د ښوونځي د جامو، کتابچو او قلمونو لپاره خوځه چې ان دخپل ځان د موړ ساتلو لپاره یې هم نلرو، کله د یوه او کله د بل همسایه کورته په تمه ناست یو دا دوه کاله به مې حکومت د پلار یو اندازه معاش راکاوه، خپل ځان مو وربانديې ساته خو دا درې میاشتې وشوې چې هغه یې هم راباندې قطع کړی دی مور مې هم د شکر ناروغي لري یوناځاپه پرې حمله راشي بیا راته لکه دمړي پشان پرته وي.

سره له دې چې د پوښتنو کولو توان هم نه و راکي، نور مې نو زړه ببخي را ډک شوی و خو په سختۍ مې ورته وویل :

نو پلار دې چېرې دی او ولې یې دولت معاش نه درکوي.؟

دنجلۍ په سترګوکې بیا اوښکو ډنډ جوړ کړ.ژوره ساه یې واخسته خبرې یې قطع نکړې، پلار مې په یوه وزارت کې مامور و دوه کاله وړاندې یې په موټر ځانمرګی برید وشو او پلار مې پکې شهید شو، اوس یوازې زه او مور مې پاتې یو نو ورونه او خویندې هم نلرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماورته وویل ښه نوته اوس غواړې چې سوال وکړې، هغې سترګې د ځمکې په لور کړې ویې ویل:

بله چاره نلرم خوځنګه به سوال وکړم، ماته خو د سوال کولو او خیرات غوښتو هېڅ چل نه راځي تراوسه مې هېڅ چاته دسوال په نیت لاس نـدی غزولـی،او وېره هم لرم،هغه وخت چې زه به ښوونځي ته تللم او کومې نجونې به مې چې لیدلې چې سوال به یې کاوه کله کله به مو چې له کومې پوښـتنه وکـړه چې خلک خو یې نه په تنګوي؟

ډېروبه ویل چې ځینې ځوانان هلکان دي نه یواځې دا چې خیرات نه ورکـوي بلکې دېرې بـدې خبـرې او تقاضـاوې ورځخـه لـري اوس زه خپلـه پـه دې سرنوشت اخته یم خدای ته ډېر سوالونه کوم چې له دې ژونـد څخـه مـرګ راکړي ډېره به ښه وي.

کاغذي دستمال مې ورکړ ترځو پرې خپلې اوښکې پاکې کړي،دکور پتـه مـې ورڅخه واخسته .له ځانسره مې وویل له ځینو ملګروسره به یې یادونـه وکـړه که په ګډه ورسره یو څه اندازه مرسته وکړو ددې بې وزلې ښځینه کـورنۍ یـو څو ورځې خوبه پرې تېرې شي.

همداسې مې وکړل کله چې دفتر ته ولاړم د خپل وس په اندازه مرسـتې مـې ورته برابرې کړې دریمه ورځ مې په یوه ټکسي موټر کې بار کـړې ترڅـو یـې کورته وروړم کله چې د نجلۍ لخوا په راکړل شوي ادرس هغه ځای ته ولاړم .له یوه هلک ته مې د نجلۍ لخوا راکړل شوې نښې وویلـې ،تصـادفاً پـه هماغـه ساحه کې وم خو هلک ماته ښکته پورته کتل نور یې څه نه ویل ،بیا مې پـرې اواز وکړ ایا تاسوته معلومات شته ؟

هلک ټکان وخوړ لکه له خوبه چې ویښ شي.

ـ هو هغه همدا ځای دی خو اوس هغه نجلۍ او مور یې نشته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څه نشته، یعنې څه ستا مطلب څه دی چې نشته ایا هغوی له دې ځایه ګډه وکړه.؟

ـ نه نه کډه یې نده کړې بلکې هغوی دواړه اوس په دې دنیا کې نشته .

دهلک خبرې راته مسخرې ښکاره شو، ورته ومې ویل داته څه وایې سمه خبره وکړه.

هلک وویل سمه خبره کوم راشه وګوره هاغه یې کور دی، تېره شپه د نجلۍ مور دناروغۍ له امله خپل ژوند له لاسه ورکړی و او نجلۍ پخپله ځان وژلی و.

د هلک په خبرو مې بیا هم باور رانغی له لاسه مې ونیو ورته ومې ویل راشه کوم کور یې دی هلک مخکې او زه ورپسې شوم،یوه په لوګیو ککړ کورته یې ننوېستم کوتې کړکۍ هم نلرلې، په منځ کې یې د فرش پرځای پلاستیکی بنر غوړېدلی و په یوه تاخچه کې یواځې هغه دوه کتابونه ایښی و چې په هغه ورځ مې دنجلۍ په لاسونو کې ولیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما موټر

دکړکۍ ترڅنګ خلاصې شیشې ته مخامخ ناست وم،داخبار پروف مې کاته،په دې خاطر چې کومه غلطي یا اشتباه ونه لري،ځکه سباته باید چاپ شوی وای، دروازه راخلاصه شوه،سینه مې دود ونیوه ،دېرتېز وتوخېدم،اخواته په څوکۍ ناست هلک راپورته شو،دپنځوافغانیوسکه یې ورکړه،اوروان شو،دروازه یې بنده کړه،ماخپل کارته ادامه ورکړه،شېبه وروسته بیا هلک راغی ماته رانږدې شوه،په دري یې راته وویل ،توهم پنج افغاني بده ،ماپه دې خاطر چې دې هلکانوته کنجوس ښکاره نشم،نومې بې له کوم بحثه پنځه ګون ورکړ،لکه د تېرپشان یې دروازې ته درز ورکړ او ووت،کتل مې اخبارته خوفکر مې له هلک سره وو،طاقت رانغی،همداسې ورپسې بېرون ته راووتم،ګورم چې ددفتر ترڅنګ په مطبعه کې،هلته چې اخبار،مجلې،کتابونه،پوست کارتونه اونورشیان چاپېږي،له دروازې نه لږ ور اخواته ناست دی،اودمطبعې له یوه کارکوونکي (مجید) سره خبرې کوي،زه هم وروړسېدم ،ترڅنګ یې کېناستم،هغه ترې پوښتنه وکړه نن دې څو روپۍ ټولې کړې دي،ده ورته ویل ۳۱۰سه صد ده روپه ،داوخت نو دسهار نهه بجې او ۴۲دقیقې وې،زه حیران شوم،چې تراوسه خوزما پشان خلک له خوبه هم نشي پاڅېدای ،اوده دنر بچي بیا درې سوه او لس روپۍ مزدوري کړېده،دتعجب خبره ده،په هلک مې ښکته پورته نظر تېرکړ،له لباس،وېښتانو،پښو اولاسونو،اوپه سرله خولی څخه یې داسې راته معلومه شوه ،چې په تېرو شل ورځوکې خویې هغه دخلکو خبره هېڅ اوبه ندي لیدلي،دوی خبرې کولې اوما دی ارزیابي کاوه،اخریې په خبروکې ورپرېوتم،ورته مې وویل،کور دې چېرته دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په لب جر کې.
ـڅوکلن یې؟
ـ دیارلس کلن.
ـنور وروڼه لرې.
ـهو درې دانې، یورانه مشر دی اودوه رانه کشران دي.
ـ ښه نوهغوی څه کار کوي؟
ـله مانه چې مشر دی،هغه واده کړی دی،اوله موږنه بېل دی،هېڅ تـرې خبـر نلروچې چېرې دی اوڅه کوي،اوله مانه چې کشران دي هغوی کوچني دي،مالا ورڅخه دپلار په اړه پوښتنه نه وه کړې چې ویې ویل: پلارمـې سـپین ږیـری دی،تېرکال یې په غره کې تیږې وېستلې چې یوه غټـه تیـږه یـې پـه پښـو راولوېده اواوس شل (فلج) دی.
بله پوښتنه مې ترې وکړه لمونځ کوې،هلک په ژړاشو،سلګیو واخسـت،خبرن لستونی یې پرسترګو راتېرکړ،نه! ماورته وویل ولـې لمـونځ نـه کـوې ، یـادې ندی؟هلک وویل،پلار مې راته لمونځ شروع کړی و ،ډېر مې یادکړی وو،دقـران شریف دوه سورتونه مې هم یاد کړي وو،خوهغه وخت چې پلارمې شل شـواو ورور مې له موږ نه ولاړه ،لمانه هم لمونځ پاتې شو،په مسجدکې مې له ملاڅخه سپیاره هم پیل کړې وه ،په کور کې مې مور اوپلار لمنځونه کوي ،خـوزه چـې کورته ولاړشم بیاله ځانه خبرنه یم هرڅنګه اوهرچېرې چـې پر ېـوتم هماغـه شان ویده شوی یم،هغه چې لاندې ځمکې ته یې کتلې او له خپلې دسـپېلنیو له خلتې یې غټ ډکي ټولول ،خپلې خبرې وغزولې:زمالانه یادېږي چـې ماپـه درې وختونوکې یووخت ډوډۍ هم له خپل مور اوپلار سـره پـه خپـل وخـت خوړلې وي،هغه ډېرزروږ وو،ماته یې وویل ډېروخت داسې کېږي چې زه کورته ولاړ شم نو په کور کې هغوی ویده شوي وي،هلک غوښـتل ولاړ شـي ،پورتـه شوویل یې ځم چې ګرمي ده وورستـه موټرونـه کمېـږي زمـادغریبۍ وخـت

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدااوس او وروسته له ماسپښینه وي،ولې چې هوایخه شي بیا ټول موټرونه راپیداشي اوپه سړک ځای نه وي نو زموږ هم خدای ثواب وکړي او یوڅو روپۍ وګټو.

مخکې له دې چې ولاړ شي بیامې ترې وپوښتل کله چې دموټروته دود کوې ایا هغوی درسره ښه رویه کوي؟

لویه ساه یې واخسته،پر بړده یې هېڅوک هم یوشان ندي،کله مو خلک رټي ،کله کله خوموﻻ یونیم په څپېړه وهي،اوځینې بیاښه وي پیسې هم راکوي،او ﻻ یې پرموږ زړونه سوځي او داسې راته حیران ګوري چې له ورایه یې په څېروکې خفګان ښکاري، هرڅوک دبل چاپه مشکل نه پوهېږي ،یواځې هغه څوک پوهېږي چې په سینه کې یې زړه وي نه کاڼی ،هلک ځانته حیران کړم،داسې خبرې یې کولې چې هریوه یې دکاڼي کرښه وه.

نه پوهېږم په کوم سوچ کې به تللی وم چې ﻻس یې را اوږود خدای پامان،زه ځم خوګوره هروخت به پنځه روپۍ راکوې کنه موټرته دې هېڅکله هم سپند(دود) نه کوم اوپه کار کې دې برکت نه لوېږي!

حیران شوم چې دی څه وایي،زما موټر؟! ورته مې وویل زما موټر چېرې دی؟ددفتر مخې ته وﻻړې فوﻻدي رنګ کې کروﻻته یې چې د مطبعې دمالک وه ﻻس ونیوه داڅه شی دی،زماځواب په ﻻس راغی چې ولې داهلک په سر کې ببرته راوګرځېده او لمانه یې پنځه افغانۍ واخستې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وینې ګروپ

له ډېرې مودې وروسته مې یو ملګری څنګ ته راغی چې په لیدویې ډېر خوښ شوم،مخامخ مې څانته کېناو،خبرې مې ورسره پیل کړې،دداسې خلکو خبرې هسې هم سړي ته خوند ورکوي ډېرپه تلوسه کې وي ورته.

ورته مې وویل:ښه نوقصه راته وکړه چې په هغه ځای کې دې وخت څنګه تېرشو؟ وظیفه دې سخته وه که اسانه،دخلکو چلند درسره څنګه وو،امنیتي حالت په کومه درجه کې قرار درلود او.... ،هغه راته وویل یاره پوښتنه یې مه کوه ،زه هم ټکنی شوم فکر مې وکړ چې هغه لېرې ځای دی کېدای شي،خلک حالات ،رسم او رواج یې بدل وي ،کله چې داسې یوځای ته نااشناکس ورشي حتماً پکې دڅه مودې لپاره زړه بدی کېږي ،امکان لري چې له خلکو به یې زړه ټکېدلی وي،نه به غواړي چې راسره پرې خبرې وکړي،لږغلی شوم خوبیامې صبر ونه شو.

ورته را نېغ شوم ،ولې لکه چې خوند یې درنکړ که څنګه؟

بالښت یې څانته راکش کړ،په منځ بېل شوو وېښتانوکې یې ګوتې تېرې کړې ، هغه پخپله له بدن نه کمزوری وو،په غوښه ډېرابادنه وو،خو وېښتان یې لوی ساتل ،راته مخامخ شو.

ته غوږ شه چې دخپل دفتر په اړه درته څه ووایم ،ماچې هم همداغوښتل ورنږدې شوم، ښه ووایه کنه .

ښه نو غوږشه ،کله چې دوه کاله وړاندې موږ ځونفرو ددې فتر لپاره انټرویو ته وغوښتل شو نو زه پکې ومنل شوم،چې ورغلم،خپل مسؤولیتونه راته په ګوته کړای شول،ددفترشرایط اوزما دنده راته وسپارل شوه،زما شعبه،دخوب ځای اونور هرڅه راته وښودل شول،رئیس راته یې وویل: چې نن استراحت وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسباته دې خپله دنده پیل کړه،ماهم همداسې وکړل،څوورځې وروسته یو بل هلک هم زما شعبې ته رامعرفي شو،زه هم پرې خوښ شوم ،ځکه یــواځې بــه ناست وم،دخبرو اوساعت تیرې مې څوک نه وو،هغه هم په کار پیل وکړ خپلې چارې مو ډیرې ښې سمبالولې،تل به زما اودهغه نظریو وو،حتی تر دې چې پــه خوی ،خصلت،خوراک ،څښاک،ناسته ،پاسته اوهرڅه کې یو بل ته ښخي ورتــه وو،بله ورځ موپه دفترکې رئیس ته وویل ،چې زموږ ددواړودخــوب اطــاق هــم یوځای شي هغه دې هم خیر یوسي زموږپه خوښه یې راسره ومنله،یوه ورځ له موږ څخه دوینې ګروپ وغوښتل شو،ماته یې وویل چې دوینې ګروپ دې څــه دی ماورته وویل A+مثبت ای کله چې یې له هغه څخه پوښتنه وکړه نــو هغــه اول ما اوبیایې هغه سړي ته وکتل ته سریې دځمکې پــه لورښــکته کــړ ویــې ویل:A+مثبت ای،ماهم ورته حیران وکتل!هغه ســړي وپوښــتل ایاتاســو دواړه ورونه یاست؟ داچې موږ ډیر صمیمي وونومووړتــه پــه یــوه اواز وویــل هو،پــه حقیقت کې زه دیوه او هغه دبل ولایت دی،سړی په خپله مخــه ولاړ،مــاده تــه وویل ایاتاده ته دخپلې وینې ګروپ صحېح ووایه؟هغه وویل هو نو ولــې څــه غلط مــې ورتــه وویــل؟دواړه ډیرخــوښ شــولوچې دتولوعــادتونو ترڅنــګ زموږدوینې ګروپ هم یو دی.

دوه میاشتې وروسته په همدې ډول، یوبل هلک هم زمــوږ شــعبې راوســتل شو،درې واړوبه یوځای کار کاوه،دده ډیر خواص هم زموږ په شان وو،یــوه ورځ ترې زمادې ملګري سالار پوښتنه وکړه هلکه توابــه تاتــه دې دوینــې ګــروپ معلوم دی؟ هغه سر راپورته کړ لکه چې وینې ته ضرورت لرې کــه څنګــه زه پخپله دوه هډوکي یم،په کړس مو وخندل،ده ورته وویل نه یاره،هسې پوښتنه مې وکړه،ده هم ټوکه ورسره وکړه،که وینې ته مې حاجت هم وشي نو ستاوینه خونه اخلم ټوله خرابه اوله میکروبه ډکه ده ،ښه شیبه مو ټوکې وکړې،داځــل زه هم پکې ورګډ شوم تاسو هم ترې د کشمیر مسئله جوړه کړه دوستانو،تواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخبز کړ ، زړه مه تنګوه اشنا زما وينه څه چې ټول ځان مې له تاسونه قربـان دی هوماته دخپلې وينې ګروپ معلوم دی،A+مثبت ای ،دی!!

مااوسالار يوبل ته حيرا ن حيران وکتل،تواب هم زموږحيرانی تـه سـوچ کـې شو،ژر يې وپوښتل هلکانوخيريت خوبه وي ،څنګه غلي شـوئ ،ای ګـورئ زه دروغ نه درته وايم ښه ماته معلوم ده چې زما دمينې ګروپ همـداده، ماورتـه وويل هوخير يت دی خوته دې عجيبه تصادف ته وګوره، زما او دسالار دوينې ګروپ هم A+مثبت ای دی ،هغه نه راسره منله،فکر يې کاوه چې موږبه ورسره ټوکې کوو خوچې قناعت مو ورکړ بيايې ومنله،درې واړه ډېر خوښ شـولو پـه مينه مو خپلې چارې مخته وړلې خو!!

دلته هلک جيب ته لاس کړ دستمال يې راووېست سترګوته يې ونيو،اوښـکې يې پاکې کړې،ما ورته وويل ولې ؟هغه وويل خو اوس يوه اونۍ وروســته مـوږ سره بيلېږو او په هغه دفتر کې زموږ کاري موده پای ته رسيږي او وايي چې نور خپل فعاليت دلته بندوي کنه ،بيايې هم نور خلک نه نيول.

هغه راته وويل چې سالار اوتواب دواړوبه ماتـه ويـل چـې سـتاوينه کمـه ده اوضرورت ورته لرې، وجود دې کمزوری دی موږ به وينه درکړو پر ېږده چې ښه شې ،خوزه به ترې خفه کېدم ورته ويل به مې چې تاسو پرما ملنډې وهی،ايازه ستاسو دريشخنديم؟ خو اوس وايم چې کاش ماداکار کړی وای اوس خوبه يـې کم ترکمه وينه راسره دنښې په ډول پاتې وه، ماورته يوڅه ډاډګېرنه وکړه.

زموږمجلس په همدې ځآی پای ته ورسېد ويل يې چې اوس څم اولږ کار لـرم بيابه ګورو،ماورته وويل چې هـېڅ فکـر مـه خرابـوه ترڅـوچې بلـه وظيفـه پيداکوې،نودلته زما ترڅنګه راڅه ساعت به موسره تېر يږي،هغـه راتـه وويـل سمه ده انشاء الله .

درې اوونۍ وروسته سهار په کور کې ناست وم دفتره دتګ لپاره مې اماده ګـې نيوله چې کوچنې زوی مې موبايل په لاس،زماپه طرف رامنـډې وهـي پـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې دموبایل زنګ قطع شو،ماته یې راکړ ویل یې چې چازنګ وهلی وو،له دې سره بیا زنګ راغی،کله چې مې وکوت نمبر د نورالله وو،ژرمې اوکې کړ،لـه دې سره له هغې طرفه راباندې اواز وکـړل شـو چـې ژر روغتـون تـه راشـه ،ترڅومې پوښتنه کوله چې څه پېښه شوې ده،بلې خبرې ته یې پرې نه ښودم یواځې دومره یې وویل چې نورې خبرې بـه دلتـه پـه روغتـون کـې کـوو.ژر راشه،ادرس یې راکړ زه هم وارخطاشوم هرڅه رانه پاتې شول،په کورې کې مې وویل چې زه ځم اویوعاجل کار راته پیداشو،له کوره ووتـم اوسـیده راښـودل شوي روغتون ته ورغلم،عاجل واټ ته داخل شوم ګورم چې نور الله په چپرکټ په سرو وینوکې لژند پروت دی،اکسیجن ورته چالان دی اوهېڅ حرکت پکې نه وو.

پوښتنه مې وکړه چې څه چل پرې شوی دی ،ډاکټر راته وویل چې اکسـیډنت یې کړی دی اووینه یې ډېره ضایع شوې ده نو څومره چې ژر کېږي وینه ورتـه پیداکړئ،ماورته وویل سمه ده،تشویش مه کوئ،هلې ژر کوئ زه ورتـه خپلـه وینه ورکوم، همداسې یې وکړل،وینه یې ورکړه دهغـه ملګـري چـې اوس لـه ماسره هم دوستان شوي وو،اوهمدې ښارته راغلي وو،فون مـې ورتـه وکړ،پـه درنګ ګړۍ کې دواړه راورسېدل،ډېر وارخطاول خوماورته وویـل چـې کومـه خبره نشته انشـاء الله چـې هرڅـه سـم دي نـور الله هـم روغ دی ډېرژوبـل ندی،یواځې سرېې مات دی او نور یې ضربه خوړلې ده،اوس به هرڅه سم شـي غم مه کوئ.

دوه ساعته وروسته نورالله هم په هوښ راغی،خوسترګې یې لاپټـې وې، اوبـه یې وغوښتې خوډاکټر وویل چې په دې وخت کې اوبه ورته ښې ندي،مـه یـې ورکوئ،وروسته یې ورکړئ،سالار وویل څه اوس ژر بېرته راځم اوله مـور روان شو،شېبه لانه وه تېره چې له بلا جوسونوسره خونې ته را داخل شو،مور ته یې هم ترې راکړل ،واخلئ هلکانو چې مور یې هم وخښنو له ده نه مور ورتـه ډېـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرورت لرو ،اخر موخومره اندېښــنه او وارخطــايي ورتــه کړ بــده،څودقیقې لاتېرې نه وې چې سترګې يې وغړولې ګوري چې زه ،سالار اوتــواب درې واړه يې مخ ته ولاړيو،سالارته يې په بنده بنده ژبه وويل وګورئ کنه چې اخــر هــم راته راپکارشوی، نن تاسو زه وژغورلم،خــوژر يــې زماپــه لاس چــې دوينــې اخستوپه وخت کې، لړ په ینوشوی وو فکر شو،راباندې غړيې کړ هلکه په تاڅه شوي دي ته خو هم ژوبل يې کنه.

تواب يې په سر ورته لاس کېښود ،پــه اوچــت اواز غړ بــړه چــې تــاوان کــوي درته،سالار زماپه اوږه لاس کېښود،ورته يې وويل ته موږنه بلکــې ده ژغــورلی يې.

هلک حیران شو څه!! ده ژغــورلی يــم ؟هوتــا تــه نــه مــا اونــه تــواب وينــه درکړې،کومه وينه چې تاته درکړشوېده هغه ده خپله وينه درکړ بده، نــور الله ورته وويل، نوله ماسره خوستاسو دوينې ګروپ برابروو بيــانوده څنګــه وينــه راکړه؟

ماته يې مخ راواړاوه ستادوينې ګروپ څه دی؟

په دې وخت کې هغه ډاکټر چې زماوينه يې اخستې وه،راورسېداوله مــامخکې يې دوی ته وويل A+مثبت ای!!!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښنه غواړم

ډېره موده شوې وه چې کلي ته نــه وم تللــی ، هېــواد تــه پــه ۲۰۰۱م کــې د امریکایي ځواکونو له راتګ سره ترې راکډه شوي وو،بیامې سترګې هم نــه وې ور اړولې،نورکارنه وو دورځې به مې په بازار کې تــازه میــوه اوســبزي پلورلــه اوماښام نه وروسته به مې دانګلیسي اوکمپیوټر کورسونه ویل،کله به چې کوم دوست ښارته راغی اوپه کلي کې به مو د وضعیت په هلکه وپوښته نو له زړه به یې وینې څڅېدې، ویل به یې، تېر شئ ترې هېڅ پوښتنه یــې مــه کــوئ ډېــر بدحال دی.

یوه ورځ مې شېر ماما په ښار کې ولیده چې د سودا بوجۍ یې په شاه او خپله کوچنۍ لور یې هم له لاسه نیولې ،اواز مې پرې وکړ،مخ یې راواړوه ،چــې ویــې لیدم ، له خوښۍ نه یې دتندي ګونځې هوارې شوې، ورنږدې شوم روغبړ مــې ورسره وکړ، کوچنۍ نجلۍ ته مې هم د سترې مشي په نیت لاس ور اوږود کــړ، خو هغې دښي لاس پرځای،چپ لاس راوغزاوه،پلار یې راته وویــل: ښــي لاس یې ژوبل دی، څو ورځې وړاندې دکلي په منځ کې دطالبانو،حکومت او بهرنیــو ځواکونو ترمنځ دکلي په منځ کې نښته وشوه، چې ډېرنور کلیوال یې هم مــړه اوټپیان کړل،شیرینۍ هم په لاس په پرچه لګېدلې وه، دادوه ورځې په روغتون کې بستر وه، نن یې خارج کړه،کــه څــه هــم دهغــه خبــرې راتــه ډېــرې زړه شینوونکې وې ،خوبیاهم یوڅه راباندې ښې هم لګېدې، ولې چې دکلي په حال پوهېدم، نژدې ماذیګر وو،راته یې وویل ښه نو مــوږ ځــو چــې بیــا مــوټر نــه پیداکېږي، ماورته ست وکړ چې راځه نن شپه به زموږ کره وکړې،خــوویې نــه منله، ویل یې نه لاړ به شو اوس مې کورته زنګ وهلــی دی،بیالــه ماښــام نــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته موبايل هم کار نه کوي، طالبانوپرې بنديز لګولی دی،مــاهم ډېرکلــک نکړ،روان شو.

بله ورځ بيا په ښارکې وم ،چې زنګ راته راغی ،موبايل مــې اوکــې کــړ، اواز د عامر وو،هغه زما ملګری او کليوال وو،راته يې وويل: چې ښېګاه امريکايــانوددې لپاره دملک سرور په کور بمبارد کړی ،ځکه چې هغه بله شــپه يــې طالبانوتــه ځای ورکړی وو او دده کره يې شپه تېره کړې وه،د بمبارد دزور له امله ستاسو دکلا لويه دروازه هم پرېوتې ده،دېوال مو هم يوڅه نړېدلی دی.

کراچۍ مې سرای کې ځای پرځای کړه،دکلي موټر کې سپور شوم پلارتــه مــې هم خبرورنکړ،ماښام تياره وه چې کلي ته ورسېدم،ډېرڅه مې نه شول ليــدای ځکه رڼا نه وو، خو هرڅه راته داسې بدل ښکاره کېدل،حتا فضا اوس ډېــره نــا اشنا شوې وه، دعامر دوی د کور دروازه مې وټکوله هغه پخپله راووت په ليــدو مې ډېر خوښ شو، کورته يې بوتللم،په حجره کې کېناستو تر لږ ځنډ وروســته مې ورته وويل : راځه چې يوځل زموږ تر کوره ولاړ شو.

هلک رانېغ شو،غلی شه ! ساده دا اوس هغه زيارت کلی ندی چــې تــا دمخــه ليدلی وو،اوس دلته څوک له ماښام نه وروسته نه شي ګرځېدای، تېره ورځ يې هم شاکر ښېولی وو،خوبيا ملک صيب په ضمانت را خوشې کړ.

دهغه خبره مې ومنله،له ځانه سره مې وويل ای خدای دازموږ په هېوادکې څه روان دي، نور خلک څه کوي او موږ څه کوو،ترڅوبه مــوږ غلامــان يو،ترڅوبــه موږه خپلوکورونوکې وژني اوترڅوبه مودمرګ دملکــې پرځــای داســورمخي ، انګرېزان روح اخلي؟

شپېه وروسته ډوډۍ اوچای راغلل،زړه ته مې هم څه نه کېدل خو دعامر لپاره مې هسې په کاسوکې ګوتې ووهلې،تر غوروواومجلس کولو وروســته مــو شــپه جوړه کړه، ويده شولو، سهار لمانځه ته راپاڅېدو له لمانځه وروسته مې غوښتل چې خپل کورته ولاړ شم خو ،ډېريخ وو، ببرته مې کمپله په ســر راکــش کــړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب وړی وم چې موبایل راپاڅولم،ګورم چې پلارمې زنګ وهلی دی ،ځواب مې ورکړ راته په قهر وو، ولې دشپې رانغلې، اوبیادې موبایل هم بند کړی دی، ورته مې وویل چې په کلي کې یم او پرون راغلی یم،دلته دشپې موبایل کار نه کوي، هغه وارخطا شو چې خیریت خوبه وي ،ماورته وویل هو هرڅه سم دي، تېره ورځ امریکایانو دملک کاکاپه کور بمونه اچولي دي زموږ دکور دوازه هم پرېوتې ده،نورکومه دتشویش خبره نده. دپلار تر رخصتولومې ورسته زه اوعامر روان شو، له کلا چې بېرون ووتو داسې فکر مې وکړ،لکه دې ځای ته چې په لومړي ځل راغلی یم، په کلي کې هېڅ دپخواشان کورونه نه ښکاره کېدل،هغه دچاخبره که دکلي په یوه سرکې دې هګۍ ایښې وای نوله بل سره یې ښکارېده،عامر ته مې مخ راواړه هلکه داڅه دي ،داخلک څه شول؟هغه وویل تاسو څه شولئ،خودوی هم ولاړ هره ورځ دبمونوباران وي،محاصرې وي،ټول ځوانان یې دجاسوسانو او القاعده په نوم ووژل او له ځانه سره یې یوړل،زموږ دلته دایوټوټه ځمکه ده کنه زه به دې هم اوس نه وای لیدلای،په همدې خبروکې زموږ کورته ورسېدو ګورم چې په رښتیاهم دروازه دکلا طرف ته پرېوتې او دېوال هم لږ شان نړېدلی دی، کلاته ننوتو،ولاړم دکوټې لورته یو روزان(کوچنی کړکۍ) چې درنا لپاره موپرې ایښې وه ،خو اوس مو بنده کړې وه خلاصه مې کړه ګورم چې په بسترو اوسامان، د بمبارد اوډزو دزور له امله کوم دوه ګوتې ګرد پروت دی،چې له لرې پرې دمارانو،لړمانو او ځنځوچاپونه ښکاره کېدل،سوري کې مې بېرته تېرې کېښودې او له کلا راووتو، مور دواړو خبرې کولې چې دغره له طرفه اول دچورلکې اواز راغی اوبیاورسره یو وېره وونکی ډزې وشوې، زه وویرېدم ،خو عامر وویل بیابه دې خانه خرابودچامېنه سپېره کړې وي. هغه راته وویل راځه دربدل ښه ندي، دهغوی کورته ولاړو چای یې راوړ ،لامو له غرپ نه ووکړی چې کشر ورور یې رامنډه کړه ،غږ یې کړ: لالا مړی یې راوړ، هغه ورووته، لږ ځنډ وروسته بېرته له خفګان په ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهره راغی ، مالاترې نه ووپوښتي چې هغه وويل ګل مير اکا يې وژلی هغه بېچاره يوسړی وو، يواځې يو کوچنی ځوی يې په کور کې وو، چې هغه هم ۸کلن وو،سهار وختي به غره ته ولاړ اودسوخت لپاره به يې ،برړې،سپېرکي او ګنډېري راوړل،جنازه موماسپښين خاوروته وسپارله،بېرته دراګرځېدوپه حال کې وو،چې څوکوچنيو د هديرې په لور رامنډې وهلي، چې راورسېدل ويل يې امريکايان راغلي او دګل مير اکادکور خواته يې موټر درولی دی، څونفره ورغللو چې ورنږدې شولو،دټوپکو خولې يې زموږ په طرف کړې په انګريزي يې وويل ودرېږئ ،که څوک په انګليسي پوهېږي نو رامخکې شئ،عامر ماته وويل ته خوپوهېږې ورشه چې څه وايي،زه ور روان شوم ،خواته چې يې ورغلم راته يې وويل،داوژل شوی شخص څوک زامن لري؟ماورته وويل ظالمانو کاش چې دهغه له وژلو دمخه مويوځل داپوښتنه کړې وای چې څوک لري اوکنه،بدبختو هغه يواځې يوکوچنی ځوی لري او بس،په دې وخت کې دګل مير اکا ښځه چې خپل ځوی نه يې لاسونه تاوکړي وو،له کوره راووته،خبرې يې کولې،په سر يې خاورې بادولې، زماترڅنګ امريکايي پرې اواز وکړ اوپه انګريزي يې ورته وويل بخښنه غواړم مېرمنې موږ ويل که هغه تروريست دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

په دې دردېدلي هېواد کې یې له درد او غم څخه ډکې شپېې او سړې تودې ،لوړې ژورې،لوړې او تندې وګاللې ، دوخت فرعونیانوته یې د موسی پشان ځواب ووایه.
له لومړي ټولګي یې زده کړې پیل کړې او هغه ارمان چې د زده کړو په برخه کې یې لاره تر سره کړ،غوښتل یې چې تر زده کړو وروسته یوه پیاوړې او مخلصه قاضي شي او له نېکه مرغه همداسې وشول او په تانده ځوانۍ کې قاضي شول هغې سره یې کورنۍ د زده کړو په برخه کې ډېره مرسته کوله.
دځوانۍ په همدې جوش او خروش کې یې د ژوند یوبل لوی ارمان او دهیلو غوټۍ ګل شوه او داهیله یې د واده کولو وه، سره له دې چې واده تر ډېره ددې په رضایت ونه شو خو بیا هم هغه پوهېده چې هېڅ مور اوپلار دخپل اولاد د ژوند په برخه کې د بربادۍ پرېکړه نه کوي،دخپل پلار او مور خوښې او غوښتنې ته یې لبیک ووایه او دفهیم په نامه له یوه ځوان سره یې خپل ژوند دتل لپاره شریک کړ.
وختونه تېرېدل د ناجیې لمن خدای زرغونه کړه او هغې ته یې یوزوی ورکړه په کور کې یې دماشوم د ژړا غږ هم واورېدل شو اوس یې نو خوښي لا پسې زیاته شوه.
یوه ورځ ناجیې وغوښتل چې تر ډېر وخت وروسته دخپلې مور کورته ولاړه شي،کله چې ولاړه نو دخپل کوچني زوی فیصل د شیدو ورکولو چوشک یې په خپل کور کې پرېښی و،داچې ماشوم ته یې باید شیدی ورکړې وای نو اړه شوه ترخو بازارته ولاړه شي او یو شیرچوشک ورته راوړي،همداسې یې وکړل زوی یې خپلې مور ته وسپاره او خپله یې له ځانسره دخپلې خاله لور حفیظه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لاسه ونیوله او په شهرنوکې د فاینسټ سوپرمارکېټ په لــور روانــه شــوه، فاینسټ هغه پلورنځی دی چی اکثریت مشتریان ،پېرېدونکي او ورتلونکي يې په کابل کې مېشت بهرني وګړي دي.
ناجیه کومه بهرنۍ یا غربۍ نجلۍ نه بلکې یوه افغانه وه ،کله چې دې پلــورنځي ته راورسېدې او داخل ته ورننوتلې نــو یــې ســترګې ګرځــول پیــل کــړل د پلورونکو اجنانسو ننداره یې کوله اودهغوی دبیو پوښتنې یې کولې دوی لاپــه پېرلو بوختې وې چې ناڅاپــه یــې ترشــاه دیــوه وېرونکــی درز اواز واورېــد. دایوه انتحاري حمله وه چې په شهرنوکې په فاینســټ ســوپرمارکېټ ترســره شوه ،په یوه شېبه کې هرڅه بدل شول،دفاینسټ د ښــو شــېبو مخکنــۍ لــه خوښی او خوشبو ډک ماحول په یوه وحشــتناک او وېروونکــي مــاحول بــدل شو،ځمکه د شهیدانو او ټپیانو نیمو پرتو تنو،د بدن نــورو غړو،ټپیــانو او وینــو ونیوله او یو سور رنګ یې ورکړ او فضا په ګرد،دوړو اوداور په لوګي پټــه شــوه هېڅ نه ښکارېدل په څو شېبوکې یو کوچنی قیامت جوړ شو،هره خوا له لرې او نږدې څخه د چیغو او ژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل،امبولانسونه راورســېدل او په پېښه کې شهیدان اوټپیان شوی جســدونه یــې روغتونونوتــه انتقــالول،د شهیدانو اوتبیانو وارثینوته دپېښې ساحی ته دورتللو اجازه نه ورکــول کېــده.
کله چې ناجیې او حفیظې ډېر ځنډ وکړ نو په کور کې یې د مور ورته تشــویش پیداشو ،پرېکړه یې وکړه چې ګرځنده مبایل ته یې زنګ ووهي خوکله چې یې هڅه وکړه بریالی نشوه ،نور یې هم تشویش ډېر شو ،څو دفه یې بیا هڅه وکړه خو نتیجه یې ورنکړه، بیایې د کوچني زوی فیصل په غلې کولــو او مخچلولــو پیل وکړ اوس نو دناجیې او حفیظي لپاره انتظار کول هم ورته ستړی کــوونکي برېښېدل او شېبه په شېبه یې قهر او غوصه ورته زیاتېده، د (فیصل) نیا فکر کاوه چې دوی دواړه به په چکر ګرمې شوي وي او ماشومه به ورنه هېره وي خو اصلاً خبره داسې نه وه،کله چې یې تمه قطع شوه نو یې دکورنۍ نورو غړو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تماس ونیو خو تر دې دمه لا ددوی دکورنۍ څوک خبر نه چې په شهرنوکې انتحاري حمله شوي اویاهم ناجیه او حفیظه فایسنټ ته تللې دي.
په همدې وخت کې یې ټلوېزیون ته فکر شو چې د عاجل خبر تر سرلیک لاندې د ټلوېزیون په ښکتنۍ برخه کې سره کرښه تېر بېږي ،ورسره جوخت وياند پر سکرین را ښکاره شو او د عاجل خبر د اوریدو بلنه یې لیدونکیو ته ورکړه، هغه همدا پېښه وه کومه چې نن په فاینسټ کې شوه وه، د دواړو نجونو کورنۍ لاپسې وارخطا شوې ،د ناجیې او حفیظې مورګانې او دکورنۍ غړي لاپه همدې کشمکش کې وي او دهغوی د پیداکولو لپاره یې پلانونه طرحه کول چې دناجیې مورته په یوه ډیجیټل نمر زنګ راغی مخې سره یې اوکې کړ،څوثانیې یې غوږ ته نیولی و ،خوپرته له دې چې څه ووایي مبایل یې له لاسه پرېوته دکورنۍ غړیو چې ټولې ښځینه وې ،داچې د جمعې ورځ وه نو نارینه څوک یو اوڅوک بلې خوا وتلي و، ښځې راغلی د ناجیې له موره راتاوې شوې او د خیر خیر چیغې یې وهلې کله چې هغه په هوښ راغله لکه د لېونۍ په شان یې اخوا دیخوا منډې پیل کړې،خو د ناجیې عمه چې یوه زړوره او هوښیاره ښځه وه په ارام زړه یې ورڅخه پوښتنه وکړه چې زنګ چاوهلی و،هغې ورته وویل له روغتون څخه زنګ و،نوموړ باید روغتون ته ولاړې شو،ځوانې نجونې یې په کور کې پرېښودې او د ناجیې مور او عمه د کابل څلورسوه بیستریز روغتون ته ولاړې،هلته یې هغه ټول ټپیان چې دهمدې پېښې له امله ورته راغلي وکتل خو نه ناجیه اونه هم حفیظه پکې ولیدل شوه،وروسته د روغتون دمسؤولینو لخوا هغه ځای ته بوتلل شوې چېرې چې مړي او جسدونه ساتل کېږي.
سره له دې چې نور ددوی په زړونوکې سکه او متره نه وه پاتې خو بیا یې هم په کاواکه قدمونو او لړزانده لاسونو د څو تنو مړو څخه سپینې ټوټې پورته کولی ،خو دخپلې لور او وربرې جسد یې پیدا نکړ، د وتلو په وخت کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناجیې مور دوروستي جسد له مخ څخه د پردې پورته کولو سره دومره لوړه او ډارونکې چیغه وکړه چې په ځمکه را پرېوته او په لوغړېدا شوه، د ناجیې عمه ژر خپله ورېندار باندې ور پرېوته کښې یې نوله هغې فکر کاوه چې لــه جســد څخه وېرېدلې، خوکله چې یې په جسد فکر شو ګوري چې تور ویښتان یې په تېر داسې را خواره پراته دی چې اوس یې د وینو له امله سور رنګ خپل کــړی دی او دا جسد بل څوک نه بلکې پخپله ناجیه وه.

له دې سره د ناجیې عمه هم وارخطاه شوه خو جرئت او مــرال یــې لــه لاســه ورنکړ،ددې جسد ترڅنګ دبل پروت جسد مخ یې هم لوڅ کړ اوس نو دناجیې په عمه کې هم هېڅ ځواک پاتې نشو ځکه چې دا جسد د حفیظې و اوهغه هم شهیده شوې وه ، مخې سره یې د مړي رسمیآت په روغتون کې خلاص کــړل ، کورنۍ ته یې فون وکړ او له پېښې یې خبر کړل.

کله چې جسدونه په روغتون کې د مــړو وینځونکــو لخــوا لمبــول شــوي و د حفیظې له لاسونو څخه د سرو زرو دولس بنګړي ویستل شــوي،داچې پېښــه ډېره غمجنه وه نو کورنۍ یې د بنګړیو اونورو شــیانو پوښــتنه ونکــړه ،مګــر د تدفین او دعا له مراسمو وروسته کله چې ددوی کورنۍ پــه روغتــون کــې لــه ناجیې او حفیظې سره د سروزو ګاڼو غوښتونکې شول ،هغوی پــه ځــواب کــې وویل :تاسو ونه لیدل چې دهغوی جسدونه ټوټه ټوټه ول موږ خبر نه یــو چــې چېرې ورڅخه پرېوتي دي،یوه مړي وینځونکې وویل چې ددې یوې نجلۍ لاس مو دبلې نجلۍ د لمبولو په وخت کې دهغې له نس څخه راووېست ،نوپه داسې حال کــې یــې بنګــړي اونــور شــیآن چېــرې پــه لاســونوکې پــاتې کېــږي. هغې وویل ناجیه په منځه دوه نیمې شوې وه او نس یې شلېدلی و او د حفیظی د بدن غړي څه دپېښې په ځای کې پاتې و اویو لاس یې د ناجیې په خېټه کې ننوتی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناجیې د خپلې مور په کور کې د دمې جوړېدو ارمان له ځانسره قبرته یوړ اوهغه دمه یې په هدیره کې جوړه شوه خو د هغې کوچنۍ زوی فیصل) چې اوس پنځه کلن دی منډې وهي خولاهم په دې نه پوهېږي چې مور یې څوک او چېرې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمالیکونه

نن له غرمې راپه دېخوا راباندې الهام کېده،نه پوهېدم دڅه به وو،دشعر خونــه وو،ځکه چې شعر مې ونه لیکه، نودابه څه وو؟ نه هېڅ نه پوهېږمه،یوڅه خومې باید لیکلي وای، کېدای شي کوم دوست بــه مــې پــه یــاد شــوی وي،یابــه زه چایادولم، داخوهم له امکان څخه لرې نده چې په کور کې به مور،پلار خویندو وروڼواویاهم دوړو مور یادکړی یم،خیر هرڅه چې وو، یو وخت مــې فکــر شــو ،ګورم لاسونه مې چاپېر دي او د کمپیوټرمخې ته ایښی کیبور لکــه دارمــونیې دتنیوپشان زور کوي او ټکهاری یې پورته کېږي،دکمپیوټرپرسکرین هم یــوه توره لیکه په تېزۍ سره ځغلي، خوبیاهم پوه نشوم چې څه به لیکي، چاته بــه یې لیکي،خوکېدای شي کوم ملګري یا ملګرې ته دمینې کوم لیک وي،څه بــه پکې لیکي، څنګه یې لیکي،ولې یې لیکي ،څنګه به یې ورته استوي،بیاهم پوه نه شوم چې همداسې به وي اوکنه؟ سترګې مې هېڅ له سکرین نه نه اوښــتې، او ورپورې نښتې وې،خوخط ښه په بېړه پرې مزل کاوه داسې لکه دشــپې پــه ناوخته کې چې پرسړک هېڅ رش او بیر وبار نه وي ، اوپه کلي کې کــوم چاتــه کوم مشکل پیداشوی وي،یا ناڅاپه ناروغي پېښه شوي وي ،مــوټر ســړک تــه راووځي اوښه دزړه له اخلاصه مزل کوي،داسې یې منــډې وهلې،خودتعجــب ځای دادی چې دابه څــه وي،څــه بــه پــرې لیکــل کېــږي ،چاتــه بــه لیکــل کېږي،اوڅوک به یې لیکي، زه خو نه وم ولې که زه وای نو دومــره خوبــه پــوه شوی وای چې څه لیکم او چاته یې دڅه لپاره لیکم، ګوتومې دکیبــورډ پــرمخ خالونه لمس کول چې ،ترڅنګ ایښی موبایل مې په لــړزه شواوښــکلې نغمــه پکــې وغږېــده چــې زه یــې لــه واره متوجــه کړم،لــه هلوســره مــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوربدل،(زماخطونه له خپل ځان سره سمبال وساته:: ښه يې په خيال وساته ،چې ورک يې نکړې).

اوهواسراره ته يې، دانو هغه څوک وو چې کېدای شي دازما دګوتو هسې به دهمده لپاره وي، او دته به يې څه ليکل، کله چې مورږ واړه وو نو په هغه وخت کې نه کمپيوټروو اونه هم بله الکترونيکي وسيله وه ، چې ليک يا پيغام يې استولی يا رسولی وای،نو مورږ به يو بل ته په کاغذ ليکل کول او کله چې به مووليدل سره به مو تبادله کړل، چې تر ډېره به موساتل،که څه هم مورږ په يوه کلي کې اوسېدو،خودومره ديوبل په زړونوکې ننوتي وو، چې هغه وخت کوم چې مورږ به له يوبل نه بېل شو،هم به مو نه شوه زغملی،نوبه موپه کاغذخپلې خبرې يوبل ته کولې داسې لکه مخامخ چې ناست ،ولاړ اويا هم په لاره روان يو،په هغه وخت کې مورږ په املاء او انشاء هم سم نه پوهېدو خو بياهم مورږ دواړه په خپلو او يودبل په ليک پوهېدو او مطلب به موترې اخسته.

دهغه له دې سندرې سره مې ورته وويل چې هغه ليکونه خومې له ځانسره ساتلي خو اوس مې درته بل ليک ليکه،هغه په ټيليفون کې حيران شو،چې هغه څنګه؟ او داڅنګه کېدای شي چې زه دې اوس درته په يادشم او درته فون دې وکړم،ماوويل(لکه باران مې په زړګي را وربدلې راغلې،عمر دې ډېر دی همدا اوس مې يادولې راغلې)،خوزما په زړه په رښتيا سره اسرار نه وربده ، څه څه راغلم !؟

چېرې راغلم؟

له دې سره مې ورغبرګه کړه،ښه نو زما نمبردې څنګه پيداکړو او چېرې يې؟

:ته وګوره چې نمبردکوم هېواد دی،چې مې وکوت،نو نمبردافغانستان وو،ولې چې کود يې ۰۰۹۳وواو سيمکارت يې هم اتصالات وو،نور هم حيران شوم،هلکه داخودافغانستان نمبردی کنه،په کړس کړس يې وخندل ،ښه داپربږده دارته ووايه چې زه درشم اوکه ته راځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه زه درځم ووایه چې په کوم ځای کې یې،ښه سمه ده دخدای پامان!
اهو داپرده څه شوي ،ده خوراته دځای ادرس هم ونه وایــه،نړدې وه چـــې لــه پر یشانی نــه مــې زړه وچوي،سـر رابانــدې وګرځېده،پــه ټنـډه مــې خولــه راغله،همداسې لکه دبت پشان پاتې شوم،لمړی ځل وو چې غوصه مــې ورتــه راغله،له ځانسره مې وویل ښه نـو تــه ده ساده تــه وګوره،خلــک همداســې کوي؟،تاخوبه لږ صبرکړی وو،اوس یې ټېلیفون هم کار نه کوي، مخې ته پــروت مېز مې په سوک په زوره وواهه چې پرې له پاســه ایښــی کمپــوټر همداســې نــړدې وه چـــې لانــدې پر بــوځي،چې ددروازې تــک تــک شــو ځــواب مــې ورنکړ،دروازه راخلاصه شوه، ګورم چې اسرار له خندانه شین دی اوداخــل تــه راغی،ای خدای دې انصاف درکړي،پېژانده خومې نه خو لــه خنــدااوحرکاتویې پوه شوم چې همدی دی،هغه اوس ډېر غټ شوی وو،هغه پخــوانی اســرار نــه وو،ای !زه به هم غټ شوی یم کنه! ماته خو خپل ځان نه معلومېږي څومره چې ماته هغه غټ ښکاري کېدای شي هغه ته به هم زه همدومره ښکارم.
اسرار له تېرو۱۲لسوکلونوله خپلې کورنۍ سره په کاناډاکې اوسېده ،خوله یوبل څخه مو هېڅ خبرنه لاره،اوپه همدې ورځوکې افغانســتان تــه راغلــی وو،پــه رښتیاهم چې زړه په زړه آینه وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ ناوې

په خپله به يې خدای خبر چې لمونځ کړی وو کنه،پرهغې يې اواز وکړ ونجلۍ! پاڅېږه لمونځ دې وکړه ،هغو کوچنيوهلکانوته چای تيارکړه چې ښوونځي تـه به ځي.

نجلۍ په خپل ځای کې اړخ بدل کړ،ستوماني يې وو ېسته ،غاښونه يې سره وچيچل ،اوږده ساه يې واخسته،سترګې يې ومښلې په ځـای کـې کېناسته،خوب يې لا په سترګوکې وو،سربه يې کله يوخوا اوکله بل خواته کوږ شو،لکه ټېکې(مرغۍ) چې په کرونده کې په زهرو لـړل شـوي غـنم خـوړلي وي،لاس يې وغزاوه،ټکری يې راواخست په اوږدوخـوجړو وېښـتانويې ښـور کړ،وېښته هم خدای دېته ورکړي وو،سم يوه ګېډۍ وو،يوځل يې په ناسته هـم شخې ووېسته او پورته شوه،څوشېبې وروسته بيـا کـوټې تـه ننوتـه،لمونځی (جای نماز) يې را واخست لمونځ يې وکړ،بېرته له کوټې ووته ،نېغه دتنور کوټې ته ولاړه،تورچای جوش يې له تناره په داسې حال کې راوو ېست چې سمه نيمه پسې په تنورکې ورکه شوه،په بېړه يې کوچنيو ورونوته چای تيار کړ،هغوی يې له خوبه راويښ کړل،مخ اولاسونه يې ورته پرې مينځل،په دسـترخوان يـې را ټول کړل،هغوی چې کله ښوونځي ته ولاړل،دې دکور پاتې کارونه پيل کړل،په دې وخت کې پرې دکوټې له منځه اواز وشو زرلښتې وزرلښتې! دې ورتـه آآآ ناري کړې،خوهغې يې اواز وانه وربېده،بيايې شورماشور جوړ کړ،خـدای دې تـا تور مخې ،کنداسه په ماروچيچل کې،داپه تاخه تور مرګ ولګېده،چې غـږ نـه راته کوې؟ته صبر وکړه چې زه دې اوس چاره وکړم،که مې ستاځای هم دمـور ښنګ نکړاودهغې تورې هديرې بنديوانه مې نه کړې نو زما نوم به هم قندي نه وي،نوم يې ډېرخوږ وو خو پخپله ډېره ترخـه وه،پسـې راغللـه لـه ځانسـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوربدله،دادې خدای نه بخښي چې ستاپشان ،لېونۍ لور يې زېږولې ده،نجلۍ ته راورسېده اوپه کمڅيوکې يې ورته ګوتې بنـدې کړې،داسـې حـد تـه يـې ووهله،چې يو دوه يې ترې هېر کړل،نور يې ورته يوځل بياپه سپکو سپورو پيل وکړ،ته وګوره چې زه دې څومره ژر له دې کوره رنګ ورکومه،هغـه خلـک دې هم،خدای ووهي،ويل يـې چـې دربېمـه،ورځ بيـا راځي،خـو همداسـې ورک شول،که داځل راغلل،لـه سـترې مشـې دمخـه سـتا مردارمخـې دسـتمال ورکوم،نوره دې په دې کور کې نـه شـم زغملی،نجلـۍ راغللـه پښـوته يـې پرېوته،نه نه مورجانې دخدای لپاره چې داکار ونکړې،هيله کوم هغـه کونډتـه مې مه ورکوه،زه له هغه سره واده نه شم کولای،دهغه خو مشره لور واده شـوې ده ،په کور کې اولادونه يې هم له ما مشران اوهمزولي دي، پام کوه چې داکـار ونکړې،کنه زه به مړه شم.

ميرې يې په کړس وخندل،ورته يې وويل زه خو غواړم همدا ،اوس دې په يونه يوچل له خپلې مخې لرې کوم.

دوه ورځې وروسته هغه خلک راغلـل چـې يوځـل دمخـه هـم دزرلښـتې غوښتوته په مرکه راغلي وو،اوس ددې پلارهم په کور کې وو،خودهغه شـتون ددې لپاره هېڅ ګټه نه لرله،ولې چې دهغه په ذهن کې يې نوې ښـځې داسـې زهر پيچکاري کړي وو،چې پلار يې هم اوس دهغې له شتون نه په نـه شـتون خوښ وو،نفرت به يې ترې کاوه،دماخوستن له ډوډۍ خوړلو وروسـته راغليـو خلکو بيادښېښۍ خبره ياده کړه، ميره يې چې له ښځوسره ناسته وه،خاوندېې ورپسې راغی اوحال يې ورسره شريک کړ،هغې هـم پـه مکرجنـه لهجـه لـه سترګو اوښکې وڅڅولې مېلمنوته يې مخ واړاوه،که څـه هـم چـې زرلښـته کوچنۍ اوستالېور پوخ سړی دی اودابېچاره يې دلـور پرځـای ده خـو زه هـم سياسره يم،اونه غواړم چې چې خدای مکړه سباکومه بدنامې راته را واوړي،په خپله هم په کور کې کوچنۍ لور لرم،هسې خو مې زرلښته هم لور ده،خـووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې خور لور په عزت واده شي،ښه ده،نوموړ په دې ریشته خوښ یو،دستمال یې ورکړ،زرلښتې باندې له ډېرخفګان نه بېهوښي راغلله،تر درې ورځویې لـه ډوډۍ او اوبوڅکه ونکړه.

څو اوونۍ وروسته یې واده هم تیار شو،کوچنۍ زرلښته دمیرې لخواد وهلـو او ډېرولوپرمټ ډولۍ کې کېنول شوه،هغې به چې خپل دوه کـوچني اوبـې مـوره وروڼه په چیغو ولیدل نو له ډولۍ نه به راکوزه شوه، دواړونه به یې غېـږه تـاوه کړه،ډېرې چیغې به یې ورسره وکړې،مګر میرې به یې بیاله مټ نه ونیوله،ورته به یې وویل،چې هم ځان شرموې او هم موږ،څوځله ډولۍ ته له پورتـه کېـدو اوښـکته کېـدو وروسـته یـې نجلـۍ روانـه کړه،خـودهغې چیغـې لاپسـې لوړېدې،دلته یې وروڼوهم ځانونه په ځمکه ځمکه وهل اودخور خور نارې یـې وهلي،دلارې تر نیمایي پورې دزرلښتې چیغې ورو ورو کمېدې اوبلاخره ورکې شوې،لاره نږې اته دقیقې وه،سپین ږیری زوم امېل په غاړه مخکې روان وو او وروسته پسې ځوانانو ډولۍ په اوږه روانه کړې وه، کورته چې ورسېدل ،ښځې راټولې شوې،ترڅو ناوې له ډولۍ راکـوزه کړي،ښـه راغلاسـت اودنـوي کـور مبارکي ورته ووایي،کله چې یې له ډولۍ نه شال اوچت کړ،ګوري چې ناوې پـه ډولۍ کې نسکوره پرته ده، اوپه رښتیا یې هم دمیرې ژمنې حقیقـت مونـدلی وواودتل لپاره دخپلې مورپشاه په ابدي خوب ویده شوې وه.

نوټ: ټېکه یوډول مرغۍ ده چې دغنمو دکر په وخت کې راپیداکېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلټنه

زه يې منيجر وم ، د سهار په پوره اته بجې مې فورمې ورباندې وو بشلې،هريوه ته مې ساحه په ګوته کړه، دې ته مې وويل : څه ته دخپل کور شاوخوا ته کورونوکې دې سروې وکړه، داځکه چې ستا کور له دې ځايه ډېر لرې دی ،ترڅو چې له کار خلاصولو وروسته بېرته دفتر ته راځې اوبيا کورته ځې، ډېره درباندې نا وخته کېږي، هغه هم خوشحاله شوه او له دفتره ووته.

ټول له دفتر څخه ووتل لس بجې وې په دې خاطر چې د سروې کوونکيو حال واخلم ،ترڅو له کومې امنيتي يا بلې ستونزې سره نه وي مخ شوي، هريوه ته مې بايد زنګ وهلی وای،همداسې مې وکړل،د لېست له مخې دهريوه له نوم سره دفون شمېرې ترڅنګ ټوله پېژندنه راسره وه، د ځو تنو حال اخستلو وروسته مې عابدې ته زنګ وواهه.

کله چې يې فون اوکې کړ،ترسلام او پوښتنې وروسته مې ورته وويل: څه دې وکړل؟

هغې ځواب راکړ بس همدا اوس ساحې ته را ورسېدم.

څه!!؟؟ داڅه وايې ستا همکارانوخو هريوه دوه او درې فورمې کار کړی دی اوته ايله اوس ورسېدې؟

ـ ښه سمه ده هله نو ژر ژر کوه کار دې پيل کړه، شله شله (ګوډه ګوډه) مه کېږه کارونه دې په چټکتيا سره وکړه چې بيا درباندې ناوخته کېږي، له دې سره هغې د ښه ځواب په نه زړه او ټيټ اواز راکړ،ماهم فون قطع کړ.

ماذيګر ټولو خپلې فورمې را وړې،دفتر کې يې وسپارلې او هريو خپل کورته ولاړ.

د ماښام شپږ بجې وې چې عابدې زنګ راته وواهه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ صیب ! زما کار خلاص شو څنګه وکړم،اواز یې سم راته ښکاره نشو، ترځواب ویلو مخکې مې ترې پوښتنه وکړه،ته خو ښه یې ایا کومه ستونزه خونــه ده در پېښه شوې؟ ستا اواز راته سم ښکاره نشو.

ـ نه نه! هېڅ خبره نشته هسې لږ ستړې شوې یم .

ـ ښه سمه ده څه کورته ولاړه شه سبا چې نورو فورموپسې راتللې دا فــورمې به راته وسپارې.

ـ ښه سمه ده صیب همداسې کوم.

فون یې قطع کړ،ماهم د نورو کار کوونکیو د فورمو په چک کولو پیل وکړ،ســبا چې د کار وروستۍ ورځ وه ټول کار کوونکي راغلل فورمې مې ورکړې او کــاري ځایونه او منطقې مې ورپه ګوته کړې، عابدې هم خپلې پرونۍ فورمې راکړې او نوې مې ورکړي،هغې په رښتیا سره خپل کارونه په پوره صداقت او رېښتونولۍ سره ترسره کول او دهمدې باور له مخې ماهم د ډکوشویو فورمو د کورته وړلو اجازه ورکوله کنه قانوني لاره یې داده چې هر سر وې کوونکی باید مــاذیګر د کار په پای کې خپلې فورمې دفتره ته وسپاري خوماپه هغې باور لاره چــې پــه صداقت کار کوي.

نن یې بیا کارونه تر خپل ټاکل شوي وخت یو نیم ساعت وروسته خلاص کړي و چې زنګ یې راته وواهه،مخکې له دې چې هغه څه ووایې زه پــرې ور مخکــې شوم،که کار دې خلاص وي اوکنه کورته دې ولاړه شه ،هغې هم یواځې د ښــه په ویلو سره بسنه وکړه او فون یې بند کړ.

سبا مې له نورو کار کوونکیوسره حسابي وکړه هریوه ته مې خپله حق الزحمــه ورکــړه او پــه خپلــه مخــه ولاړل،۱۱ بجــې شــوې خوعابــده لاهــم نــه را معلومېده،همکارانو نه مې یې پوښتنه وکړه، پروین راته وویل:

ـ صیب هغه دا دوه ورځې راته ښه نه ښکاري فکر کــوم ناروغــه ده اوس مــې ورسره خبرې وکړې ویل یې لاره کې یم او درځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی مې رخصت کړل ما خپل کارونه پیل کړل،یوولس نیمې بجې وې چې دروازه ټک ټک شوه د راتللو اجازه مې ورکړه ګورم عابده ستړې او ستومانه داخل ته را ننوتله،سلام یې ادا کړ ،خو په څهره کې یې یو ډول مایوسي بر ښښېده، خبرې یې پیل کړې:

ـ صیب وبخښی ماویل نن خو هسې هم کار نشته نوومې ویل چې په قراره به ولاړه شم او بل داچې لږ طبعت مې هم ښه نه و نو زه د ناوخته راتللو اوپه کار کې ځنډ کولو په خاطر بخښنه غواړم.

کله چې یې زماڅنګ ته په مېز خپل دغاړې دستکول کېښود ورته متوجه شوم چې په کیڼ لاس یې دستکول له اوږې را کوز کړ اوپه همدې کیڼ لاس یې فورمې له بیک څخه را ووېستې ، زما مخې ته یې کېښودې اوخپله په څوکۍ کېناستله.

پرته له دې چې فورمې یې چک کړم حساب مې یې وکړ پیسې مې ورکړې.

ـ واخله دا وشمېره او له خپل نوم سره دې په دې خالي خانه کې لاسلیک وکړه.

نجلۍ راغله قلم مې ورکړ لاسلیک یې هم په کیڼ لاس وکړ او پیسې یې پرته له شمېرلو بیک کې کېښودې.

ورته ومې ویل : عابدې! پیسې دې وشمېره او ولې په کیڼ لاس لاسلیک کوې ټوکه مې ورسره وکړه ایا ته ډوډۍ هم په کیڼ لاس خورې؟

ټنډه یې تروه شوه هو صیب همداسې ده زه ډوډۍ هم په کیڼ لاس خورم.

خبره مې یې ټوکه وبلله په خندا شوم ورته خوپه همدې وخت دعابدې لخوا ددستکول په غاړه کولو په وخت کې مې فکر شو چې دهغې ښي لاس په مړوند کې نشته.

له دې سره مې په زړه کې یوه ترخه څړیکه وشوه ،په سترګومې تیاره راغله او حواس مې له لاسه ورکړل،دچایو پیاله مې له لاسه پریوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله دتېرې ورځې خبره چې عابدې ته مې وویل: شله شله مه کېږه دهغې په خبروکې ټکنۍ کېدل او د نورو ورزو خلاف چلند او مایوسي هریو مې پــه څــو لحظو کې لکه د فلم پشان په مغزوکې تېر شول.

ډېر نا ارامه شوم،نه پوهېدم څنګه ورڅخه بخښنه وغواړم او قناعــت ورکــړم چې تر دې وړاندې زه په دې نه وم خبر چې هغه یو لاس نلري،هغــې غوښــتل رخصت واخلي او ولاړه شي ،زه ورپورته شوم مخې ته یې ودرېدم ورتــه ومــې ویل:

ایا امکان لري چې ما وبخښې؟

په داسې حال کې چې قدم یې پورته کاوه په ښځ یې را وکتل ولې تاڅه کـړي چې له ما یې بخښنه غواړې؟

ماورته وویل دهمدې لپاره چې تېره ورځ مې تاته په نا پوهۍ او ناخبرۍ کــې د شلې خطاب وکړ خوزه قسم کوم چې ستا په معلولیت دغه دوه دقیقې مخکــې پوه شوم.

له سترګو یې رڼې اوښکې جاري شوې ،نه صیب هیله کــوم خــدای مووبخښــه هېڅ خبره نشته او نورې خبرې یې پسې داسې وغزولې:

که زه یې باک وګڼم په ورځ کې لس ځلونه هم ډېره له داســې خبروســره مــخ کېږم ،که په کور کې وي،که په لاره،که په مــوټر کــې ،کــه پــه دفتــر او نــورو ځایونوکې چې څوک کوم معیوب شخص ته غږ کوي زه داسې فکر کــوم چــې ماته وایي دومره ډېره زوربرم خو پوهېږم چې دا خبره مې اوس له ژونــد ســره لکه زما دنوم پشان تړلې ده نو ځکه یې باک نه ګڼم.

د عابدې اوښکې چې لکه شبېه شبېه باران پــه ســپین مــخ روانــې او ښــکته ګریوان ته یې توېدې راته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوکاش زما دښې لاس پرځای کیڼ لاس نه وای،هلته به مې فکر کړی وای چې یو لاس مې نشته خو اوس داسې یم لکه دواړه لاسونه چې مې نه وي،همدا یې وویل او روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې پایلې

سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای ښښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شولو،داچې زه دشپې لس بجې له وظیفې څخه کورته تللی وم نو کوچني ماشومان ټول ویده وو،په همدې خاطر سهار ټـول رانــه را تــاو ول ، د مور څنګ ته مې ناست وم،لامې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نــه وو چــې پــه جېب کې مې موبایل وشرنګېد،دزنګ له راتللو سره مې مور راتــه راوکتل،پــه ترخه موسکا یې وویل:

زویه!یوخوستاملګري هم سم پېریان دي،دمه دې لا جوړه نده،بیایې درپســې زنګونه سرکړل، موبایل یې رانه کش کړ،بس چې هرڅوک وي خپل کاربه کوي، خپل چای دې نوش جان کړه، دوی وزګار دي.

خوداچې شمېره نوې وه او ومې نه پېژندله، ورته مې وویل، مورې!کېدای شــي کوم بل څوک وي،کاربه یې راسره وي، زما کوم ملګری ندی څکه دهغوی ټولــو شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونــا اشــنا ده، موبایــل یــې راکړ،ماشومانوته مې وویل غلي شي، چې اواز واورم، زنګ ډېــر اوږد شــو، نــور دبندېدوپه حا ل کې وو چې د تائید تنۍ مې کېکاږله، زمــا عــادت دی چــې زه چاته زنګ ووهم اوکه بل څوک راته زنګ ووهي نو دخبرو پیل ورسره په سلام کــوم،ډېری خلــک دي چــې دفــون کولــو پــه وخــت کــې (هلــو،بلې،اورې) اویانوراصطلاحات کاروي ،نومې سلام اداکړ،له هغې خوا مې ډېرتیــت ،کمــزوی اوزړه نازړه اواز ترغوږه شو،(سلام شماکی هستین؟)اواز دنجلۍ وو،په دري یې خبرې کولې، څواب مې ورکړ زنګ تا وهلی دی باید چې ته ځان راوپېژني،کله مې د مور، پلار او کورنۍ دنورو غړیو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبــرې هم نه وې کړې،لکه د لارورکي پشان مې اخــوا دیخواکتــل،خودا ښــه ووچــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مې پرده وکړه اړیکه پرې شوه،ماهم سرپسې ونه ګرځاوه فکر مې وکړ شمېره به یې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقیقې وروسته بیا زنګ راغی هماغه شمېره وه، اوس مې نو چاى څښلی وو، ښه مې اشتها صافه وه،له کوټې ووتم له حویلې دباندې مې ځواب ورکړ، خو نجلۍ بیا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه،چې ته څوک یې او بل داچې زما شمېره دې له کومه کړې؟ ماته یې خبرې دمسخروپشان ښکاره شوې،ورغبرګه مې کړه،داچې زه څوک یم، وروستۍ خبره ده،خوته ځان ځکه راوپېژنه چې زنګ دې وهلی دی .

نجلۍ وویل چالاکي مه کوه،سم حال راته ووایه، چې شمېره دې له کومه کړې، ځکه چې له دې شمېرې نه دشپې په لس بجو زماموبایل ته زنګ راغلی وو خوداچې زه ویده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې نه دی درکړی،دنجلۍ خبروته مې زړه تنګ شو ورته مې وویل:وګوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنګ ووهه او ما مه چېړه، خو نجلۍ په خپلو خبرې کې جدي ښکارېده، قسم یې راته وکړ چې همداسې ده ،لکه څرنګه چې مې وویل،خو ماځکه نه شوای منلی چې ماورته زنګ نه وو وهلی اونه مې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داځل مو خبرې په همدې کش وګیر کې تر پنځلسو دقیقو واوښتې، اجازه مې ترې واخسته ،خو ژمنه مې ورکړه چې زه بیادرته فون کوم.

دفون له بندولوسره سوچنو کې سر شوم،ای خدایه!دابه څوک وي،ایاپه رښتیاهم همداسې ده لکه دایې چې وایي؟بیابه مې وویل هسې نه چې ددفترکومه همکاره مې وي ،یامې په خپلوانوکې کومه یوه نه وي او غواړي به چې ماوازمایي ،چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم دفون له لیارې اوپه دې ویروس ترکومې کچې ککړ یم،له ژمنې سره سم مې زنګ ووهه ورته،خبرې مو بیاهم په پخوانۍ موضوع څرخېدې،اخر یې راته وویل یوځل خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ځان راوپېژنه چې څوک یې،دکوم ځای یې،متعلم یې،محصل یې اوکه کومه دنده لرې؟

ځان مې په تمامه ورته معرفي کړ،له دې وروسته،هغې هم ځان راوپېژانده،نوم یې راته مریم وښود،ویلې یې چې په ننګرهار کې ژوند کوي اوپه یوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې د۱۲م ټولګې زده کوونکې ده،پلار یې نظامي دنده لري .

ماله دې مخکې هم په مبایل او مخامخ له ډېرو نجونوسره خبرې کړې وي،لکه په دفتر کې له همکارانو سره،په کورسونوکې له همصنفیانوسره اوهمدارنګه په ډېری ورکشاپونوکې،خوکله مې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپې اوخوږه لهجه خبرې نه وې کړې،سره له دې چې ښه پوهېږم هغه نجونې چې په موبایل خبرې کوې او بې له کوم ضرورته یې ځانسره ګرځوي ،هسې خلکوته پرې ازار ورکوي،خوددې په خبروکې یوډول عجز،سپېڅلتیا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی راته ښکاره شو،احساس یې راته دروند معلومېده.

هغې به ماته ویل چې اواز دې ډېر راته اشنامعلومېږي،په یو افغاني ټلویزیون کې یې دیوژورنالېست نوم راته واخست چې ستا اودهغه اواز کټ مټ یوشان دی،ماورته وویل شاید همداسې به وي.

دڅه وخت په تېرېدوسره یې دومره له اواز سره اموخته شوم چې که ډېرکله به مې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به وم لکه ډېریولوشی چې مې ورک کړی وي.

دنجلۍ لخوادراکړیو معلوماتو له مخې مې ورپسې پلټنې پیل کړې،زما زړه اوس هم سره له دومره مینې اوبار بار خبروکولو پرې غل وو،هېڅ ارام نه راته،ماویل هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړی وي اوکوم کار راته ونه ګوري.

اخر داشو چې هېڅ پایلې ته ونه رسېدم اوهېڅ معلومات مې ترلاسه نکړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ موخبرې کولې چې زمایوملګری مــې وســره یادکړ،دهغــه دنــوم لــه یادولوسره دنجلۍ ستونی بند شو، په وارخطایۍ یې وپوښتل هغه څه پېژنــې؟ ورته مې وویل هغه خو زماملګری دی همکار مې دی،ډېرښه هلک دی،خوهغې مکمل باور لاره چې مادهغې ورور ښودلی دی نه کــوم بــل څوک،نــویې راتــه وویل:ماله اول نه فکر کاوه چې ته به مورږ پېژنــې او زموږکــوم نــږدې خپلــوان یې،بس دی نور زه لتاسره خبرې نه کوم اوهیله کوم راځه چې یوبــل هېرکــړو، ماورته وویل مالا تر اوسه ستا کور،پلار،ورورنه اونور څوک ندلي لیدلې خوکــه وغواړم ډېر ژر یې موندلای شم،ورته مې وویل ځکه چې زه یو ژورنالېست یــم، اوپه هر ډول چې وي کره معلومات په لاس راوړلی شم،خوهغې ویل داچــې زه اوته خبرې کوو نوبه څوک هم نه خبر ېږي،نه ستاکورنۍ اونه هم زماورتــه مــې وویل سمه ده بېغمه شه.

اوس زه دومره له مریم سره بلد شوی یم چې که چېرې دیوښکلي څیــز مثــال راوړم نو دا پکې نالیدلې یادوم،زما زړه داګواهي راکوي چې هغه هم زماپشــان ده،اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وګوري خــو د پښــتو اوپښتنو ځینو رسمونو او بندیزونو له امله مو قسمت یاري نه کوي.

یوه ورځ یې راته وویل: داچې زه اوس تادخپل زړه یوه برخــه بــولم او هــېڅ خبره له تانه نه شم پټولی نو غواړم یو حقیقت درتــه ووایم،پــه زړه مــې ډېار ساړه راننوتل،فون مې غوږ ته ښه نږدې کړ،یوخودا تل داسې په قراره خبــرې کوي چې هېڅ نه اورېدل کېږي ،خبره یې زیاته کړه ، اوهغه داچې تراوسه ماله تاسره کومې خبرې کړې یواځې یوه خبره مې درته صحیح نده کړې نــورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا اوسمې دي،که راته غوصه کېږي نــه نو درته وایم یې،خواول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوې.

ښه سمه ده ووایه څه دي.

هغه داچې زمانوم مریم ندی!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر مې راباندې وچورلېده،په فکــر مــې بــوج راغــی،د اور بــدوزغم مــې نــه لاره،دڅوشېبولپاره غلی شوم هغې راباندې نارې کولې خو زه چپ وم،په پنځو میاشتوکې لومړی ځل وو چې غوصه مې ورته راغله په ډېرې غوصې سره مــې ورته وویل،داکوم حماقت دی چې ته یې کوې؟

ببرته یې راغبرګه کړه هیله کوم،جهانه!ګوره اول مې درته وویل چې غوصه بــه نه راباندې کوې، زه ستاله غوصې ډېره وېرېږم،ته خوغوږ شه چــې څــه درتــه وایم،ماوویل بس دی نورهېڅ نه غواړم ستاله خولې یې واورم همدومره بس دی اوکفایت کوي،له نن نه اخواستالپاره جهان دتل لپاره مړ شو،خوهغې ویل هیله کوم فون بندنکړې قسم یې راکړ،ورته مې وویل چې ښه نو ژروایه چې نوم دې څه دی،خودي بیاراته وویل چې نه اوس نه اوهیله کوم ته مې مجبوره کوه هــم مه،ځکه چې زه یې پخپله درته وایم،انشاء الله ډېر ژر،په همدې خبره مې فون ورباندې بندکړ،قهر مې شېبه پــه شــېبه زیاتېــده، ځانتــه مــې هــم قهــرجن شوم،چې زه ولې دومره خوشباوره یم،ماخوله مــریم څخــه هــېڅ خبــره پټــه نکړه،نوبیاولې دې لماسره دومره لویه دوکه وکړه،فکر مې بــدلون پیــل کړ،پــه خپلوټولوباورونو بې باوره کېدم،دزړه دګرمایش ستنې مې مخ په ښکته حرکت وکړ،نن مې پــه دفترکــې هــم کــار خوندرانکړ،هرڅــه مــې پــه خپــل ځــای پرېښودل،اطاق تــه ولاړم ګــروپ (برق)مــې مــړ کــړ،اوږود وغز بــدم،هرډول اندېښنې مې مبلمنې شوې،له ځان سره مې جنګ پیل کړ،داسې لکه چې مــې مریم په مخ کې ناسته وي، یوځل مې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تالــه ماسره داسې وکړل؟

زماپه شونډو اوزړه د مریم نوم اوس سم لکه دمهر پشان ټاپه شــوی وو،یوځــل مې سر ته خنډ ورکړ،نه نه هغه لماسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده،هغه له ماسره ډېره مینه لري،زه ورته تــر هرچــا ډېر ګران یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ورځې مې زنګ ورته ونه واهه خو بيابه مې هم زړه نه صبر بېده،در پيمه ورځ يې مسکال راکړ،ماهم هسې بهانه غوښته،ژر مې ورته فون وکړ،له هلوسره يې په کړس وخندل،خونن خنداد پنځوميا شتومخالفه اوبل شـان وه،حيـران يـې کړم،ددې لپاره چې ځان اوس هم غوصـه اوورنـه خفـه وښايم،غوسـه شـوم ورته،غلې شه نوره خدای ته وګوره ماهېرکړه،ته مانوره هېره کړې يې.

په خورامينه يې راغبرګه کړه،زماړوندعاشقه! ماهېره نه بلکې هېرمې کړه،ولې چې زه مريم نه بلکې مراد يم!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمنه کوچۍ

دسهارتر اذانونو وروسته داوداسه په نیت راپورته شـوم،دکلالویه دروازه مــې خلاصوله چې پلارمې اول غاړه تازه کړه بیایې اواز وکړ دروازه بېرته لــه هغــې خوادرسره بنده کړه چې شمال ډېر تېز دی هسې نه ماته یــې کړې،مــاهم لــه خوبه په ډک اواز ورته ښه وویل اولاندې په وترایۍ ښکته شوم،میدانۍ ته پــه رسېدومې ددواړو لاسونو ګوتې سره وروستې او پورته مې له سره واړول شخې مې وو بسته،ښي طرف ته په تاوېدومې سترګې لــر وروړانــدې دتــورې لــویې کیږدۍ څنګ ته داور په سکروټو ولګېدې،چې داور دپوکولوپه وخت کې سرې سپرغۍ دهواپه لور پورتــه کېږې،خــوداچې اورتــه چــاپوکی ورکــړ هغــه نــه معلومېده.

څوځله پرلپسې سپرغۍ والوتې اخر داور لمبې پورته شوې ،ژړې اوسرې رڼاته ببرکوچیانۍ کمیس وخوځېد،نغری داوسپنوله درې میلوڅخه جوړ شــوی،ډېر ورته تم نه شوم خو که رښتیاووایم دې نظارې ډېرخوندراکړ.

له سړکه پورې وتم،لاندې له شنو اوبوډکه ویایله بهېده،موسم هم دژمي وواوبه یخې وې خو څواني هم ښه وي،اودس مې وکړ راپورته شوم دسړک پــه غــاړه غاړه مسجدته ولاړم لمونځ موپه جمعــې ســره اداکړ،چــې راوګرځېدو،کورتــه ولاړم،قرانکریم مې راواخست،تلاوت مې پیل کړ،څوایته مــې لانــه وو تــلاوت کړې چې دسړک په سر دموټر دټایر کریکو مې فکر بدل کړ،دخیر اواز مې لــه خولې ووت،له دې سره مې قران کریم بنداودبالښت پرسرمې پر ښــود،بیرون ووتم ،ترڅومعلومه کړم چې څه پېښه ده،زموږترڅنګ سړک خــونړی وو ډېــر څوانان او سپین ږیري یې دمرګ کندې ته ورسول،خواوس څکه ډېــر پــه دې مطمین نه وم چې بیابه هم موټر ښوک وهلې وي څکه سهار وختې وو اوپه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې څوک په سړک ډېر اوړي را اوړي نه،بیا مې هم زړه تسلي نه کوله،له کوره راووتم له کلا تر وتلو وروسته مې غوږ ته یو ډول دروند زوګ راغی یوڅه وارخطاشوم ګامونه مې ګړندي کړل،سړک ته ووتم ګورم هغه ځای کې چې مې اودس کړی وو، ورڅخه پاس په سړک خلک راټول شوي دي،نور هم ور ګړندی شوم،ځان مې ور ورساوه خلک ټول وارخطابښکارېدل ،له رسېدوسره مې دسړک په غاړه د اوبو په (زي)سترګې ولګېدې،چې سوری سوری پروت دی ،لږ ور اخوادسړک په منځ کې وینې هم راته ښکاره شوې،نور نو صبر راپاتې نه شو ژر مې له بختیارنه وپوښتل هلکه څه پېښه وشوه؟

بختیار ووېل ولا ډېربدکارو شو،زه خویې ډېر خفه کړم کریم ماما ډېرښه سړی وو بېچاره باندې مې زړه بد شو،ورته مې ووېل ولې کریم ماما موټر وهلی ؟

ـ نه هغه بېچاره خو ګرځېدای هم نه شي نوپه سړک څه کوي.

ـ ښه نوبیاڅه شوي حل راته وایه؟

ـ دکریم ماما لور کوتره نه وه؟

ـ هو لیدلې مې ده ایا هغه موټروهلې؟

ـ نه هغه یې نده وهلې.

ورته غوصه شوم ښه نو څه اسمان را پرېوتی دی ووایه کنه ته خوسم بېړا یې،ژر ووایه چې څه چل شوی دی هلته په سړک وینې اولته داوبو زی حتماً موټرکومه کوچۍ وهلې ده.

اغامحمدزما اودده کش وګیر ولید رامخته شو راته یې ووېل یاره طالبه ته هم له چانه پوښتنه کوې داخوپه رښتیالېونی دی ،ماوویل ښه نوته راته ووایه چې څه وشول؟

هغه ووېل دکریم ماماهغه لور چې په کوم بل ځای کې اوسېده دوی کره مېلمنه رالې وه د هغې یوه پېغله لور وه، وزیره یې بلله،هغه بله ورځ یې په کور کې محبوبې ډېر صفت وکړ چې ډېره ښکلې او پلونډه پېغله ده،هغه اوس له سړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه تېر بده چې موټر ووهله،ته صبروکړه چې ښنګه به وي،خوارکی یـې ډېـره ژوبله کړې وه،ماپخپله ورسره په موټر کې واچوله،سراویوه پښه یـې مـات وو ،دعاوکړه چې خدای پرې رحم وکړي اوبېرته په خیر راشـي،کریم مامـا ډېـر ورپسې ژاړي: وایي نن ترټولو له وخته پاڅېدلې وه،اوهغه لپاره یې داودس اوبه هم ګرمې کړې وې،دده په دې خبره ماته داور سپرغی رایادې شوې چـې مـلا اذان له نغري پورته الوتې خومنزل ته نه رسېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې انځور

هسې خومې په زړه او ذهن کې ورته ډېرې څهرې په نښه کړې وې او لا به مې نورې هم دزړه په انځورتون کې د خپل فکر پرمټ ترهغو نوری ښکلې مجسمې میناتوري کولې،هره ورځ به مې دغه شکلونه بدلول سم دم انځورګرمې له ځانه جوړ کړی و.خوکله چې به مې په ګوګل پلټونکي انټرنېټي ماشین کې یا هم پــه کوم اخبار،مجله اویا هم په بازار کې له انځــور پلــورونکي ســره د پاکســتان د بهرنیو چارو پخوانۍ وزیرې حنا ربان کهر تصویر ولید نو دابــه مــې نــا لیــدلې سترګوته نېغه ودرېده.ددې خبرې څو دلیلونه دي چې ولې به مــې پــه خپــل ذهن کې له ترسیم او نقاشي شویو څهرو څخه هم ډېره د حنا رباني پ ِمخ کې ددې تصویر لیده او انګېرله به مې چې ګواکې همداسی ده.

یو دلیل یې دا و چې شمع هم د حنا رباني په شان یوه مســتعده او رنســانس راوړونکې سیاستدمداره وه او هم لــه خبــرو معلومیــده چــې خوښــېږي یــې دسیاست ملګرې و اوسي ،هماغه شان زیرکه او چالاکې غږېده.

دوهم دلیل یې دا و چې ماته به پ ِټولو نجونو او مېرمنو کې حنا رباني ښــکلې ښکارېده او داچې په نالیدلې فضاکې مې له ځانسره اټکلونه کول نو به مې ویل چې: شمع به هم دهغې په شان په قد اوږده، په غوښه نیمــه اباده،دبیضــوي او روښانه مخ ،ګڼو خو لنډو وېښتانو،جګې پوزې ،اوږدو سترګو او سپین ته مایــل غنمي رنګ لرونکې به وي.

کله چې به یې په خبروکې لنډه سکتنه کوله ،په څو خبرو پسې بــه یــې هیلــه ورکوونکې موسکا وکړه نو له ځانسره به مې ویل چې مکمله د حنا فوټوسټېټ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ به مې ددې لیدو لپاره په زړه کې نوې هیلې پیدا کېدې،خوله خپل فکر او اند سره مخالف به دا کار راته زموږ په پښتنه ټولنه کې ناشونی ښکاره شو، شاید دهغې مینه به دومره پیاوړې وه چې کله کله به مې په خپله پښتونولۍ پښېمانه شوم،ویل به مې کاش چې تاجک،ازبک ،هزاره اویاهم دکوم بل قوم وای ،لکه دپښتنوپشان دومره اګر مګر خوبه پکې نه و.

خوپه هغه متل مې باور راغی چې وایي: غر په غر نه ورځي خو انسان په انسان ورځي،نه پوهېږم څنګه قسمت دخپلې انګېرنې په خلاف دهغې ترڅنګه په ناڅاپي توګه وربرابر کړم،یوه ورځ مې و غوښتل چې ویې ګورم خو بیا هم دبهانې مخه نه را معلومېده ناڅاپه یو چا ددوی په کلي کې مېلمه کړم او هغه کور چې زه پکې مېلمه وم ددوی له کورسره بېخي څنګ په څنګ و اوبله تر ټولو ښه خبره دا چې دوی او هغوی سره راشه درشه هم لرله.

مخکې له دې چې هلته ولاړ شم له شمعې سره مې اړیکه ونیوله او له خپل تګ څخه مې هلته خبره کړه،کله چې مې د ورتللو ورته وویل دومره خوشحاله شوه چې دایې هېر کړل چې موږ په یوه سرسخته پښتنه ټولنه کې ژوند کوو، هغه ټولنه چې دودونه او رسمونه پکې تر بل هر نظام زیات حاکم دي ،زموږ اړیکه یواځې زما او هغې ترمنځ محدوده نه وه، دهغې دکورنۍ څوتنه پوهېدل چې هغه له ماسره دفون پرلیکه تماس لري، خوبیاً هم د پښتنو ټولنې او ځینو عنعناتو لخوا د دل او ټکول کېدو له وېرې مو ذهنونه خالي نه وو.

دا لومړۍ دفه وه چې زه شمع له نږدې ګورم او هغه هم دبل چاپه کور کې،کله چې هلته ورسېدم په یوه نسبتاً تیته خونه کې کېناستم خو داخونه د نورو په پرتله یخه او روښانه وه چای مو سکه له کوربه سره مې خبرې کولې ،چې یو وخت کوربه دڅه کار لپاره له خونې ووت،ماهم ځان له مبایل سره مصروف کړ،بوخت وم چې په ښځینه غږ مې د سلام اواز واوریده،همداچې سر مې پورته کړ ګومر چې یوه پېغلوټې مې مخ کې ولاړه ده، روغبړ مو سره وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ خبر او په شونډو خوره موسکاه داسې را معلومیده لکه سره اشنا چې یو خو لامې هم نه وه پېژندلې.

داخومې حتی په ذهن کې هم ته راتلل چې دادې شمع وي ځکه شمعې ته په زهن کې زما دانځورګرۍ،نقاشي او تصوراتو مخالفه وه.

نجلۍ لنډه منډلې او په غوښو ښه اباده وه،ډک ګرد مخ،په نسبي ډول ټیټه ،لنډه او چیته پوزه،رنګړي او لنډ وېښتان،نورو عادي نجونوته نسبتاً واړه لاسونه،کنده لرونکې پراخه زنه، ګرد مناسب ګلداره کالي او یو کوچنۍ پړونۍ یې په سر و،د نجلۍ ټیپ اوټاپ ،انداز او دقوارې جوړښت یوې هزارګۍ پېغلې ته ورته و،په سرکې خومې فکر وکړ چې دا خلک شاید له هزاره ګانوسره کومه اړیکه ولري نو دانجلۍ به هم دهماغو هزاره ګانو څخه وي، خوبیا مې وویل چې هرڅوک وي نو ماڅه پېژني چې دومره کلکه سترمشي یې راسره وکړه،دحال احوال پوښتنه یې هم په تکرار ډول وکړه او په پښتني دود برابر ښه راغلاست یې راته وویل.

فکر واخستم،سره له دې چې نجلۍ دروازه او دهلېز دواړه ښارل خبرې یې راسره وغزولې،خو ما بیا هم ددې دپېژندلو څرک لګاوه،مګر په ټولو هڅو او فکر کولوسره بیا هم په دې بریالی نشوم چې مخې ته مې ولاړه هزاره نجلۍ وپېژنم،زړه نازړه مې دخبرو ځوابونه ورکول په زغرده ځکه نشوم غږېدلی چې نجلۍ مې نه پېژندله اوپه همدې انتظار کې وم چې اوس خدای شمعه راولي ترڅو هغه هم وګورم او ددې نجلۍ په هکله هم معلومات راکړي،شمع نه رامعلومېده ،نجلۍ غوښتل نورې خبرې هم وکړي خو وخت او حالاتو اجازه نه ورکوله، هغې زما په مخ کې دمتردد کېدو اوشک توري لوستلي و اوهغه ځواب چې زه یې په لټه کې وم دې نجلۍ له خدای پامانۍ او دروازې څخه دوتلو په وخت کې له خوږې موسکا سره غبرګ راکړ او ویې ویل چې زه شمعه یم!! نوره ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګین دسترخوان

دوهمه روژه وه،مرکز کابل ته په وظیفه راغلم،که پته یې نکړم په وظیفه راتلل مې هېڅ نه خوښېږي،ځکه داسې یم لکه له پښو او لاسـونو چـې تـړل شـوی یم،دم ساعت به راپسې دیوه زنګ سر اودبل اخر وو،ځلور مبایله راسره وو،هله دنن ورځې دلیدنولېست برابر کړه،هلـه دوه نـوي ایمیلونـه را اسـتول شـوي دلوستلولپاره یې پر ېټ کړه،هله داوکړه اوهله هغه وکړه.

نور نو داسې شوی وم لکه په قفس کې بنده مارغه،چې زړه یې غـواړي پـرواز وکړي په یوه شېبه کې له ډېرو باغونو ،ونـو او سـردرودیدنونه وکـړي،او نـور داسارت له ژوندځخه ازادي ترلاسه کړي،خوزه هم په دې ارمان نژدې وو چـې مړ شم.

نه پوهېږم بله ورځ مې خدای پاک دمور دعاقبوله کړېـوه کـه ځنګـه،یوه ورځ روژه ماتي ته ځلوېښت دقیقې پاتې وې چې له دفتر نه ووتم،له پنځـو ورځـو راهیسې چې راغلی وم په لوږې ځل خپل کورته تللم،اونننۍروژه مې دګرانې مور او دکورنۍ د نورورغړیو ترځنګ په یوه دسترخوان په ګډه ماته کړم،نژدې ځلولاري ته ووتم،له یوه ټکسي چلوونکي سـره مـې تـر میونـدجادې خبـره وکړه،ماښآم نژدې و،ښارکې هم بیروبار کم وو، ځکه هرچاغوښتل ځانونه کورته ورسوي اوروژه ماتی دخپلو بچیانو سره وکړي،مادکور لپاره یوځـه سـودا هـم راونیوله ،نور نو له ښآره دوتلو په درشل کې شوم، دومره خوشـحاله وم ،چـې هسې مې له ځانسره خندل، خوکورته درسېدو تلوسـه هـم ترهرځـه زیاتـه وه،درنو لوستونکیو په ژوندکې له مور سره په یوه کاسـه ډوډۍ دومـره خونـد راکوي لکه په دې نړۍ چې جنت کې ناست یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو کورته لا ره بیخي کمه پاتې وه چې په دوه کوچنیوهلکانومې سترګې ولګېدې، دواړوخړې او خېرنې خلتې په اوږه راځړولې وې، زه ورنه په تېر بېدو کې وم چې دیوه هلک خبرې مې قدمونه سست کړل،هغه دې بل ملګري ته مخ راواړو،ورته یې وویل راځه،یاره نن خو یو هوټل کې ښه لوکسه ډوډۍ وخورو،داډېروخت مې داسې څه ندي خوړلي چې لږ مې زړه پرې ښه شي،خدای دې ددې نېستۍ هم بېخ وباسي،بل ملګري یې ورته وویل نه زه خوایم چې تېر شه ورنه،راځه یوغټ شین چای به راوغواړو چې دټولې ورځې سترړیامو پرې ووځي اودمه مو جوړه شي،دده سترړې او له غمه ډکې خبرې دومره پرېشانه کړم چې نه پوهېږم څنګه کورته ورسېدم،نور نواذانونه هم وشول، لوی دسترخوان له راز راز خوراکونو ډک وو،خوله مانه دمور څنګ ته ورتګ او خوشحالي هم هېره شوه،مورمې راته وویل: په تاڅه شوي جوړ راته نه ښکاري،نن لکه چې ډېر تږی شوی یې؟

ماته بیادواړه هلکان سترګوته ودرېدل،اوښکې مې روانې شوې،مورته مې ټوله کیسه وکړه،مورجانې مې زماسر په خپل غېږ کې ونیو،له سترګو یې اوښکولارې وکړې، دواړوښۀ ډېر وژړل او روژه مو په خپلو اوښکو ماته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات فرشته

سهار دفتر ته یوڅه ناوخته ورسېدم ،دشعبې مدیر د ناوختــه ورتــګ علــت راڅخه وپوښت،د معمول پشان مې له ترافیکي ستونزو او لار بندیو څخه ورته سر وټکواوه،خو هغه ته مې دلیل ځکه قانع کوونکی او د منلو وړ نه ، چې اوس دې بهانې د یو دود رنګ اخستی ، هرڅوک ترې استفاده کوي، خیــر پــه لاس کې نیولي څو کاغذونه یې راکړل، له کېناستلو سـره دکاغـذونو پـه لوســتلو شوم،پکې لیکلي و چې زه باید د دفتر دمشرتابه په امر په یوه پروګرام کــې د تریڼر په صفت کندهار ته ولاړ شم،داچې وظیفه مې وه او بیا د لــوړو مقامــاتو لخوا امر شوی و،پوهېدم که هرڅومره انکار وکړم څوک یې نه مني ،مــاهم پــه خلاصه ټنډه دهغوی اطاعت وکړ او په موسکا سره مې ومنله.

مدیر راته کړه،بس نور ګوره مه، د تللو چمتو والی نیسه،له همکارانو مې خدای پاماني واخسته راغلم اطاق ته د وړلو سامان مې په بیک کــې ځــای پــر ځــای کړ،ماسپښین دوه بجې وې چې له دفتره یې ټېلیفون راته وکړ: ویې ویل ســتا ټکټ اماده دی سبا دوه بجې وروسته له غرمې مو پــرواز دی،پــه اطــاق کــې کېناستم هېچاته مې هم تللو په هکله څه ونه ویل،حتی خپلې کورنۍ ته هــم، پوهېدم که هغوی خبر شی نه یې راسره مني، خو زه مجبور وم او ګورتــه لــه ناکامه روان وم،سبا ۱۲ بجې هوایي ډګر ته ولاړم ۲ بجې پرواز وشــو،کله چــې کندهار ته ورسېدم زموږ د دفتر د کندهار څانګه مخکې له مخکې په جریــان کې وه او زما له ورتګ نه ټول خبر و،هوایي ډګر ته ځینې ملګري راغلل زه یــې دفتر ته یوړلم،له روغبړ او دمې جوړولو وروسته مې یوه ملګري احمد شاه تــه وویل راځې چې د بازار خواته ووځو،هغوی هم را پورته شــول درې تنــه ســره لاړو،په بازار کې مې په دېره سرزورۍ په یوه هوټل کې د ځان لپاره اطــاق پــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرایه ونیو،ملګرو ټینګار کاوه چې دهغوی په کور کې باید پاتې شم خو ما ونه منله ځکه دا یوه ورځ یا یوه اونۍ نه وه نه مې غوښتل د چا د اوږو بار شم.

ماښام مهال مې د کندهار په بازار کې قدم واهه چې مبایل ته مې زنګ راغی،ګورم چې سلګۍ ده،ټېلیفون مې اوکې کړ،فقط دومره مې ورته وویل: زه په کندهار کې یم ،اوس ملګري راسره دي،وروسته خپله زنګ درته وهم ،فون مې قطع کړ او جېب کې مې واچو،سم دواره بیا زنګ راغی بیا مې قطع کړ،خو هغې بار بار زنګونه وهل،اخر مې مبایل بند کړ، ښایسته وخت په ښار کې وګرځېدو،نور نو ملګری هم باید خپلو کورونو ته تللي وای او زه هم اطاق ته،خدای پاماني موسره وکړه،همدا چې له ملګرو بېل شوم،فون مې خلا ص کړ،له خلاصېدو سره بیا د سلګۍ زنګ ورته راغی،اوکې مې کړ،غوښتل مې په جریان یې پوهه کړم،خو هغې ماته دا موقع کله راکوله، په ژړا او سلګیو یې همدا یوه خبره راته کوله ،چې ته ولې تللې، هلته خو هره ورځ ډېر خلک مړه کېږي،تا ولې زه یواځې پرېښې یم،ولې رانه دومره لرې تللی یې؟هرڅه چې مې ورته وویل زه مجبور وم چې راغلی وای ،ځکه دفتر را استولی یم،خو چاته یې وایې،هېڅ یې نه منله ،ورته مې وویل اوس هوټل ته راغلم اطاق ته چې داخل شوم زنګ درته وهم،کله چې کېناستم زنګ مې ورته ووهه،د خبرې وخت مې ورنکړ،ور باندې مخکې شوم، ګوره سلګۍ ته فکر پر ځای کړه،ما بله هېڅ لاره نه لرله ،پرته له دې چې کندهار ته راغلی وای ځکه په دفتر کې زه انتخاب شوی وم، هغوی په دې مشورتي غونډه کړې وه نو په داسی حال کې څنګه ما انکار کولای شو؟هیله کوم ته باید زما په ستونزو اومجبوریتونو فکر وکړې.

هېڅ نه غلې کېده په یوه ساه یې همدا راته ویل زما کندهار ندی خوښ هلته خلک مړه کېږی همدا اوس را روان شه او ځان را ورسوه، حیران وم څه وکړم ،غوسه شوم ورته،خوهغې خپله خبره کوله،بیا مې ورته وویل ګوره که زه داکار وکړم نو تاته خو معلومه ده چې په دې دفتر کې مې دومره وخت نه کېږی ،که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې بېرته بې له کوم دلیله ورشم ،باور لرم دنده به له لاسه ورکړم،خو هغې ویل هرڅه چې کېږي نن باید ځان کابل ته را ورسوې،ته که هرڅه ووایې ماته د منلو وړ نده.

هغې دومره ژړل چې نور یې ستونی بند او اواز یې خپ شو،تشویش مې شو ورته له ځانسره مې ویل په دې جلۍ څه چل ونه شي،هېڅ نه پوهېدم څه وکړم،د پرېکړې چل هم رانه هېر و،که دفتر ته راتلم د دفتر له قانون څخه سرغړونه وه او خپله په ډېرو سختیو لاسته راغلې دنده مې له لاسه ورکوله او که نه راتللم سلګۍ اسمان را غورځاوه، له ډېر عزر اوننواتو وروسته چې پوه شوم نه یې مني ورته ومې ویل سمه ده سبا سهار ته درځم،خو هغه په خپله خبره هماغه شان ولاړه ه، ورته ومې ویل اوس که په موټر کې درځم نو لاره کې خطر دی او الوتکې دا وخت پرواز نه کوي،اخر مې په همدې قناعت ورکړ،ورته ومې ویل چې اوس نو ته غلې شه،یوڅه ارامه شوه،فون مې وربانديې قطع کړ،اوس نو له ځانسره په سوچونو کې اخته شوم، ځانته مې ویل دامې څه بد وکړل،اوس به دفتر کې څه وایم،که بېرته کابل ته ځم دفتر کې به څه وایم اوکه نه ځم په دې جلۍ څه چل ونشي د پاڼ اوپړانګ تر منځ ایسار وم په همدې تشویشونو کې وم چې بیا مې مبایل ته زنګ راغی،ګورم چې له کورنه دی ، اوس یې خوند وکه دادې لا بله، ښه ده ته اوس څه ووایم.

خیر ده ته خو چور منګر شوم،هېڅ مې ورته ونه ویل چې چېرې یم تنها د کورني حال مې ورڅخه وپوښتنه او رخصت مې کړ،نور نو د شپې ۸ بجې کېدونکې وې، له هوټل نه راووتم، فکر مې وکړ چې ټکټ څنګه په دې ناوخته کې پیدا کړم،ذهن ته مې راغلل چې دا هوټل والا ته به حتماً معلوما ت وي ورغلم مرسته مې ورڅخه وغوښته، هغه راته وویل په دې وخت کې خو ټکټ پلورنځۍ بندې وي اوکه خلاصې هم وي نو هغه پروازونه چې سهاروختي وي دهغوی مسافرین پوره وي، راسره ولاړ په یو ځای کې مو ټکټ پیدا کړ،خوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نرخ څخه يې ۲۰۰۰زره افغانۍ قېمته را باندې خرڅ کړ،پرواز هم سبا ۹ بجې و بياهم زه ډېر خوشحاله وم، بېرته هوټل ته را غلو، له هوټلي څخه مې منته وکړه، هغه ته مې خپل عزر وړاندې کړ، اطاق مې بېرته ورته تسليم کړ،تنها د يوې شپې کرايه مې ورکړه.

دشپې به هره شېبه سلګۍ زنګونه راته وهل او زما پوښتنه به يې کوله هغه په ما ډارېده چې څوک مې مړ نکړي،سبا بېرته دفتر ته را ورسېدم ټول همکاران راته حيران ول،هريوه به رانه پوښتنه کوله،خو ما ورته ويل هسې يوه ستونزه راته پيدا شوه،لنډه دا چې رئيس راته وويل له همدې شېبې ستا دنده په دې دفتر کې پايته ورسېده، ماهم له منني کولو پرته بله کومه خبره نه لرله، بيک مې غاړه کې واچاوه او را ووتم،اطاق ته راغلم، ډېر خفه ناست وم، دشپې مې هم ډوډۍ نه وه خوړلې،سهار هم او غرمې ته مې بياهم له ډېره غمه زړه ته نه کېده، يو عالم خفګانونه مې ملګري شول،ښه اوس به څه کوم کورنۍ ته به څه وايم،که هغوی رانه دليل وپوښتني کومه بهانه ورته وکړم،که ورته ووايم چې د سلګۍ لپاره راغلم، نو له وهلو به مې ځغلول ډېر کړي، راته وايي به چې ته اوس دهغې جلۍ لپاره دومره لويه قرباني ورکوي،خو داچې مدير مې يوڅه خپلوان و،ماښام يې کورته ورغلم،خپل حالت مې ورته ډېر خراب څرګند کړ ورته ومې ويل چې زه خو تنها خدای او تاته اثره لرم نور هيڅ هم نشته ،هرڅنګه چې وي ماته دنده پيدا کړه، هغه د ځينو خبره واسطه هم ښه وی،درې ورځې بېکاره ګرځېدو وروسته مې مدير مشرانو ته په کوم ډول قناعت ورکړی و او بيا په خپله دنده په هماغه دفتر کې وګمارل شوم.

کله چې له کندهار نه را ورسېدم سلګۍ ته مې له هوايي ډګر نه زنګ وواهه چې زه اوس په کابل کې يم،هغه ډېره خوشحاله شوه،راته ويې ويل که يوه ورځ نور نه وې راغلی ياخو درپسې مړه کېدم او ياهم درپسې درتللم،ما ورته ويل ولې ته لېونۍ شوې يې؟ايا په دې دنيا کې يواځې زه مور زېږولی يم ايا دا نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک چېرته سېلاب راوړي چې ته دومره لېونتوب کوې،هغې را غبرګه کړه صابره ! ته چې هرڅه راته وایې ویې وایه ته حق لرې خو زه بغیر له تا وخت نه شم تېرولی،ته زما مرګ،ژوند،غم ،خفګان، خوښي،مینه محبت اوهرڅه یې نه شم زغملی چې رانه لرې هم لرې اوسی،له زړه یې درته وایم تاسره ډېره مینه لرم،زه په هېڅ صورت تا نشم هېرولای.

زه اوس دومره دهغې په ژوند،رنګ او وینه کې دومره ور ګډ شوی یم چې که له خپل اطاق او دفتر څخه هم ډېر کم لرې اوسم، هماغه لحظه راته فون کوی او وایي چې چېرې یې،که زه بل ځای کې یم او دېته ووایم چې اطاق کې یم نو سمدستي راته وایي چې دروغ وایې،زه حیران شم چې دانو څه خبره ده چې زه په اطاق کې نه یم،هغه خو له ما څو کیلو مېتره لرې ده نو بیا څنګه داهرڅه امکان لري،مګر رښتیا هم چې زړه په زړه اینه وي،سلګۍ ما دخپل زړه په هنداره کې کنټرول کوي او څاري مې.

که رښتیا خبره وکړم اوس له سلګۍ څخه بېلتون او هغه هېرول ماته هم د سرو لمبو له منځه د اوسپنې را اخستل دي،ځکه چې زما دمینې هغه لس چنده زیاته مینه راکوي او له هغې سره مینه کول زما په ژوند کې د مثبت بدلون باعث شوه، هغې زه له ډېرو لویو ستونزو را ووېستم ،سلګۍ ماته خدای پاک د انسان په جامه کې یوه د نجات فرشته راکړه،یو وخت ما دځینو مجبوریتونو له امله ډېرې غلطې پر بکړې وکړې،خوهمدا سلګۍ وه چې ماته یې د یوې صادقې مشاورې پشان مشورې راکړې،هغې زما لاس نیوی وکړ او د ابدي هلاکت کندې نه یې وژغولم کومه چې ما په لوی لاس ځان ور غورځاوه،هغې به ماته ویل ما ستا له دې دردونو ډک ژوند څخه ډېر څه یاد کړي دي،زه ستا د ژوند له تجروبو څخه د یوه ښوونځي په شکل استفاده کوم ،نو هیله کوم زما پرمخ لکه د یوه ظالم،پلار یا ورور پشان د زده کړو دغه دروازه د تل لپاره مه تړه،پر بېرده چې زه پکې ډېر څه یاد کړم او د عبرت او پند

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستو لپاره يې له نورو سره شريک کړم،هغه په ډېر کم وخت کې زما له ټولې کورنۍ سره داسې بلده شوه لکه د همدې کور غړې چې وي،خو ځوځځله پــه دې خاطر چې دا انجلۍ ما هېر اوخپلې زنده ګۍ،درسونو او کورنۍ اړيکو پــاللو ته توجه وکړي،بدې خبرې مې ورته کوم،غوسه او جنګ مې ورسره وکړ،زمــا هرې خوږې او ترخې خبرې ته ددې ځواب له خوندورې موسکا ســره وي، بيــا هم دا راته وايي زه پوهېږم ته دځه لپاره دا کارونه کوې،خو يوه خبره مې پــه خلاصو غوږونو واوره، ته اوس زما دنيا او اخرت يې،ته زما په کــالبوت کــې يــو سپېڅلی روح يې ، نو هڅه مه کوه چې روح له تنه جدا کړې،کله چې روح پــه وجود کې نه وي بيا خلک ورته مړ وايي او مړ په دنيا کــې نــه شــي اوســېدای ،داچې زما نوم نور د ژونديو له کتاره وباسې دا مه خوښوه د تېر پشان دا يــوه خبره بيا هم درته کوم چې :

ستا او زما منځ کې جدايي ګرانه خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوانتنامو

دسهار تر لمانځه وروسته مې ۸ میاشتنۍ ولوله چې ما به ورته پیشو ویلې،په غېږ کې وه په تازه کرل شویو ونو ګرځېدم ،ولولې راته لکه د نوې په خبرو راغلې ښارو لوظ مات کړی و،په پسته او نازکه ژبه یې راته دخپل معصوم زړه خبرې له میده میده خندا سره ګډې کولې.

زه هم ډېر ورته خوشحاله وم،رښتیاهم چې ماشومان ګلونه وي،له حوېلۍ څخه مې د نورو ماشومانو شور ماشور هم اورېده ،دپسرلي ښکلی موسم د سهار نسیم،زما د پیشو وړې خبرې او خوشګوارې فضا ډېر کیف کاوه، ناڅاپه مې د غوږونو تر پردو د ډېرو دندو موټرو اوازونه راغلل ،زړه مې بده ګواهي راکړه،همدا سې د کور شاته د مېلمنو خونې (حجرې) په لور ورغلم،زموږ د مېلمنو ځای له کوره بېرون و،ګورم چې کشر ورور مې د څوتنو بهرنیو عسکرو په منځ کې ولاړ دی،ورچتک شوم دوی ورڅخه زما پوښتنه کوله،خو فرید ځکه ورته غلی و چې نه پوهېده دوی ولې زما په اړه پوښتنې کوي،فرید لا ورڅخه شاو خوا ولاړو عسکروته حیران حیران کتل چې زه ور ورسېدم،پوښتنه مې ترې وکړه،څه خبره ده او دوی څه غواړي؟

فرید په سترګو کې راته وویل چې ته له دې ځایه ولاړ شه،خو دهغه الوتي رنګ او زما په اړه خفګان یې دا اجازه رانکړه چې دی د دې ځناورو په منځ کې تنها پرېږدم ،پدې وخت کې یوه لوړ عسکر چې توره تفنګچه یې له زنګانه سره ځړېدله او یو لنډ دده د دریشي په رنګ ټوپ کې په لاسونوکې نیولی و،په فریدپه انګلیسي ژبه برچ وهل: زه تاته وایم چېرته دی ستا مشر ورور؟

نوره نو هېڅ حوصله راپاتې نشوه،ور غږ مې کړ،دایم ستاسو په منځ کې ،ووایۍ زه ستاسو لپاره څه کولی شم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره فرید په ډاګ پاتې شو،ټول عسکر له مارا تاو شول،ښکته پورته یې راته کتل ددوی له منځه یو چې زما یو عکس ورسره و،ماته را نږدې شو،یوځل یې ماته وکتل او بیا په لاس کې عکس ته ،اوس زما او د عکس تر منځ دومره فرق و چې په عکس کې مې ږیره او بریت نه ول او اوس مې ږیره او بریت ول،بې له څه ویلو یې یو ډول سپین مساله یي ولچک راواچول،هغه داسې دي څومره چې لاسونه خوځوې هغومره سره ورځي او تنګېږي،ددې حالاتو په لیدو زما په غېږ کې کوچنۍ ولولې چیغې کړې،هغه فرید راښخه واخسته او امریکایانو ته یې عزرونه پیل کړل،خو هغوی چېرته په سینه کې زړونه لرل،لاسونه یې تر شا راوتړل ، سرته یې یوه توره خلته را واچوله،په یوه لحظه کې یو شور او چیغې جوړې شوې،هېچا کې مجال د څه ویلو یا حرکت نه و،روان یې کړم،څوقدمه یې بوتلم،بیایې ودرولم،کڅوړه یې له سره راته لرې کړه،راته ویې ویل که په کور کې چاسره ګورې او یا څه ویل لرې نو درې دقیقې وخت لرې،بیا شاید دلته رانشې.

له مانه خو هرڅه هېر ول،خو ورته ومې ویل: هو غواړم له موسره مې خبرې وکړم، د کور څلور طرفه ددوی عسکر ولاړ ول،پوهېدل چې یو خوا هم نشم تللای،اجازه یې راکړه،لومړی ځل و چې د یوه لوی مجرم په شکل په تړلو لاسونو د خپلې کورنۍ د غړیو په وړاندې مې په داسې حال کې دهغوی خواته سست قدمونه واخستل چې ټولو راته ژړل او د اوښکو سېلابونو یې په مخونو لارې جوړې کړې وې،ګورم ددوی ترمنځ مې مور په ډېر بد حالت کې پرته ده،هرڅومره چې مې زړه کلک کړ،په غاښونو مې زور راوست خو خپله ژړا مې کنټرول نکړای شوه،په چیغو مې وژړل،ډېر کوشش مې وکړ چې له مورنه مې لاسونه تاو کړم خو ظالمانو دومره مضبوط را تړلي ول چې خوځېدل هم نه،خو مور مې په هماغه حالت کې راپورته شوه او په زړه پورې یې ونیولم،زمور په کور کې تنها زما دکورنۍ غړي ول،نور هېچاته هم د ننوتو اجازه نه ورکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، هېڅوک هم نه ول چې زما مور او کورنۍ ته یې تسلي ورکړې وای،مور مې چې خوله یې زما په مخ ایښې وه، راته وویل زویه! تا داسې کومه ګناه کړې چې دوی دی په دومره بې رحمۍ رانه بېلوي،ای زویه! ستاخوبه چې چا په سترګو همداسې لاس هم کېښود نو ویل به دې چې زړه وې چوي لرې کړه لاس دې اویا چې به کوم ماشوم ستا لاس ونیو نو ورته ویل به دې چې زړه مې تنګېږي لاس مې مه نیسه،نن خو ستا لاسونه دومره کلک تړل شوي چې حتی خوځولی یې هم نشې،دوی تا چېرته وړی او ولې وواېه تا څه کړي؟

اوفف څومره لوی دروغ مې ورته وویل:نه مورې ما هېڅ ندي کړي،ته زما خبرې ته غوږ شه چې سمه دې پوهه کړم،هغه داسې ده چې ما لـه دوی سره دنده اخستي او هرکله چې دوی نوی شخص له ځانسره ګماري ډېر اعتماد نشي وربانديې کولی،په همدې اساس دوی د خپل ځان له وېرې داسې کوي او زه بـه ډېر ژر بېرته راشم،خو هغې چېرته دا منله،کوشش یې کاوه چې زما لاسونه پرانیزي ،هېڅ وس یې ونه رسېد،ژړا ،خبرې اوهرڅه رانه وهم اخستي و،خوکله چې مې مور زما په لاس کې بندو ولچکو خوله لګوله ،له زړه مې یودم اواز را ووت اوباور دی که دا چیغه مې نه وای کړې نو همدا به مې د ژوند وروستی ثانیه وه،زړه به مې چاودلی و،نور هېڅ پوه نه شوم چې څه وشول.

یو وخت مې سترګې و غړولې هرڅه توره تیاره ښکارېدل،نه مې د چا اواز اورېده،نه مې څوک لیدل اونه هوا چلېده،داسې احساس مې کاوه لکه د شیشو په کوټه کې چې بند اوسم،ځانسره مې فکر کاوه دا به کوم ځای وي،ایا زه به یې په کومه ګناه دلته راوستی یم؟بیا مې مور راپه زړه شوه،اوس نو د ژړا لپاره راته ښه زمینه برابره وه، په نهیلی حالت مې له ځانسره ښه ډېر وژړل،دومره مې وژړل چې نور هرڅه په سلګیو بدل شول،یو وخت مې د چا دپښو ترپا واورېده، اواز ورو ورو را نږدې کېده،ددروازې د قلپک اواز مې هم واورېد،یو وخت مې د چا لاسونه حس کړل،کځوره مې له سرنه لرې شوه، داچې یو دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې رنړا وليده هېڅ مې سترګو کـار نــه کاوه،لاســونه مــې لا هماغســې تړلــي ول،مخکې ولاړې سرې امريکايۍ نجلۍ راته په انګليســي وويــل: د ګونتنــامو زندان ته ښه راغلې،ددې له خــولې د ګوانتنــامو د کلمــې پــه اورېــدلو ســره وترهېدم،هغې امريکايۍ ډېرې خبرې وکړې خوزه ورته غلی وم،اخر مې ورنــه پوښتنه وکړه،کېدای شي راته ووايې چې زه مو په څه ګناه دلته راوستی يم؟ايا تاسو خو غلط شوي نه ياست،داد غلطېدو خبره مې ځکه وکړه چې تاســوډېرو خت په افغانستان کې په غلطو راپورنو تکيه کوی،ګنګار او بې ګناه ته نه ګورئ مقصد يې تر ګوانتنامو را رسوئ،هغې خپل ښي لاس زما تر زنــې لانــدې کــړ، زنګون کېشت راته کېناسته،خوله يې زما خولې ته دومره را نږدې کــړه چــې نږدې وراسره ټچ شي،ځان مې اماده کړ چې په دې سترګو يې لاړې ور تو کړم خو له دې مخکې چې زه داکار وکړم يــوه ډېــره درنــه ســپېړه مــې پــه مــخ ولګېده،چې له مخ او سترګو يې راته سپرغۍ والوځولې ،له دې سره مــې خبــز کړل او په خپل بستر کې کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم نفر

داصلي نفر له تللو وروسته يې بل داسې يوه اعتمادي شخص ته وسپارلم چې هره شېبه يې ورسره د اړيکې نيولو او زما ښه او بد،روغ او ناروغ احوال اخستلو امکان و.

دايې هم ورباندې جبري کړې وه چې په هېڅ صورت بايد ورځخه دخوابدۍ او هېڅ شي د کمښت احساس ونکړم ،حتی تر دې چې که اړتيا پېښه شي نو ځان بايد په ستونزه کې ښکېل کړي خو ترما دستونزې د رارسېدو پښې ورلنډې کړي.

دوهم نفر هم خپل ورته سپارل شوی ماموريت په پوره لېوالتيا،رېښتينولۍ اوصداقت سره ترسره کاوه او وخت پر وخت به يې زما د روغ ناروغ او اړتيـآو پوښتنه کوله،ان داچې ډېر وخت به مې له دغه شخص څخه هم د اصلي يا اول نفر کړنې اوکردارونه ليدل چې ترسره کول به يې ډېر وخت خوبه مې چې فکر پرځای نه و نو دامې هم نه شوای منلی چې دی دې واقعاً بل يا دوهم نفر وي نوموړی راته پوخ او تجربه کار مقلد ښکاره شو، خوماته څکه په زړه پورې وه چې دده په شتون کې مې د لومړي يا اصلي نفر د کمښت احساس په رښتياهم نه کاوه.

داچې ماهم ځينې پوليسي ناولونه لوستي نو له هماغو څخه په څه مؤاخذې به مې کله ناکله ورته د سپارل شوي شخص ايډيالوژي،فن او مهارت څارنه کوله ،غوښتل مې ځانته معلومه کړم چې هسې نه نوموړی له خپل مسؤوليت څخه سوء استفاده وکړي اويا هم راته کومه ځواکمنه او ورڅخه نه خلاصېدونکې لومه ونه غوړوي چې بيا به ورڅخه دخلاصون لپآره نه له چا مرسته غوښتلی شم اونه به پخپله ورته کومه لار موندلای شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینې وخت به مې ورځخه بعضې پوښتنې چې پوهېدم په فکر کې ډېر ځای نه ورکوي اوسر وربانديې نه خوړوي نو په تکرار ډول به مې ورځخه کولې خو دهغه په ځواب کې به له تېرو یاپخوانیو ځوابونو سره توپیر نه راته او هماغه پخـوانی خبرې به یې کولې،بیابه مې له ځآنه سره وویل چې هلکه ته هم له فیلانو سـره ټانټې زویې،داشخص هم ترتا کم ندی،دذهن مبوري یې ډېره قوي ده،بیآبه مې وویل هلکه ته هم ښه لېونی یې که دا چېرې دومره وړ او پـه خپـل کـار کـې بریالی نه وای نو بیا خو اصلي یا اول نفر هم باور نه وربانديې کاوه اونه یـې هـم دومره لوی مسؤولیت او دروند بار نه ورپه غاړه کاوه ،حتماً یې لـه دې مخکـې هم ازمویلی دی او تر ازموینې وروسته یې بریالی راوتی ځکه یې زه هم ور لـه غاړې کړم.

یوه ورځ په خونه کې دخوب پر پلمه ملاست او خبرې یې راسره کـولې،دخبرو په منځ کې یې سکوت اختیار کړ،فکر مې وکړ په څه شي سوچ کـوي، بیـامې ویل شاید بل څه ذهن ته ورغلي وي خو دې سکوت غزونه وکړه او وخـت اوږد شو،بې اختیاره مې وربانديې اوازونه وکړل،بیا یې هم ځواب رانکړ وارخطا شـوم ویل مې هسې نه دماغي یا دزړه حمله وربانديې نه وي راغلې،خوژر مـې خپـل فکر ته بدلون ورکړ او زیاته مې کړه : که داسې وای نو مخکې له پېښې خـویې راته له صحته شکایت کاوه،نه نه داسې کومه خبره نشته ،تشویش مې ورو ورو زیاتیده اخر سکوت له ثانیو دقیقوته ورسېد نور مې نو باید څه کړي وای یامې چاته خبر ورکړی وای اویامې پخپله کوم قدم پورته کړی وای،خوځنگه به مـې ځوک له دې ماجراځخه خبر کړي وای،امکان یې هم نه،داوسېدو ځای یې هـم نه وو رامعلوم.

ماهمدا فکرونه له ځانسره تبادله کول چې له تخته خندا سره یې له خولې اواز راووت : خبرې کوه اورمه یې!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر مې ورڅخه وپوښتل څه دربانـدې شـوي ایـآ سـتا صـحت خـو ښـه دی؟ مسلسل یې خندل او زما دپوښتنو ځوابونه یې راکـول حیـران وم چـې ولـې داسې کوي،اخر مې ورته وویل داچې کوم څه درپېښ شوي هـم نـه دي،بلـه ستونزه هم نشته نوبیا دې ولې داسې کار وکړ؟

راغبرګه یې کړه : کله کله به اول نفر ستاپه هکله راته ویل چې ډېر محتـاط او زیرک یې کله کله ډېر ژر احساساتي کېږي اوکله کله له عمـل څخـه مخکـې عکس العمل ښیي ،ژوند دې له ډېرو ترخو ډک دی هېڅ دې پر شونډو خندا نه راځي،نو کله چې تا راسره خبرې کولې ومې ویل چـې یومعلومـات دربانـدې وکړم ترڅو ځانته معلومه کړم چې اول نفر څومره ریښتیا ویلی او ایـا تـه پـه ریښتیا هم همداسې یې اوکنه ،بل داچې خندا خو د ژوند مالګه ده نوباید ځانته معلومه کړم چې ته خاندې نه اوکه دخندا چل نه درځي.

له ځانسره مې وویل چې ددې شخص په هکله زما انګېرنه او فکـر غلـط نـه و بلکې ما ډېر پرځای فکر کړی دی دا خو دومره حساس دی چې تر مـایې هـم اړولې ده ورته ومې ویل:

خو ستا داکار زما هېڅ خوښ نشو،بیا یې وخندل او ځواب یې راکړ:

زه پوهېدمه چې ته به خفه شې او داکار به دې بد راشي خـو دامالپـآره ډېـره اړینه وه چې زه باید په هغه څه چې په ماپورې اړه نلري اوته هم نه غواړې راته ویې وایې خو زه باید دخپل هنر په مرسته ورباندې پوه شوم او اوس مې ځانته معلومه کړه چې ریښتیاهم څه چې اول نفر ویلي سل په سلوک کې سم دي خو ګوره بې مالګې ژوند هېڅکله ښه نه تېرېږي اوزما خوهېڅ نه خوښېږي.

دغه شخص ته زما ورسپارل اوله ماڅخه د یوه ماشوم پشان سـاتنه اوپاملرنـه کول د سازمان له قانون سره په ټکر کې و او دا یو شخصي عمل و چې لـومړي نفر زه دوهم ته وسپارلم او همدا لامل و چې ددوهم نفر اړیکې ډېرې ژر زماپـه سر له سازمان سره کړکېچنې شوې ان تر دې چې خپله دنده یې هم له لاسـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړه اوهغه ځای چې ده پکې د زده کړو بېړۍ چلوله له هغه ځای څخه هم بند کړای شو او تر یوې لویې مودې تر سخت جاسوسي څارنې او تعقیب لاندې ونیول شو،ډېر بد رد ورته وویل شول حتی تر دې چې په سازمان کې هرډول حقوق ورڅخه واخستل شول او لکه د یوه بندي پشان چلند به اوس له ده سره هم کېده.

کله چې زه په دې کار خبر شوم ډېر ورلپاره خواشینی شوم له ځانسره مې وویل : داهرڅه زما په وجه وشول که چېرې یې زه ده ته نه وم ورسپارلی اوده خپله دنده دومره په صداقت سره سرته نه رسولی نو نن به ورباندې دا ورځ نه راتلله،په دې هرڅه کې مې ځان ډېر پړ او ملامت ګڼه،هڅه مې کوله چې په یوه چل له اول نفر سره اړیکه ونیسم خو هېڅ نه شوم بریالی کېدای،بالاخره زه هم د سازمان تور لېست کې شامل شوم او دوهم نفر هم په همدې جریان کې دریم نفر هم منځته راغی چې دلومړي نفر،دوهم نفر او زما ترمنځ خبرې به یې سره تبادله کولې اوداکوشش مو هم باید ډېر کړی وای چې څوک اګاه هم نشي چې اوس موږ خپله په یوه سازمان بدلیدونکي و.

همداسې وختونه تېر یدل،لوړې ژورې مو په ژوند کې تلې او راتلې یوه ورځ باید د یوه اړین کار لپاره له هېواد بهر تللی وای اوداچې زه یو نړیوال پولیس وم اوبیامې په یوه څارګره شبکه کې کار کاوه نو زه په تللو هېڅ ځای ته بندیز نه مګر هرځای څار کېدای شوم، دریم نفر مې په جریان کې کړ ترڅو دوهم او اول نفر خبر کړي،خو دریم نفر د لومړي نفر دخبرولو ذمه واري وکړه مګر ددوهم نفر له خبرولو څخه یې بخښنه وغوښته ویل یې چې ان کورنۍ اړیکې یې خړې پړې شوې دي ،خیر تصادفي مې له دوهم نفرسره خبرې وشوې اوله په لنډو لنډوکي مې له هېواد بهر له خپل سفر څخه خبر او ټول جزیات مې ورسره شریک کړل،په سرکې خویې هېڅ مشوره نه راکوله چې تللی وای خو قناعت مې ورکړ چې که ولاړ نشم نو دابه زموږ دټولو په ژوند بده اغېزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي،دامې هم ورته وویل چې د روانې اوونۍ په اوږدوکې باید لـه ماسـره د اړیکې نیولو هڅه هم ونکړي هسې نه کومه بله خبره ورڅخه جوړه شي ځکـه اوس څارګره شبکه ډېره پرمختللې ده کله چې راستون شم هرڅه پخپله وایم اوټوله پایله یې له تاسو سره شریکوم.

داونۍ وروستۍ ورځ وه چې هېواد تـه راسـتون شـوم لا خپـل ځـای نـه وم رارسېدلی چې په یوه نا اشنا شمېره راته زنګ ووهل شو شمېره مې اوکې کړه چې فون مې غوږ ته پورته کړ،مقابل لوری می دوهم نفر و، ژر مې ورته وویل زه درته فون کوم.

په بله شمېره مې زنګ ورته وواهه تر سلام او روغبړ وروسته مې د ټولې اونـۍ اوخپل سفر پـه هکلـه معلومـات ورکړل،نـه زمـا اونـه ددوهـم نفـر لپـاره خوشحالوونکي ول خو څه موکړي وای هېڅ چاره مو نلرله،زه ترهغـوی ځکـه ډېر خواشینی وم چې هرڅه په ما تېر شول نژدې ۱۵ دقیقې خبرې مو په فـون وکړې دخدای پامانۍ په وخت کې مې هېڅ فکر نه و،څه یـې وویـل چـې بـې اختیاره خندا پرې راغله اوښه مې وخندل،دوهم نفر هم په لوړ اواز وخنـدل او زیاته یې کړه بس بس همدا مې غوښتل چې ودې خندوم ته خو په رښتیاهم نه خاندې،او اوس باید زما شرط راکړې چې درنه ومې ګاڼه ځکه ماتاته ویلـی ول چې پرته له خندا ژوند ناشونی دی اوتابه هرو مرو زه خنـدوم دادی اوس مـې وخندولې،ماوویل سمه ده زه یې منم اوله همدې سره زموږ ماموریت اوځارنـه هم پایته ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین لاس

د ګرمۍ له زوره مې د ګرېوان ټولې تڼۍ خلاصې کړې وې،په دېره کــې درانــه سیوري ته تنها ناست وم،یوډول اواز مې ترغوږه شو لکه څوک چې په اوبــوکې لاس وهي،یوه شېبه مې سکوت غوره کړ،بیا اواز پورته شو،له دېرې سره څنګ په څنګ له سیند څخه رابېله شوې ویاله له شنو اوبو ډکه بهیده، د ونې شاته د شړو یوغټ او ګڼ بوټی ولاړو سرمې ورهســک کــړ ،څــه راتــه ښــکاره نــه شول،ورپورته شوم خو ژر بېرته کېناستم،لږه شېبه غلــی وم خــو ځــان رانــه حرکت وکړ یوځه بیا ځک شوم نور نو هغې هم لوی دېګی چې ببځ یې نغــري تور کړی و او لویه ګېډه یې لرله سرته پورته کړ، پــه دې وخــت کــې یــې ازاد لستونی ان تر تخرګه ور ورسېده او سپین لاس کې یې شنه رګونه لکه په نوې جوړه شوې ودانۍ کې غزېدلی دبرېښنا تارونه ډېر په زړه پورې ښکاره شول.
نجلۍ په خپله مخه ولاړه،له مــاهم ګرمــي هېــره شــوه یــواځې ددې ســپین مړوند،څنګل او مټ روښانه تصویر مې داسې په ذهن او زړه کې پاتې شو لکــه استاد چې کوم درس د وهلو په زور په شاګرد یاد کړي او هېڅ یې له یــاده نــه وځي.
ژبړی مازیګری شوخو ګرمي هماغسې په زور کې وه له دېرې د کور په لــوري وخوځېدم،له سرکه چې واوښتم مخامخ په پراخه توره او سپینه کیږدۍ(خېمه) مې سترګې ولګېدې،پوه شوم چې کوچیانو کډه اړولې ده ددې حالت په لیدو بیا هغه سپین لاسې پلوندړه نجلۍ رایاده شوه، له کېږدۍ څخه په اړخ تېرېــدم خو سترګې مې ورڅخه نه اړولې چې ناڅاپه له کېږدۍ هماغه نجلۍ د وزي پــه یوه شوخ بچي پسې په منډه ووتله ،دنجلۍ له خولې مې په کوچیانۍ لهجــه دا خبرې واورېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې تر چړې تېر کړه ،زړه دې راشین کړ،ته وار وکړه چې اوس دې چـاره در وکړم.

همداسې يې د پاڼ په غاړه په لويو ګټونوکې ورپسې ځغاستل هيلـه يـې داوه چې ګني راوبه يې نيسي خو کوچنی سبرلي به کله يوې اوکله بلې تيـرې تـه ټوپ کړل،ويې نه شو نيولی زما په اند نجلۍ يې ډېـره ازار کـړې وه هـېڅ يـې پر ېښودو والا نه وله،ماته يې هم دې نندارې ډېر خوند راکاوه او ښه په زيرکـۍ سره مې څارله، په منډه کې يې ځمکې ته لاس ټيټ کـړ غوښـتل يـې تيـږه راواخلي او سېرلی ورباندې وولي، خو بخت يې ملتيا ونکړه لمن يې تر کلوشـې لاندې شوه او مخامخ ډېره بې دربغه پر ېوته،له خولې مې يو (اخ خی) ووتـل او ورمنډه مې کړه،زه او له کيږدۍ راوتي ځونفره يوځای ورورسـيدو خـو پـه را اوچتولوکې زه پرې مخکې شوم.

بې له دې چې محرم او نامحرم ته فکر وکړم لاسونه مې ترې لاندې کړل په بل مخ مې راواړوله،دنجلۍ تندی پوزه او داوړه شونډې په منځ ببلې شوې وې،پـه سترګو مې ورته تياره شوه زما ترځنګ د ولاړو کسانو هم وينه وچه شوه هـېڅ ځواک يې نه لاره ترځو نجلۍ راسره ونيسي مـاهم خپـل ټـول زور راټـول او استعمال کړ چې ايله مې دومره وکولی شول نجلۍ له ځمکې پورتـه او څلـور قدمه وړاندې را وړل شوي کټ کې يې واچوم،دنجلۍ په لسـتونوکې کار ېـدلې ګانه زماپه کميس کې بنده شوه چې لستونی يې ورسره راټول او دنجلۍ لکه د زراغتي ماهي دخېټې پشان سپين لاس ترې بې حرکته راووت خو اوس هغـه سپين لاس کې غرمنۍ ښکلاځکه نه وه پاتې چې دا اوس ديـوې مـړې نجلـۍ لاس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرونو لړ: ۱۰۵

د افغانستان ملي تحريک
www.melitahrik.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library